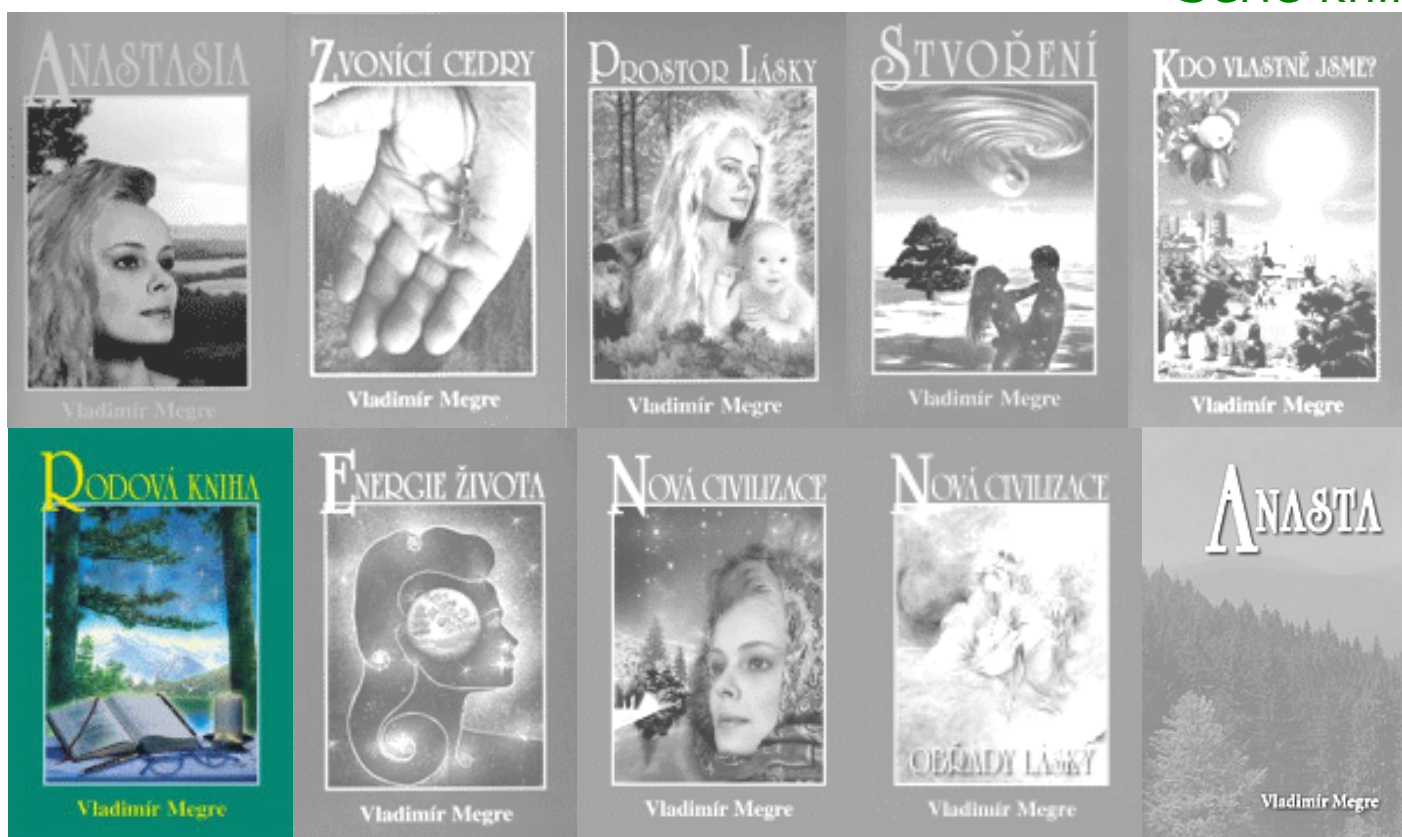

ZVONÍCÍ CEDRY RUSKA

Vladimír Megre

Série knih

1. díl ANASTASIA - *originál z roku 1998, překlad 2000*
2. díl ZVONÍCÍ CEDRY - *or. 1998, př. 2001*
3. díl PROSTOR LÁSKY - *or. 1998, př. 2002*
4. díl STVOŘENÍ - *or. 1999, př. 2002*
5. díl KDO VLASTNĚ JSME ? - *or. 2001, př. 2003*
6. díl **RODOVÁ KNIHA** - *or. 2002, př. 2004*
7. díl ENERGIE ŽIVOTA - *or. 2003, př. 2004*
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (1. část) - *or. 2005, př. 2005*
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (2. část) Obřady lásky - *2006, 2006*
10. díl ANASTA - *2010, 2010*

Podle Anastasie text této knihy má v sobě
uložené spojení písmen a kombinaci slov, které
příznivě působí na člověka.

Pocítit tento vliv je možné při čtení,
když na sluch nepůsobí zvuky
umělých předmětů a mechanismů.

Přirozené zvuky -
zpěv ptáků, šumění deště, šelest listí na stromech
pomáhají příznivému vlivu.

Text zadní strany obálky:

***„Uplyne jen málo dnů a miliony otců a matek, v různých
koncích Země, budou tvořit Rodovou knihu, zaplňovat její
stránky svou rukou. Podobných knih bude velké množství.
A v každé - pravda, jdoucí ze srdce, pro své potomky.
Záludnost v těchto knihách nebude mít místo. Před nimi padne
historická lež“***
Anastasia

OBSAH knihy **RODOVÁ KNIHA**

1.	(150.)	KDO VYCHOVÁVÁ NAŠE DĚTI ?	4
2.	(151.)	ROZHOVOR SE SYNEM	20
		<i>Překroucená představa dějin</i>	24
		<i>Do mámy ses zamiloval, ale lásku jsi nepoznal</i>	28
		<i>Kniha Původních Pramenů</i>	29
		<i>Jedna plus jedna vychází tři</i>	30
		<i>Udělám šťastnou holčičku-vesmír</i>	32
		<i>Jak zdolat překážku ?</i>	35
		<i>Zachráním svou maminku</i>	37
3.	(152.)	POZVÁNÍ DO BUDOUČNA	41
4.	(153.)	CIVILIZACE POHROUŽENA VE SPÁNEK	46
5.	(154.)	DĚJINY LIDSTVA PODLE ANASTASIINA VYPRÁVĚNÍ	52
		<i>Vedizmus</i>	52
		<i>Svazek dvou - sňatek</i>	54
		<i>Výchova dětí Vedické kultury</i>	62
		<i>Obřady</i>	67
		<i>Výživa těla</i>	69
		<i>Život bez loupeží a krádeží</i>	72
6.	(155.)	OBRAZNOST. ZKOUŠKA	74
7.	(156.)	TAJNÁ VÁLKA S VEDICKOU RUSÍ	82
		<i>V kterém z chrámů má přebývat Bůh</i> <i>(první Anastasiina pověst)</i>	82
		<i>Nejlepší místo v ráji</i> <i>(pověst druhá)</i>	85
		<i>Nejbohatší ženich</i> <i>(pověst třetí)</i>	87
		<i>Žrec měnil taktiku</i>	90
8.	(157.)	OKULTIZMUS	93
		<i>Žrec, který i dnes řídí svět</i>	95
9.	(158.)	JE TŘEBA PŘEMÝŠLET	98
		<i>Kdo zachránil Ameriku</i>	101
		<i>Kdo je pro a kdo je proti</i>	108
		<i>Otevřený dopis prezidentovi Ruské federace Vladimíru</i> <i>Vladimíroviči Putinovi</i>	109
		<i>Takže oni očernili naše prarodiče</i>	110
		<i>Dobrá zvěst</i>	113
10.	(159.)	RODOVÁ KNIHA	116
		<i>Hodná a pozorná babička</i>	122
		<i>Život v překrásné realitě</i>	124

K n i h a š e s t á

RODOVÁ KNIHA

*Tato kniha ze série „Zvonící cedry Ruska“
utvrzuje v nás radostné předtuchy.*

(1 .)

KDO VYCHOVÁVÁ NAŠE DĚTI ?

Na dveřích ordinace soukromé polikliniky visela tabulka informující o tom, že zde ordinuje doktor lékařských věd, specialista v oblasti dětské psychologie. Bylo tu uvedeno příjmení, jméno a jméno po otci doktora, který mi byl doporučen jako jeden z nejlepších věhlasných odborníků v otázkách vzájemných vztahů mezi dětmi a rodiči. Objednal jsem se k němu jako poslední, abychom nebyli omezeni časem: pokud se rozhovor ukáže být prospěšný, za příplatek navrhnou doktorovi prodloužení pro mě důležitého rozhovoru.

V ordinaci u stolu seděl člověk důchodového věku se smutnou tváří. Unaveně ukládal do desek popsané listy papíru. Nabídl mi, abych se posadil, položil před sebe čistý list papíru a pronesl:

„Poslouchám vás. Jaké máte problémy ?“

Abych mu nemusel vyprávět dlouhý příběh spojený s událostmi, jež se staly po setkání s Anastasií v tajze, pokusil jsem se vyložit podstatu mé otázky co nejstručněji:

„Alexandře Sergejeviči, potřebuji navázat kontakt s dítětem, se svým synem, kterému zanedlouho bude pět let.“

„Myslíte, že jste ztratil kontakt se svým synem ?“ zeptal se unaveně a lhostejně psycholog.

„Uvědomělý kontakt jako takový skoro ani nebyl. Stalo se, že jsem se svým dítětem po jeho narození skoro vůbec nekomunikoval. Viděl jsem ho ještě v kojeneckém věku a potom... Nikdy jsem s ním nemluvil, zkrátka, začal si uvědomovat život beze mě. Žili jsme odděleně, ale teď mám před sebou setkání a rozhovor s mým pětiletým synem. Možná, že existují nějaké techniky, které pomáhají získat si dítě ? Vždyť jsou případy, když se muž žení se ženou, která již má dítě, a navazuje s ním kontakt, stává se mu otcem a kamarádem.“

„Postupy samozřejmě jsou, ale ne vždy jsou stejně účinné. Ve vztahu mezi dětmi a rodiči mnoho záleží na individualitě, na povahách.“

„Chápu, ale přesto bych chtěl tyto konkrétní postupy znát.“

„Konkrétní... Nu což... Když se objevíte v rodině, a je třeba pochopit, že dokonce jedna žena s dítětem je již rodina, pokuste se co nejméně rušit ten způsob života, který vytvořili. Nějakou dobu pro svého syna budete cizím člověkem a s

tímto je třeba se smířit. Z počátku si potřebujete na všechno zvyknout a nechat je, aby si zvykli na vás. Pokuste se spojit svůj příchod se splněním doposud nesplněných přání a tužeb dítěte. Zeptejte se jeho matky, po jaké hračce toužil, ale ona mu ji nemohla koupit. Není třeba, abyste ji kupoval sám. Navažte s dítětem nějak rozhovor o svém dětství, o svých hračkách a řekněte mu, že jste po ní toužil. Jestli rozhovor podpoří a sdělí vám své přání mít stejnou, nabídněte mu, že společně pojedete do obchodu a koupíte vytouženou hračku. Důležitý je samotný rozhovor, společná cesta. Chlapec se vám musí svěřit se svou touhou, dovolit, abyste se zúčastnil jejího splnění."

„Příklad s hračkami se mi moc nehodí. Můj syn zatím neviděl hračky, které se prodávají v obchodech."

„To je divné... Takže se nehodí ?.. Pojdte, můj drahý, budeme mluvit otevřeně. Pokud chcete slyšet radu, užitečnou pro vás, povězte mi podrobněji o svém vztahu se ženou, která vám porodila syna. Kdo je ? Kde pracuje, kde žije ? Jak je zajištěná její rodina ? Co, podle vás, bylo příčinou vaší roztržky ?"

Pochopu jsem, že chci-li slyšet od psychologa konkrétnější rady, budu mu muset povědět o svém vztahu s Anastasií, v kterém i já sám jsem zatím neměl jasno. Proto jsem ani neměl ponětí, co o něm mám vyprávět psychologovi. Aniž bych řekl její jméno, sdělil jsem mu následující:

„Žije ve velice vzdáleném kraji na Sibiři. Seznámil jsem se s ní náhodou, když jsem tam byl s obchodní expedicí. Se začátkem perestrojky jsem se pustil do podnikání na Sibiři: po řece Ob jsem lodí vozil různé zboží do vzdálených míst, zpátky - ryby, kožešiny, divoce rostoucí plody."

„Chápu. Takže, jako Paratov: po sibiřské řece kupec vesele putoval k závesti všech."

„Ne vesele putoval, ale pracoval. Podnikatelé mají vždy problémy."

„Připusťme, že mají, ale pobavit se vy, podnikatelé, stíháte."

„U mě s touto ženou vůbec nešlo o zábavu. Zachtělo se mi od ní mít syna. I dříve jsem chtěl syna, potom jsem jako by zapomněl na své přání. Ubíhala léta... A když jsem ji viděl... Jak je zdravá, mladá a krásná... Teď jsou skoro všechny ženy nějaké neduživé, nemocné, ale ona - zdravá, kvetoucí. Proto jsem si pomyslel, že dítě také bude krásné a zdravé. Porodila mi syna. Jezdil jsem za nimi, když byl ještě úplně malinký, ještě nemohl mluvit a chodit. Měl jsem ho v náručí. Potom jsem se s ním nestýkal."

„A proč jste s ním nekomunikoval ?"

Jak jen jsem měl během krátké besedy objasnit tomuto člověku všechno, o čem jsem napsal v několika knihách. Jak jsem mu měl povědět, že Anastasia odmítla opustit svůj palouček v tajze a odstěhovat se se synem do města, a já nejsem přizpůsobený životu v tajze. A to, že právě ona mi nedávala možnost nejenže darovat mu obvyklé hračky, ale ani se s ním stýkat. Každé léto jsem přijížděl do sibiřské tajgy, chodil jsem na louku, kde žije Anastasia a můj syn, ale vidět syna se mi stále nedařilo. Pokaždé byl někde pryč, u dědy a pradědy, kteří žili v sousedství, v hloubi bezmezného sibiřského tajgy. Anastasia mě odmítala odvést k nim na návštěvu a co víc: pokaždé houževnatě trvala na tom, že nejdříve se mám připravit na rozhovor se svým synem.

Ve snaze dotknout se tématu výchovy dětí jsem dával mnohým svým známým stejnou otázku, která, i když byla úplně jednoduchá, vždy vyvolávala podiv a nepochopení: „Promluvil sis někdy vážně se svým dítětem ?”

A nakonec se ukázalo, že témata rozhovorů jsou u všech stejná: „Jdi jíst... Je na čase spát... Nevyváděj... Posbírej své hračky... Udělal jsi domácí úkoly ?..”

Dítě roste, jde do školy, ale na to, aby se s ním pohovořilo o smyslu života, o předurčení člověka, nebo alespoň o tom, jakou životní cestu má před sebou, mnohým lidem buď nestačí čas, nebo podobný rozhovor nepovažují za důležitý. Možná si myslí, že je to předčasné, že to ještě stihnou. Ale nestíhají. Dítě vyrůstá...

Ale když se my sami nesnažíme mluvit se svými dětmi seriózně, kdo je v tom případě vychovává ? Proč mi Anastasia po všechna ta léta nedovolovala komunikovat s mým vlastním synem ? Nevím, čeho se bála nebo něčemu chtěla zabránit ?

A pak přišel den, kdy se najednou zeptala: „Vladimíre, cítíš se být připravený, aby ses setkal se svým synem a pohovořil s ním ?” Odpověděl jsem, že se chci setkat, ale nedokázal jsem pronést slova „jsem připravený”.

Po celá ta léta jsem o vztazích mezi rodiči a dětmi četl všechno, co se mi podařilo najít. Psal jsem knihy, mluvil jsem na konferencích v různých státech, ale nepsal jsem a nemluvil jsem o tom nejdůležitějším, co mě zajímalo celou tuto dobu - o výchově dětí a o vzájemném vztahu mezi nimi a starší generací.

Promýšlel jsem množství rad z literatury o výchově dětí, avšak stále častěji se mi vybavovala Anastasiina věta: „*Výchova dětí - je výchova sebe.*”

Dlouhou dobu jsem nechápal úplně smysl této věty, ale nakonec jsem si pro sebe udělal pevný závěr: naše děti nevychovávali rodičovská kázání, škola nebo univerzita. Naše děti vychovává způsob života: *naš způsob života, způsob života společnosti celkově. A ať rodiče, učitelé ve škole nebo jiné osvětářské instituce říkají cokoli, používají jakékoli moudré výchovné systémy, děti budou následovat způsob života vytvořený kolem nich většinou lidí.*

Tedy výchova dětí zcela závisí na tvém vlastním chápání světa, na tom, jak žiješ ty sám, tví rodiče a celá společnost. V nemocné, nešťastné společnosti se mohou rodit pouze nemocné a nešťastné děti.

„Pokud mi podrobně nepovíte o vzájemném vztahu mezi matkou vašeho syna a vámi, bude pro mě těžké dát vám účinnou radu,” přerušil dlouhou pauzu psycholog.

„Bylo by to dlouhé povídání. Ale stručně řečeno, život se vyvinul tak, že jsem několik let nekomunikoval se svým synem, a to je všechno.”

„Dobře, v tom případě mi řekněte, pomáhal jste nějak materiálně v průběhu těchto let matce vašeho dítěte ? Myslím si, že pro podnikatele je materiální pomoc nejjednodušším projevem pozornosti k rodině.”

„Ne, nepomáhal jsem. Myslí si, že je vším potřebným zajištěna.”

„Copak je velice bohatá ?”

„Prostě všechno má.”

Alexandr Sergejevič prudce vstal a rychle pronesl:

„Žije v sibiřské tajze. Vede poustevnický způsob života. Jmenuje se - Anastasia, váš syn - Vladimír a vy sám - Vladimír Nikolajevič. Poznal jsem vás. Četl jsem všechny vaše knihy, a ne jednou."

„Ale..."

Alexandr Sergejevič začal nervózně chodit po pokoji, potom opět řekl:

„Ano... ano... Opravdu jsem na to přišel ? Rozluštil jsem to. Odpovězte mi, prosím, na jednu otázku. Odpovězte mi ! Je to pro mě velice důležité. Pro vědu... I když ne, neodpovídejte. Řeknu to sám. Začínám chápat. Jsem přesvědčen, že po celá ta léta po setkání s Anastasií jste intenzivně studoval psychologii, filozofii. Stále jste přemýšlel o výchově dětí. Je to tak ?"

„Ano."

„Ale závěry, jež jste udělal po přečtení „moudrých" knih a článků, vás neuspokojily. A tehdy jste začal hledat odpovědi sám v sobě, nebo jinými slovy, přemýšlet o dorůstající generaci, o výchově dětí ?"

„Zřejmě ano. Ale víc o svém synu."

„To je nerozlučně spjato. Přišel jste ke mně v zoufalství a nemáte moc velkou naději, že dostanete odpovědi na otázky, jež před vámi vyvstaly. Když je nedostanete ode mě, budete pokračovat v hledání."

„Zřejmě."

„Ano... Ohromující... Řeknu vám jméno člověka, který je nesrovnatelně silnější a moudřejší než já."

„Kdo je ten člověk a jak se mám k němu dostat ?"

„Tento člověk je vaše Anastasia, Vladimíre Nikolajeviči."

„Anastasia ? Ale poslední dobou velice málo mluví o výchově dětí. A to právě ona mi neumožňovala komunikovat se synem."

„Právě - ona. Také jsem do tohoto okamžiku nemohl logicky objasnit její chování. Neuvěřitelný čin. Milující žena najednou prohlašuje budoucímu otci, že on nesmí komunikovat se svým synem. Nestandardní situace, která se dříve nikde nevyskytovala. Ale ten důsledek !.. Důsledek je ohromující ! Vždyť se jí podařilo donutit... Ne, toto slovo v dané situaci není vhodné. Anastasii se povedlo přimět... A koho ? Promiňte, přimět nepřiliš vzdělaného podnikatele, aby se zajímal o psychologii, filozofii, o otázky výchovy dětí. O tomto jste přemýšlel celou dobu, samotný fakt, že jste přišel ke mně to potvrzuje. Po celá ta léta Anastasia vychovávala syna, ale současně vychovávala i vás. Připravovala setkání otce se synem."

„Syna skutečně vychovávala sama. A co se týká mě - nemyslím si to. Vídáme se celkem zřídka. Setkání jsou také krátká."

„Ale o informaci, kterou dává v průběhu těchto, jak říkáte, krátkých setkání, je třeba přemýšlet až dodneška. Ohromující informaci. Vy, Vladimíre Nikolajeviči, říkáte, že Anastasia málo mluví o výchově dětí, ale není tomu tak."

Alexandr Sergejevič se rychle přiblížil ke stolu, vytáhl ze zásuvky silný šedivý sešit, šetrně ho pohlídl a pokračoval:

„Z vašich knih jsem v určité posloupnosti vypsal všechny Anastasiiny výroky o narození a výchově dětí. Dějové podrobnosti jsem vynechal. I když jsem možná zbytečně vytrhl citát z kontextu. Námět je samozřejmě důležitý, pro snazší pochopení. V Anastasiiných výrocích je ukryt velikánský, řekl bych, filozofický smysl, moudrost starodávné kultury. Jsem ochoten předpokládat, a nejen já, že tyto teorie jsou vyloženy v nějaké starodávné knize, jejíž stáří se počítá na miliony let. Anastasiina vyprávění vynikají hloubkou, přesností vyjadřování podle nás nejzávažnějších myšlenek, vyložených v starodávných manuskriptech i soudobých vědeckých pracích. Když jsem zvláště vypsal všechno, co se týká narození a výchovy člověka, tak... nakonec vznikl traktát, kterému ve světě není rovno. Jsem přesvědčený, že na jeho základě bude obhájeno množství disertací, uděleno nemálo vědeckých hodností, budou udělány ohromující objevy, ale to hlavní je v něčem jiném - na Zemi se objeví nová rasa, jejíž jméno je „Člověk“ !”

„Vždyť člověk existuje i teď.“

„Myslím, že z pohledu budoucnosti lze o faktu existence člověka pochybovat.“

„Jak to ? Vždyť vy i já existujeme, jak tedy lze pochybovat o naší existenci ?”

„Existují naše těla, říkáme jim „lidé“. Ale obsah, psychický stav lidských bytostí se v budoucnu bude významně lišit od našeho, tudíž, vzhledem k odlišnostem, je nutné změnit název. Možná, že dnešní lidé budou pojmenováni „člověkem určité doby“, nebo nějak jinak budou nazváni ti, kdo se narodí v budoucnu.“

„Cožpak je opravdu všechno tak vážné ?”

„Vážné i nepochybné. Například vy jste přečetl mnoho knih o výchově dětí, které napsali vědci. Ted' mi řekněte, kdy začíná výchova dítěte ?”

„Někteří autoři se domnívají, že je třeba začít od jednoho roku.“

„No právě. V lepším případě - od jednoho roku. Ale Anastasia ukázala, jak se člověk formuje již před... Jsem si jistý, že jste si teď pomyslel: „V matčině lůně.“ Ale ona dokázala, že rodiče mohou vytvářet budoucí dítě již před setkáním spermatozoidu s vaječnou buňkou. A toto lze vědecky objasnit. Anastasia stojí výš než všichni současní nebo dřívější psychologové. Její výroky jsou pádné, zahrnují všechna období vývoje dětí: před početím, při početí, nitroděložní a další.

Dotýká se témat, jež nedokázali plně pochopit ani mudrcové v minulosti, ani dnešní vědci. Zdůraznila to, bez čeho není možné porodit a vychovat plnohodnotného člověka.“

„Na nic takového si nevzpomínám. Nepsal jsem o obdobích.“

„Psal jste knihy, svědčil o událostech. Anastasia pochopila, že budete psát právě takto. A potom - následující krok: sama začala formovat tyto události, fakticky odívala velikou vědeckou práci do poutavé vyprávěcí formy. Tvořila vaši knihu svým životem, přinášela lidem drahocenné znalosti.

Většina čtenářů toto cítí intuitivně. Mnozí jsou nadšení z knih, ale nemohou si úplně uvědomit příčinu nadšení, přijímají informaci, kterou dříve neznali, na podvědomé úrovni. Ale lze ji vnímat i uvědoměle. Hned vám to dokážu. Takže, máme před sebou konspekt Anastasiiných výroků o narození člověka. S mým kolegou jsme je důkladně propracovali a prokomentovali. Je kandidát lékařských věd, sexuolog, ordinuje v sousední ordinaci. Provedli jsme experimenty a proanalyzovali situaci.“

Alexandr Sergejevič otevřel svůj sešit a trochu s rozechvěním a slavnostně začal mluvit:

„Tak tedy začátek... *Období před počtím*. V nedávné minulosti ani v současnosti jej společnost nepovažuje za aspekt výchovy dítěte. Dnes je však zcela zřejmé, že na Zemi nebo někde v nekonečných prostorech vesmíru existovala nebo existuje kultura, kde vzájemné vztahy mezi mužem a ženou byly mnohem dokonalejší než dnešní. A období předcházející početí bylo důležitou, možná, že i hlavní součástí výchovy člověka.

Anastasia v duchu kulturních zvyků civilizace, již neznáme, provádí určitou přípravu dříve, než je dítě počato. Otupila vaši sexuální touhu. Podle událostí, popsanych v první knize, to jako psycholog dobře vidím. Připomenu jejich poslušnost.

Zastavili jste se s Anastasií v tajze, pijete koňak, svačíte, Anastasia se jídla a alkoholu, které jste jí nabídl, ani nedotkla. Svleká vrchní oblečení, lehá si na trávu. Jste uchvácen její přirozenou krásou, probouzí se ve vás samozřejmé přání ovládnout překrásné ženské tělo. V sexuálním vzrušení se pokoušíte o sblížení, dotýkáte se jejího těla a... ztrácíte vědomí.

Nebudeme zabíhat do podrobností toho, jak odpojila vaše vědomí. Důležité je něco jiného - v důsledku tohoto jste Anastasii přestal vnímat jako objekt uspokojení sexuální potřeby. I vy sám o tom vyprávíte, zapsal jsem si vaši větu: „Neměl jsem ani pomyšlení...“.

„Ano. Je to tak, po události při odpočinku jsem už nepocítil sexuální touhu ve vztahu k Anastasii.“

„Teď druhá etapa - *početí* - vyprávění o kultuře početí dítěte.

Nocleh v útulné zemi, vůně suché trávy a květin. Ale pro vás je neobvyklé spát sám v noci v tajze a žádáte Anastasii, aby si lehla vedle vás. Již chápete: jestli bude nablízku, nic špatného se vám nestane. Anastasia si lehla vedle vás.

Takže ve velice intimním prostředí se vedle vás ocitá překrásné mladé ženské tělo, které se liší ještě jednou zvláštností - vyzařuje zdraví. Na rozdíl od mnoha ženských těl, jež jste viděl dříve, skutečně kypí zdravím. Cítíte aroma Anastasiina dechu, ale přitom se ve vás neprobouzí žádná sexuální touha. Je z vás vyhnána. Prostor je očištěn pro jiný psychický stav - snahu o pokračování rodu. Myslíte na syna ! Na syna, jenž zatím není. Tady je vaše věta z knihy: „Bylo by dobře, kdybych měl s Anastasií syna. Je tak zdravá. Dítě by také pochopitelně bylo zdravé a krásné.“ Mimovolně dáváte ruku na Anastasina prsa, hladíte je, ale to už je jiné láskání. Ne sexuální. Jako byste hladil svého syna. Potom píšete o doteku rtů, o lehkém Anastasiinu dechu, a dál... úplné vynechání jakýchkoliv podrobností. Potom hned popisujete jitro, překrásnou náladu, pocit neobyčejné události. Jsem si jistý, že vám vydavatelé pro větší popularitu knih nejednou nabízeli, abyste popsal tuto noc detailněji.“

„Ano, skutečně mi to nejednou nabízeli.“

„Nicméně, tuto noc jste nepopsal v žádném ze svých nových vydání knihy, proč ?“

„Protože...“

„Stop ! Prosím, nemluvte. Chci prověřit sám sebe, správnost svých závěrů. Sexuální podrobnosti té noci jste nepopsal proto, že po doteku Anastasiiných rtů

se jednoduše absolutně na nic nepamatujete."

„Ano, nepamatuji se, ani teď si nemohu na nic vzpomenout, kromě neobyčejných pocitů ráno."

„To, co vám teď řeknu, budete pokládat za neuvěřitelné. V tu překrásnou noc jste neměl s Anastasií žádný sex."

„Neměl ? A co syn ? Sám jsem ho viděl."

„V tu noc jste se skutečně fyzicky sblížili. Byly spermatozoidy... zkrátka všechno to, co k početí dítěte patří, ale sex to nebyl. Nejednou jsme s kolegy analyzovali to, co se vám přihodilo. Stejně jako já jsou přesvědčeni o tom, že jste s Anastasií sex neměl. Samotným slovem „sex" se v naší době myslí uspokojení tělesných potřeb, snaha o dosažení tělesného uspokojení. Ale v kontextu události noci v tajze daný cíl chybí, myslím tím, že jste se nesnažili docílit tělesného uspokojení. Snaha a cíl byly jiné - dítě. Tudíž i název události má být jiný. Tady nejde jen o terminologii, tady jde o kvalitativně jiný způsob narození člověka.

Ještě jednou chci zopakovat: *je to kvalitativně jiný způsob narození člověka.* Mé tvrzení není abstraktní, lze jej lehce dokázat vědeckými srovnáními. Posuďte sám, nikdo z dnešních psychologů nebo fyziologů nebude popírat vliv vnějších psychických faktorů na formování zárodku v matčině lůně. Mezi jiným má velký, a dosti často dominantní, význam chování muže k těhotné ženě. Také nemůžeme popírat vliv chování muže k ženě v okamžiku tělesného sblížení na formování budoucího člověka. V jednom případě je to vztah jako k objektu uspokojení tělesné vášně. V druhém - jako k společnému tvůrci. Tudíž i výsledek bude různý. Je možné, že dítě počaté za takových podmínek, se bude úrovní intelektu lišit tak výrazně, jak se liší dnešní člověk od opice.

Sex a s ním spojené uspokojení při stvoření nejsou cílem, jsou pouze prostředkem. Jiné psychické energie budou řídit těla, také jinak se bude formovat stav dítěte.

Z výše řečeného vyplývá první pravidlo: žena, která si přeje porodit plnohodnotného člověka, vytvořit pevnou a šťastnou rodinu, musí vycítit okamžik, kdy se muž bude chtít s ní sblížit s cílem narození dítěte a bude si představovat své budoucí dítě, přát si jeho narození.

Za těchto podmínek muž a žena dosahují psychického stavu, který jim dává možnost dosáhnout nejvyšší spokojenosti ze sblížení. A budoucí dítě dostává energie, které nemají děti narozené tradičním, přesněji, náhodným způsobem."

„A jak žena vycítí tento okamžik ? Jak se dozví o myšlenkách muže ? Vždyť myšlenky jsou neviditelné."

„Laskání ! Podle něj to lze určit. Psychický stav se vždy vyjadřuje vnějšími příznaky. Ve stavu radosti se člověk směje, má na tváři úsměv. Když je mu smutno, bude mít odpovídající výraz očí, pózu a tak dále. V tomto případě, myslím si, nebude tak těžké odlišit čistě sexuální láskání od toho, kdy se muž dotýká ženy, jako by se dotýkal budoucího dítěte. Pouze při takovém přístupu se stává něco, co ze všech bytostí, žijících na Zemi, je schopen pocítit pouze člověk. Popsat, vědecky objasnit toto „něco" nikdo a nikdy nedokáže. V okamžiku, kdy se toto stává, není možné analyzovat. Jako psycholog můžu pouze předpokládat, že podstatným v této události nebude spojení dvou fyzických těl, ale něco nezměrně většího: splynutí dvou myšlenek v jedno. Ještě přesněji: splynutí

dvou komplexů citů vjedno. Dosažené uspokojení a prožité blaho budou značně předstihovat pouhé sexuální uspokojení. Nepomíjí tak rychle, jak je to při obyčejném sexu. Nepochopitelný příjemný stav může trvat měsíce, dokonce i roky. Právě tento stav formuje pevnou, láskyplnou rodinu. Právě o tomto mluví Anastasia. To znamená, že muž, který jednou něco takového pocítí, nedokáže proměnit získaný pocit na pouze sexuální uspokojení. Nedokáže, nebude mít přání být nevěrný své manželce. Své milované. Právě od tohoto okamžiku se začíná formovat rodina. Šťastná rodina !

Existuje takový výraz: „Sňatky se uzavírají na nebesích." V daném případě se tento výraz úplně shoduje s událostí. Posuďte sám. Co je dnes všeobecným důkazem nebeského sňatku ? Papír, vydaný občanským matričním úřadem, nejružnější církevní rituály. Je to směšné, že ? Směšné a smutné.

Anastasia dává přesnou definici: důkazem sňatku, uzavřeného na nebi, může být pouze neobyčejně překrásný stav muže a ženy, jehož důsledkem je narození nového plnohodnotného člověka.

Sám za sebe mohu dodat: většina dětí, dnes narozených, jsou nemanželské. A teď... Teď vám přečtu komentáře mého kolegy sexuologa:

„Sexuální vztahy muže a ženy, popsané v knize „Anastasia", odhalují úplně jiný význam sexu. Všechny dnes existující příručky na toto téma, počínaje starořeckými, indickými a konče současnými, jsou naprosto naivní a směšné ve srovnání s významem toho, co řekla Anastasia. Všechna starodávná a také současná veledíla o sexu, jež k nám došla, všechna pojednání se omezují na hledání všemožných póz, na techniku láskání a vnější atributy. Ale fyziologické, psychické schopnosti a možnosti lidí jsou různé.

Pro každého konkrétního jedince může být nejvíce efektivní a přijatelná pouze jedna poloha, vlastní pouze jeho charakteru a temperamentu, určité vnější atributy.

Stěží se ve světě najde odborník schopný z množství existujících způsobů přesně určit nejvhodnější pro každého konkrétního člověka. Pro splnění podobného úkolu musí odborník znát tisíce existujících způsobů s různými nuancemi, prostudovat fyzické, psychické schopnosti konkrétního člověka a to je nemožné.

Důkazem toho, že problém teorie sexuálních vztahu mezi mužem a ženou dnešní věda nevyřešila, je stále větší pokles potence u většiny mužů a žen dnešní společnosti. Narůstá počet manželských párů sexuálně neuspokojujících jeden druhého. Smutná situace může být změněna.

To, co ukázala Anastasia, je důkazem toho, že v přírodě existuje nějaký mechanismus, nějaké vyšší síly, jež jsou schopny vyřešit zdánlivě neřešitelný problém okamžitě. Tento mechanismus, nebo nějaké síly prostřednictvím určitého stavu dvou lidí - muže a ženy - speciálně pro ně vyhledávají stav a způsoby pohlavních vztahů, vhodné pouze pro ně.

Nepochybně, v tomto případě bude uspokojení svou úrovní dosahovat nejvyššího bodu. Je zcela možné, že muž a žena, kteří prožijí podobné uspokojení, budou vždy chránit manželskou věrnost nezávisle na tom, jakými zákony a rituály bude podmíněna.

Manželská věrnost ! Manželská nevěra. Zrada." Alexandr Sergejevič vstal od stolu a mluvil dál vestoje: „Anastasia poprvé ukázala podstatu tohoto jevu, pamatují si nazpaměť některé věty i celé monology. Poslechněte si, jak říkala: *Všemi možnými způsoby vnucují člověku, že uspokojení lze lehce dosáhnout, myslíte pouze na tělesná potěšení. A tím člověka odvádějí od Pravdy. Chudinky zklamané ženy, jež o tom nevědí, se celý život trápí a hledají ztracené blaho. Hledají na špatném místě. Žádná žena nemůže uchránit muže před mravní zpusťlostí, pokud si sama dovolí oddat se mu jenom kvůli uspokojení tělesných potřeb.'* A tady ještě... Hned... Ano... *‚Potom se budou snažit ovládat stále nová a nová těla nebo používat všedně a odsouzeně jenom svá těla a jen intuitivně si budou uvědomovat, že skutečná slast opravdového svazku se od nich neustále vzdaluje.'*

Absolutně přesně uvedená příčina manželské nevěry. Mohu to objasnit i jako psycholog. Všechno je logické: muž a žena, tak zvaní manželé, se zabývají sexem pro sex. Intuitivně cítí, že nedosahují dostatečného uspokojení, obrací se na odborníka, čtou doplňkovou literaturu. Doporučují se jim různé polohy, laskání, zkrátka, aby se pustili do hledání většího uspokojení prostřednictvím změny sexuálních technik.

Všimněte si - pustit se do hledání. Toto ani nemusí být vysloveno, ale oni sami, jak to přesně vystihla Anastasia, intuitivně vědouce o existenci vyššího blaha, začnou hledat. Ale kde jsou meze tohoto hledání ? Copak se omezuje pouze na změnu poloh ? Jeho absolutně logickým pokračováním je změna těl.

‚Och !' křičí ve společnosti. ‚Je to manželská nevěra.' Není tady žádná nevěra. Není proto, že nejsou manželé !

Sňatek, stvrzený papírem, není manželským svazkem. Jsou to pouze konvence vymyšlené společností.

Manželský svazek má být uzavřen mezi mužem a ženou prostřednictvím dosažení toho nejvyššího stavu, o němž pověděla Anastasia. Nejenže o něm pověděla, ale i ukázala způsoby jeho dosažení. Je to nová kultura vzájemného vztahu mezi mužem a ženou."

„Copak, Alexandře Sergejeviči, navrhuje mladým lidem, aby začínali s intimním stykem ještě před oficiálním uzavřením manželství ?"

„Většina lidí se právě takhle chová. Jenom se stydíme o tom mluvit otevřeně. Ale já navrhuji nevěnovat se sexu pro sex ani před, ani po registraci manželského svazku.

Považujeme se za svobodnou společnost. Máme možnost svobodně se zabývat mravní zkázou. A také se jí zabýváme ! Zvrhlost se stala průmyslem. Kino a množství různorodé pornografické produkce, prostituce, gumové ženy ze sexshopů jsou toho důkazem.

Na pozadí této bakchanálie, jež svědčí o úplné nemohoucnosti současné vědy pochopit přírodu a předurčenost mechanismů, zpevňujících svazek dvou, se jako blesk objevil vynález.

Já jako psycholog jsem pochopil grandióznost toho, co odhalila Anastasia. Ukázala novou kulturu vzájemných vztahů mezi mužem a ženou.

Hlavní role v nich náleží ženě. Anastasia dokázala i vás přivést k chápání této kultury. Dokázala to udělat, používajíc, možná intuitivně, poznatky nějaké starodávnej civilizace. Ale... my... Přesněji můj kolega, dokázal v praxi... Dokázal, že muž také může...

Je sexuolog. Společně s ním jsme analyzovali Anastasiiny výroky. To on jako první hovořil o nové, pro nás neznámé, kultuře vzájemných vztahů. A nejvíc ho ohromil Anastasiin výrok... Musíte se na něj pamatovat. Anastasia řekla: *„Který člověk by se chtěl objevit na světě jako důsledek tělesného potěšení? Každý by chtěl být stvořen velkým návalem lásky, touhou ke stvoření, ne objevit se na světě jako důsledek tělesných radovánek.“*

Ale naše děti se objevily na světě právě jako důsledek tělesných radovánek. Chtěli jsme s manželkou dítě, zabývali jsme se sexem. Ani nevím, který den jsme počali. Konkrétněji jsme začali na dítě myslet, když byla těhotná. Ale Anastasia říká, že musí být určitý stav a snaha právě v okamžiku předcházejícím intimnímu sblížení.

Zkrátka můj kolega z jejích výroků zřejmě pochopil víc než já. Nebo víc pocítil. Chtěl prožít tento stav. Chtěl, aby se jim narodilo dítě, syn. Mému kolegovi je přes čtyřicet, manželka je mladší o dva roky. Mají dvě děti. Sexem, jak se mi svěřil, se v posledních letech zabývali zřídka. Ale začal mluvit s manželkou o dítěti. Nejdříve se podivila jeho přání. Říkala, že rodit je již pro ni pozdě. Ale své chování k manželovi změnila k lepšímu. Dal jí přečíst knihu s Anastasiinými výroky. A žena již sama začala zavádět rozhovor, ne, ne o svém přání mít dítě, ale o tom, jak správně je to řečeno v knize. Jednou v noci můj kolega začal laskat svou ženu. Nemyslel při tom na sex, ale na svého budoucího syna. Zřejmě to dokázal udělat tak, jak jste to dělal vy. Rozdíl je pouze v tom, že vás k tomuto přivedla Anastasia, a on toho dosáhl sám. Je to náhoda, nebo není - těžko říci, ale jemu se podařilo dosáhnout, podle všeho, právě stejného stavu. Manželka mu odpověděla stejným láskáním. Nejsou mladí, samozřejmě, nepocítovali tak silnou sexuální touhu, jako zmlada. Myšlenky na dítě zřejmě úplně odsunuly do pozadí myšlenky na techniku sexu. V důsledku... v důsledku se stalo „něco“. Ani můj kolega, ani jeho manželka si nemohli vzpomenout na podrobnosti intimního sblížení. Nepamatují se na ně stejně jako vy. Ale stejně jako vy mluví o nezapomenutelných, překrásných pocitech po ránu. Můj kolega říká, že za celý svůj život ani při sblížení se svou manželkou, ani při sblížení s jinými ženami, a měl jich nemálo, nic podobného nezažil.

Jeho čtyřicetiletá manželka je teď těhotná, v sedmém měsíci. Ale tohle není to nejdůležitější. Podstatné je něco jiného - jeho manželka se zamilovala."

„Do koho?“

„Do svého manžela, Vladimíre Nikolajeviči. Jen si to představte, tato dříve bručivá a trochu nedůtklivá žena teď občas přichází do naší kliniky a čeká, kdy její manžel ukončí ordinaci. Sedí ve vestibulu a jako zamilovaná dívenka čeká. Nenápadně jsem dosti často pozoroval výraz její tváře. Také se změnil, objevil se lehce znatelný úsměv. Znáám tuto rodinu dlouho. Přibližně osm let. Sklíčená, obtloustlá žena najednou omládla asi o deset let. Zkrásněla, nehledě na jasně viditelné těhotenství."

„A chování vašeho kolegy k manželce se také změnilo, nebo zůstalo jako dřív ?“

„Sám se změnil. Úplně přestal pít, i když to dříve moc nepřeháněl, nechal kouření. Nejoblíbenější činností se pro ně s manželkou stalo kreslení.“

„Kreslení ? A copak kreslí ?“

„Kreslí svůj budoucí rodový pozemek, o němž mluvila Anastasia. Chtějí získat půdu a vystavět na ní... Špatně jsem se vyjádřil, ne vystavět dům, ale založit základ rajského koutku pro své budoucí děti.“

„Pro budoucí ?“

„Ano, pro budoucí. Jeho manželka teď lituje pouze toho, že se početí dítěte neuskutečnilo na vlastním statku, jak to říká Anastasia, v Prostoru Lásky, stvořeném vlastníma rukama, v kterém se má žena nacházet v průběhu těhotenství a v kterém se má uskutečnit porod, ale v bytě. Manželka mého kolegy je přesvědčená, že dokáže porodit ještě jedno dítě. Můj kolega si tím je také jistý.

Jsem přesvědčený, že instinkt pokračování rodu, vlastní zvířatům, se liší od lidského tím, že se zvířata páří, řídíce se pouze voláním přírody. Zabýváje se tak zvaným sexem, stává se člověk podobný zvířatům. Dítě, jež se objeví na světě v důsledku tohoto procesu, bude napůl člověk - napůl zvíře.

Skutečný člověk se může narodit pouze tehdy, když se stvoření zúčastní energie a city, vlastní pouze člověku: láska, schopnost vidět budoucnost, uvědomění si tvořeného. Slovo „sex“ se tady moc nehodí. Zneuctívá daný čin. Přesnější tady bude slovo „stvoření“. Když muž a žena dosahují stavu, při kterém se uskutečňuje stvoření, právě tehdy se mezi nimi uzavírá svazek na nebesích. Tento svazek není potvrzený papírem nebo obřadem, je upevněný něčím nezměrně větším a významnějším, proto bude pevný a šťastný. A není třeba si myslet, že vstoupit do takového svazku mohou pouze mladí. Příklad mého kolegy dokazuje, že je to dostupné lidem v každém věku. Takový svazek je možný v tom případě, jestli oni dokážou pochopit význam toho, co řekla Anastasia.“

„Tak copak z toho vyplývá ? Všichni lidé, kteří mají v občanském průkazu razítko o registraci sňatku, nejsou ve skutečnosti ženatí ?“

„Razítko v občanském průkazu - to je pouze konvence, vymyšlená společnost. Papíry, všemožné obřady v různých dobách u různých národů se navenek lišily, ale jejich podstata je stejná - působení na psychiku, snaha umělou cestou stvořit alespoň zdání svazku dvou lidí. A Anastasia to přesně určuje, když o něm říká: *„Falešný svazek je strašný. Děti ! Rozumíš, Vladimíre, děti ! Ony cítí umělost a lživost takového svazku. A začínají pochybovat o všem, co říkají rodiče. Děti podvědomě cítí lež již ve svém početí. A je jim z toho špatně.“*

Ukázalo se, že v přírodě existuje ne umělý, ale přirozený, Božský svazek. Jak ho lze dosáhnout, je právě ukázáno dnešním lidem.“

„Takže fakticky je třeba, aby ženatí lidé, tím myslím ty, kteří mají razítko v občanském průkazu, uzavírali sňatek se svým manželem nebo manželkou podruhé ?“

„Přesněji řečeno ne podruhé, ale opravdově.“

„Pro mnohé lidi to bude těžké pochopit. Ve všech zemích jsou zvyklí, že sex

je největší potěšení a zabývají se jím všichni, jeden jako druhý, pro rozkoš."

„Tohle všechno je lež, Vladimíre Nikolajeviči. Devadesát procent mužů není schopno uspokojit ženu. Mýtus o tom, že mnozí lidé při sexu dosahují nejvyšší rozkoše je pouze psychologická sugesce. Sexuální touhy člověka jsou využívány komerčním průmyslem. Masa legálních a nelegálních pornografických časopisů - to jsou finanční toky. Právě ony balamutí lidské hlavy. Filmy, v kterých supermani různého druhu lehce uspokojují své partnerky, jsou také byznys.

Jednoduše se bojíme, stydíme se přiznat jeden druhému, že nemáme vhodné partnery. Ale nepopiratelný fakt zůstává. Šedesát procent uzavřených manželských svazků se rozpadá. Zbylých čtyřicet procent rodin má daleko k dokonalosti. Stále manželské nevěry, rozkvět prostituce jsou toho důkazem.

To uspokojení, které dnes prožíváme při sexu, není zdaleka úplné. Je pouze malinkou částí uspokojení, charakteristického pro člověka, když dva skutečně naplňují božské předurčení, které marně hledáme po celý život.

„Hledáme na špatném místě !” Správnost tohoto výroku nepopíratelně potvrzuje sám život.

Anastasia - představitelka kultury nějaké starodávné civilizace, o které naši historici zřejmě nemají ani potuchy - ruší ustálené stereotypy. O dokonalosti této kultury lze soudit i podle vztahu k těhotné ženě. Jistou podmínkou této kultury je to, že se těhotná žena má nacházet devět měsíců na tom místě, na kterém počala dítě a tamtéž i porodit. Do jaké míry je to důležité ?

Za pomoci informací, které má současná věda, a srovnávací analýzy lze dokázat přednost tohoto tvrzení. Místo, kde se má uskutečnit početí a kde má matka donosit své budoucí dítě, je nazváno statkem. Na něm muž a žena vlastnoručně založí zahradu s různými rostlinami. Fyziologové nebudou popírat důležitost správného stravování těhotné ženy. Na toto téma je napsáno mnoho vědeckých a amatérských prací. A co ? Každá těhotná žena je má studovat ? Zapomenout na všechno a usilovně studovat literární prameny: co a kdy má jíst ? Tohle je těžké si představit.

Dokonce i kdyby každá těhotná žena prostudovala tyto vědecké teorie, vyvstal by před ní určitě druhý neřešitelný úkol: kde má dostat doporučovaný produkt.

Představme si velice bohatý současný manželský pár. Jeho materiální možnosti mu dovolují koupit cokoli. Je to iluze ! Nejsou a ani nemohou být peníze, dovolující koupit to, co bude chtít těhotná žena a právě v ten okamžik, kdy to bude chtít. Myslím tím to, že za žádné peníze se nedá koupit například jablko, jež je blízke svou hodnotou tomu, které může utrhnout žena z jablonky ve své zahradě a ihned je sníst.

Následující aspekt je psychologického rázu, a je neméně závažný, než fyziologický. Pojďme si představit a porovnat dvě situace.

První - standardní, která se stává většinou. Vezmeme mladou rodinu průměrně nebo trochu více než středně bohatou. Těhotná žena žije s manželem v bytě. Může se dost hodnotně stravovat ? Ne ! Dnešní, dokonce drahé supermarkety nám nemohou nabídnout hodnotnou stravu. Konzervované, zmražené potraviny jsou pro člověka nepřírodní. Tržnice ! Ale i tam mají potraviny, jemně řečeno, nedůvěryhodnou kvalitu. I soukromníci se naučili používat všemožné

chemické přípravky při pěstování potravin. Když je pěstují pro sebe - to je jedna věc, ale když na prodej, tak je snaha dosáhnout co největšího výnosu nutí používat různé stimulatory. Toto chápe každý a samozřejmě vzniká pocit neklidu při přijímání stravy neznámého původu.

Pocit neklidu ! Je to stálý průvodce dnešního člověka.

Na těhotnou ženu doléhá nekonečný proud informací o ustavičných sociálních kataklyzmatech, ekologických neštěstích. V jejím vědomí a podvědomí narůstají obavy o osud budoucího dítěte. A kde, v čem jsou pozitivní faktory ? Jednoduše nejsou a ani nemohou být v hrozných bytových podmínkách, k nimž se sami odsuzujeme.

Dokonce i v dobře zařízeném bytě si zvykáme na zařízení a ono přestává těšit náš zrak novotou. Zvykáme si i na to, že v bytě se všechny věci ničí a stárnou, stejně jako si zvykáme na to, že voda z kohoutku není vhodná na pití. Ale toto všechno najednou jasně začíná cítit těhotná žena. Nezbyvá jí nic jiného než doufat ve „snad“.

Tohle je jediné, s čím může počítat, nacházejíc se pod tlakem bezvýchodnosti.

V druhém případě - žena, obklopená Prostorem Lásky, jak ho nazývá Anastasia, kromě uspokojení fyziologických potřeb dostává velice silné psychické dobíjení.

Dnešní věda může objasnit a dokázat správnost skoro všech Anastasiiných výroků. Jsou velice jednoduché a logické. Nezbyvá než se divit, proč my, kteří pronášíme mnoho moudrých řečí, jsme na ně nezaměřili svou pozornost.

Avšak Anastasia mluví i o tajemných jevech, jež nemůže objasnit dnešní věda:

„Rodiče mají poskytnout svému stvoření tři hlavní body, tři první aspekty bytí.“

Dále říká, že pro spojení třech tajemných bodů bytí vjedno na jednom místě a právě na rodovém statku, se musí stát následující: *Myšlenky dvou v lásce splynou vjedno... Tady je první bod, říká se mu rodičovská mysl... Druhý bod, nebo spíš aspekt lidského bytí, se zrodí a rozsvítí na nebi novou hvězdou, když v lásce a s myšlenkami na překrásné stvoření, dvě těla splynou vjedno... A třetí bod neboli nový aspekt se zrodí tehdy, když se porod uskuteční na tom místě, na kterém bylo počato dítě. A otec má být u toho. Pak nad třemi pozvedne věnec náš velký milující Otec.*

Nepochybně, přednosti početí, donošení a narození dítěte na jednom místě - překrásném rodovém statku - mohou vědecky dokázat fyziologové a psychologové. Avšak Anastasia mluví o něčem větším. Říká, že v tomto případě se dosahuje úplného spojení narozeného člověka s Kosmem. Proč ? Prostřednictvím čeho ? Do jaké míry je pro osud budoucího člověka důležitý daný přístup k jeho narození ? Současní vědci to mohou jen předpokládat.

Pokusil jsem se porovnat to, co řekla Anastasia, s tím, co prorokují horoskopy moderní v dnešní době. Sama od sebe se naskytla otázka, který ze třech bodů lze pro narození dítěte považovat za hlavní: myšlenku, fyziologické početí nebo příchod dítěte z matčina lůna na svět.

Všeobecně se za datum narození člověka považuje okamžik, kdy dítě opustilo matčino lůno. Od tohoto okamžiku se sestavují horoskopy. Ale věda teď ví, že plod, který se zatím nachází v těle matky, již žije, cítí. A když je tomu tak, tak člověk již

existuje. Již je narozený. Hýbe se - matka cítí pohyby jeho nožiček a ručiček. Možná, že přesnějším datem narození člověka je okamžik oplodnění vaječné buňky spermatozoidem ? Z hlediska fyziologie tento okamžik přesněji určuje datum narození člověka. Ale... Setkání spermatozoidu s vaječnou buňkou není příčinou, ale důsledkem. Předchází mu úmysly dvou. Možná, že právě ony jsou určením data narození ? V současné době se ze třech aspektů za datum narození obvykle považuje okamžik objevení plodu na světě. Zítra to třeba bude něco jiného. Podle Anastasiiny teorie to vypadá, že datum narození člověka je okamžik spojení třech složek vjedno, všech výše vyjmenovaných okamžiků. A toto má svou nepopíratelnou logiku. Ale my, mám na mysli jak dnešní vědu, tak i náboženství, se bojíme dokonce se o tomto zmiňovat."

„A čeho se tady bát ?"

„Je čeho... Víte, Vladimíre Nikolajeviči, jestli uznáme nepochybnost Anastasiiných tvrzení, rovněž budeme muset uznat, že ve srovnání s lidmi té kultury, již Anastasia představuje, nejsme plnohodnotní lidé. Většině dnešních lidí bude chybět jedna nebo dvě složky, charakteristické pro plnohodnotného člověka. Právě proto se nejen bojíme o tom mluvit, ale i pomyslet na to. A bylo by třeba se zamyslet..."

„Ale možná o těchto tvrzeních nemluvíme a nepřemýšlíme proto, že jsou sporná ?"

„Naopak ! Jsou zcela nesporná !

Zprvé. Zamyslete se, kdo bude popírat, že nejmorálnější a psychologicky nejnasycenější bude situace, kdy spojení spermatozoidu s vaječnou buňkou bude předcházet nikoli mravní rozklad, ale myšlenka na budoucí dítě.

Zadruhé. Absolutně nesporné je i to, že se těhotná žena má plnohodnotně stravovat, vyhýbat se stresům. Ideálně se k tomu hodí vlastní statek, o němž mluví Anastasia.

Zatřetí. Porod ve známém prostředí, na obvyklém místě je příznivější pro rodičku a hlavně - pro novorozence. Tohle je také nesporné faktum jak pro psychology, tak i pro fyziology. Souhlasíte s každým z těchto tří bodů ?"

„Samozřejmě, souhlasím."

„Tak vidíte, jsou nesporné a nejen pro vědce. Tudíž, nemůžeme popírat pozitivní působení splynutí těchto třech pozitivních složek do jediného celku.

Jako psycholog mohu předpokládat, že při takovém spojení v prostoru probíhá psychická reakce. Reaguje na ni celý vesmírný prostor. Přijímá novorozence a navazuje s ním informační spojení."

„Možná. Ale jaký význam přitom má přesnost určení data narození člověka ?"

„Obrovský ! Globální ! Určuje úroveň našeho vlastního vnímání světa. Pokud na první místo klademe příchod plodu na svět, pak v našem citění světa je prvotní hmota.

Pokud na první místo klademe okamžik splynutí úmyslů muže a ženy, v našem vnímání světa je prvotní vědomí. Budou se tedy formovat různé kultury určující obraz života. V prvním případě se dává přednost hmotě, v druhém - duchu. Veřejný a neveřejný spor na toto téma probíhá již dlouho. Ale teď je pro mě očividná nesmyslnost takového sporu. Anastasia mluví o splynutí vjedno nejen těchto dvou pojmů, ale i třetího. Na základě jejích tvrzení lze vybudovat

teorii o narození plnohodnotného člověka a také možnost její realizace. Je to jednoduché a dostupné pro každého. Ale proč nerealizujeme své možnosti ? Proč máme chaos ve svém vědomí a život probíhá ve shonu ? Tohle je otázka."

„Myslím si, že za datum narození je přece možno považovat den a hodinu, kdy dítě vyjde z matčina lůna na svět. Jen je to třeba nazvat přesněji: hodina příchodu na svět."

„Možná. Je to jistě možné. Ale na okamžik narození se přece zeptejte Anastasie."

„Zeptám se, pro mě samotného je také zajímavé dozvědět se, kdy jsem se narodil, kdy se narodil můj syn."

„Váš syn... Přišel jste ke mně pro radu a já tady o svém... Promiňte, zapovídal jsem se. Měl jsem toho hodně na srdci."

Pochopte, ordinuji třikrát týdně. Lidé sem přicházejí se svými problémy. Všichni mají standardní otázky: jak vychovat dítě, jak navázat kontakt se synem nebo s dcerou ? A dítěti je již pět, deset nebo třeba i patnáct let.

Říci člověku: „Je pozdě, milý brachu, vychovávat," znamená zničit v něm poslední naději. Proto se vlastně musím zabývat utěšováním."

„Vždyť mému synovi je také skoro pět let. Takže jsem také přišel pozdě ?"

„U vás, Vladimíre Nikolajeviči, je to jiné. Vedle vašeho syna je Anastasia. Ne nadarmo nedovolila, abyste uvrhl dítě do podmínek našeho světa. Ona ho také vychovává v souladu s jinou kulturou."

„Takže my se synem jsme představitelé různých kultur, a tudíž si nikdy nebudeme rozumět ?"

„Rodiče a děti jsou vždy představiteli jakoby různých kultur, různých světonázorů. Každá generace má své priority. Pravda je, že rozdíl není tak zarážející, jako ve vašem případě. Dám vám radu, dříve, než budete komunikovat se synem, poradte se s Anastasií, jak to nejlépe udělat. Pozorně sledujte, co bude říkat. Vždyť jste hodně četl o výchově dětí, přemýšlel jste. Teď pro vás bude jednodušší ji pochopit."

„Ne vždy se daří ji pochopit, dokonce i po dlouhé době. Některé výroky vyvolávají pochybnosti. Jsou mystické a nepodložené. Mnohé z toho, co říká, se vůbec snažím nepublikovat, protože se to často více podobá fantastice a..."

Alexandr Sergejevič najednou udeřil dlaní do stolu a ostře, dokonce hrubě mě přerušil:

„Nemáte právo se takhle chovat. Jestli vám rozum neumožňuje něco pochopit, dejte tu možnost druhým."

Příkrost psychologova hlasu a smysl toho, co řekl, se mi nelíbily. Podobná vyjádření na svou adresu jsem slyšel a četl již nejednou. Podle nich to vycházelo, že jsem nějaký hlupák a má role se omezuje jen na co nejpřesnější vyložení všeho, co řekla poustevnice z tajgy. Ale vědátoři, kteří podobné věci prohlašují, nepřihlíďli ke všemu. Rozhodl jsem se usměrnit psychologa, jenž najednou začal být agresivní:

„Vy si samozřejmě myslíte, že patříte k těm druhým - schopným pochopit všechno řečené. Nejsem psycholog s vědeckou hodností, ale dokonce i pro mě je

pochopitelná jednoduchá pravda: pokud začnu publikovat všechny neodůvodněné mystické výroky, tak se celkově ke všemu, co jsem napsal v knihách, budou chovat jako k pohádce. A bude pohřbeno všechno racionální, co lze použít již v dnešním životě. Tím, že nepublikuji některé mystické výroky, možná zachraňuji to racionální."

„A můžete mi říci konkrétněji, o jaké mystice mluvíte ?"

„Třeba o tomhle. Anastasia řekla, že posbírala z vesmíru nejlepší spojení tónů, schovala je v textu knihy a ony budou blahodárně působit na čtenáře."

„Ano, pamatuji se na to. Velmi dobře se na to pamatuji. Je to napsáno již v první knize. Tamtéž je řečeno, že se působení zesílí, pokud čtenář při čtení bude naslouchat zvukům přírody."

„Takže si to pamatujete ? A také to, že tato slova jsou nejen v textu samotné knihy, ale také jsou umístěna na vnitřní straně přebalu. Pamatujete se na to ? Poradili mi to vydavatelé, aby se nalákali čtenáři. Tak jsem to také udělal..."

„Správně jste to udělal."

„Správně ? A víte o tom, že tento výrok na přebalu knihy mnohé čtenáře od knihy odradil ? Mnozí ho pochopili jako reklamní trik, psalo se o tom i v tisku. V některých vydáních jsem to z přebalu odstranil. Mnozí lidé ho považují za mystické, vymyšlené."

„Idioti ! Copak... Copak rozum společnosti do takové míry atrofoval ? Nebo lenost rozumu odpojuje logické myšlení mas ?"

„Co s tím má společného lenost rozumu, jestli to není možné dokázat ?"

„Dokázat ? Copak se tady má dokazovat ? Tento výrok není nic jiného, než psychologický test geniální svou jednoduchostí a účinností, který okamžitě a jednoduše určuje hlupáky s atrofovanými rozumovými schopnostmi. Jestli při tom ještě vystupují v médiích, tak tím ukazují: dívejte se, jsme všichni hlupáci. Geniální test !"

„Co s tím má společného test ? Tento výrok není dokazatelný."

„Myslíte, že není dokazatelný ? Ale vždyť tady není co dokazovat. To, co řekla Anastasia je axiom. Posudte to sám. Text jakékoliv knihy, všimněte si - jakékoliv knihy, jakéhokoliv dopisu, jakéhokoliv ústního projevu se skládá právě ze spojení zvuků. Je to jasné ? Souhlasíte s tím ?"

„No, celkem ano, souhlasím. Skutečně, texty všech knih se skládají ze spojení..."

„Vidíte, jak je všechno jednoduché ? A na této jednoduchosti ti, kteří jsou líní logicky myslet, ztroskotali."

„Možná. Ale vždyť Anastasia řekla, že našla a sebrala z vesmírného prostoru nejlepší spojení a že ona budou mít blahodárný vliv na čtenáře."

„Ale i na tomto není nic mystického. Posudte to sám. Když čtete tu nebo onu knihu, článek v novinách nebo v časopisu, copak to na vás nijak nepůsobí ? Text vás může nezaujmout, vyvolat podráždění, uspokojení, zlobu nebo radost. Je to tak ? Rozumíte mi ? Souhlasíte ?"

„Ano."

„To je dobře. A co se týká blahodárného vlivu Anastasiiných textů, je dokázaný tím, jak čtenáři reagují na knihy. Tady nejde o recenze, které se mohou udělat i na objednávku. Fakt blahodárného vlivu se potvrzuje tvůrčím nadšením. A jeho důkazem je množství básní a písní, jež napsali vaši čtenáři. Vždyť jsem koupil sadu pěti kazet s písněmi, věnovanými Anastasii. Napsali je obyčejní lidé nebo, možná, naopak - neobyčejní. Koupil jsem tyto nahrávky, poslouchal jsem je. Samotný život potvrdil to, co řekla Anastasia. Vždyť se básně zrodily pod vlivem přečteného. A vy říkáte „mystika“. Nemáte právo být cenzorem Anastasie.“

„Dobře. Mějte se. Děkuji za rady.“

Již jsem se chytl kliky na dveřích, abych opustil ordinaci psychologa.

„Počkejte, prosím, Vladimíre Nikolajeviči. Vidím, že jste se urazil. Promiňte mi, jestli můj tón byl poněkud ostrý. Nechci, aby naše loučení bylo takové.“

Alexandr Sergejevič stál uprostřed místnosti, trochu zavalitý starší člověk. Pečlivě zapnul knoflíky svého pláště a pokračoval:

„Pochopte, musíte psát všechno, co říká Anastasia. I když něco z toho nechápete vy, já nebo ještě někdo. Budiž. Důležité je, aby to pochopily ony !“

„Kdo, ony ?“

„Mladé ženy, jež jsou zatím schopné rodit zdravé děti. Když to pochopí, určitě se všechno změní... Avšak nějak málo jsme mluvili o vašem synu, vy jste ale ke mně přišel právě kvůli němu.“

„Samozřejmě, přišel jsem kvůli němu.“

„Nic konkrétního vám poradit nemohu. Příliš nestandardní situace. Možná, že byste mu měl přinést nějaké knihy s obrázky. O dějinách, například. Hezky se obléknout. Možná, že teď říkám hlouposti, ale prostě chci, abyste mu představil naši skutečnost nepřiliš drsnou.“

„A jakou ? Upravenou a příkrášlenou ?“

„O to tady nejde. Vždyť se mu ukážete jako představitel naší skutečnosti, čímž se zkompromitujete před dítětem.“

„A proč mám odpovídat sám za všechny zvrhlosti naší společnosti ?“

„Jestli synovi ukážete svou neschopnost změnit něco v naší společnosti k lepšímu, ukážete mu svou bezmocnost. Zkompromitujete se před synem. Myslím si, že je vychován tak, že nechápe existenci něčeho nemožného pro člověka.“

„Zřejmě máte pravdu, Alexandře Sergejeviči. Děkuji za dobrou radu. Skutečně, je lepší před dítětem naši skutečnost trochu příkrášlit. Ano, stojí to za to, jinak si pomyslí...“

Stiskli jsme si ruce, a jak se mi zdálo, rozloučili jsme se bez zloby.

(2 .)

ROZHOVOR SE SYNEM

Prošel jsem sám celou cestu od řeky k Anastasiině louce, blížil jsem se ke známým místům s pocitem, jako bych šel domů. Tentokrát mě nikdo neuvítal. A mně se dokonce líbilo jít tajgou sám, bez průvodce.

Nevolal jsem Anastasii, možná, že se zabývá svými věcmi; až si vše vyřídí, pocítí, že jsem přišel, přijde sama.

Uviděl jsem mé oblíbené místo na břehu jezera, kde jsme s Anastasií často seděli, a dříve, než bych se posadil a odpočinul si po cestě, rozhodl jsem se, že se převléknu.

Vyndal jsem z batohu tmavošedý nemačkový oblek, tenký bílý svetr a nové boty. Když jsem se chystal do tajgy, chtěl jsem si vzít i bílou košili s kravatou, ale potom jsem si řekl, že se košile pomačká a v tajze není možnost ji vyžehlit. Oblek mi v obchodě složili tak, že se nepomačkal.

Rozhodl jsem se, že se ukážu synovi jako elegantní a sváteční, proto jsem tolik času a sil ztratil s promýšlením svého zevnějšku.

Vzal jsem s sebou i holicí strojek, zrcátko. Umístil jsem ho na stromě, oholil jsem se, učesal jsem se. Potom jsem se posadil na nevelký pahorek, vyndal jsem blok a propisku, abych k plánu setkání se synem přidal to, co jsem promyslel cestou.

Mému synovi brzy bude pět. Samozřejmě, již mluví. Když jsem ho viděl naposledy, byl úplně malinký, zatím nemluvil, a teď by toho měl hodně chápat. Zřejmě po celé dny žvatlá s Anastasií, s dědečky. Pevně jsem se rozhodl: jakmile se uvidím s Anastasií, hned jí povím, jak plánuji setkání se synem a co se mu chystám říci.

Pět let jsem pečlivě studoval různé systémy výchovy dětí a vzal jsem si z nich, podle mě, všechno nejlepší a srozumitelné. Po rozhovorech s pedagogy a dětskými psychology jsem si udělal důležité závěry. Teď, dříve než se setkám se synem, chtěl bych probrat s Anastasií plán, který jsem vypracoval, a udělané závěry. Společně s ní ještě jednou všechno detailně promyslet. Ať mi Anastasia poradí, jaká první slova mám říci synovi, jakou polohu při tom mám zaujmout. Poloha je také důležitá, řekl jsem si, otec se musí zdát svému dítěti důležitý. Ale nejdřív mě Anastasia musí představit.

V mém bloku, jako první bod, bylo napsáno: „Anastasia mě představuje synovi.“

Ať mě představí jednoduchými slovy jako: „Tady, synku, před tebou stojí tvůj otec.“ Ale musí to říci velmi svátečně, aby dítě z jejího tónu vycítilo důležitost otce, aby ho potom poslouchalo.

Najednou jsem pocítil, že všechno kolem utichlo, jako by se nastražilo. Nepolekal jsem se ticha, jež se náhle rozhostilo. Tohle se vždy stávalo před setkáním s Anastasií v tajze. Tajga se všemi obyvateli jako by zatajovala dech, naslouchala, nastražovala se a hodnotila, zdali cizinec nepůsobí jejich paní nějakou nepříjemnost? Když nebyla pocítna, všechno se uklidnilo.

Podle ticha, jež vzniklo, jsem pochopil, že se zezadu tiše přiblížila Anastasia. Nebylo těžké ji pocítit ještě i proto, že zezadu jako by něco začalo ohřívat má záda. A dívat se zahřívajícím pohledem může pouze Anastasia. Neotočil jsem se hned. Někou dobú jsem dál seděl, pocítoval příjemné a radostné teplo. Pak jsem se otočil a uviděl...

Přede mnou pevně stál na trávě bosýma nožičkama můj malinký syn. Povyrostl. Jeho rusé vlasy již spadaly v kudrlinkách k ramenům. Byl oblečený do krátké košile, upletené z vláken kopřiv, bez límce. Podobal se Anastasii, možná, trochu mně, ale hned se to nerozpozná. Jak jsem se otočil, opřený rukama o zem, tak jsem se také na něj díval, strnulý na čtyřech a zapomněl jsem na všechno

na světě. Také se na mě mlčky díval pohledem Anastasie. Možná, že z překvapení bych dlouho nedokázal nic říci, ale on promluvil první:

„Přeji zdraví tvým světlým myšlenkám, můj tatínku !“

„Ano ? Tobě též, samozřejmě, přeji zdraví,“ odpověděl jsem.

„Promiň mi, tatínku.“

„Co ti mám prominout ?“

„To, že jsem přerušil tvé důležité úvahy. Nejdřív jsem stál trochu dál od tebe, abych nepřekážel, ale chtělo se mi blíž a být vedle tebe. Dovol mi, tatínku, zatím, než skončí tvé úvahy, tiše sedět vedle.“

„Ano ? Dobře. Samozřejmě, posed'.“

Rychle se přiblížil, posadil se půl metru ode mě a znehybněl. Dál jsem rozpačitě stál na všech čtyřech, ale zatím, co se usazoval, stihl jsem si pomyslet: je třeba zaujmout hlubokomyslnou pózu, abych se zatím, než skončí mé, jak si myslí, důležité úvahy, rozhodl, jak se mám chovat dál.

Zaujal jsem důstojnou pózu a nějakou dobu jsme seděli vedle sebe a mlčeli. Potom jsem se otočil ke svému malinkému synovi, tiše sedícímu vedle mě, a zeptal jsem se:

„No, jak se tady věci mají ?“

Když slyšel můj hlas, radostně se vzchopil a začal se mi dívat přímo do očí. Podle jeho pohledu jsem cítil: snažil se, ale nevěděl, co má odpovědět na mou jednoduchou otázku. Potom přece promluvil:

„Já, tatínku, nemohu odpovědět na tvou otázku. Nevím, jak se věci mají. Tady, tatínku, jde život. Je krásný, život.“

„Je třeba nějak pokračovat v rozhovoru,“ pomyslel jsem, „není možné pouštět iniciativu.“ A položil jsem ještě jednu standardní otázku:

„No a jak se máš ty ? Posloucháš mámu ?“

Tentokrát odpověděl ihned:

„Vždy s radostí poslouchám, když mluví máma. I když dědečkové mluví, je pro mě zajímavé poslouchat. Také k nim promlouvám a oni mě poslouchají. A máma Anastasia si myslí, že hodně mluvím, je třeba více přemýšlet, říká máma Anastasia. Ale mně se rychle myslí a mluvit se mi chce různě.“

„Jak to různě ?“

„Skládat slova za sebou, jak dědečkové, jako máma, jako ty, tatínku.“

„A odkud víš, jak skládám slova ?“

„Maminka mi to ukázala. Když začíná mluvit tvými slovy, je to pro mě moc zajímavé.“

„Ano ? To je ale... No a čím chceš být ?“

Opět nepochopil tuto nejjednodušší otázku, kterou dávají všichni dospělí dětem, a po nevelké pauze odpověděl:

„Vždyť já už jsem, tatínku.“

„Chápu, že jsi, ale mám na mysli, čím se chceš stát ? Až budeš dospělý, co budeš dělat ?“

„Budu sebou, tatínku, až vyrostu. Dokončím to, co teď děláš ty.“

„Odkud víš, co dělám ?“

„Maminka Anastasia mi o tom pověděla.“

„A copak ti o mně pověděla ?“

„Mnohé. Maminka Anastasia říká, jaký jsi... Jak je to slovo... ano, vzpomněl jsem si, jaký jsi hrdina, můj tatínku.“

„Hrdina ?“

„Ano. Je to pro tebe těžké. Maminka chce, aby ses měl lépe. Aby sis odpočinul v lidských podmínkách, ale ty odcházíš tam, kde se mnohým lidem těžko žije. Odcházíš proto, aby tam bylo dobře. Bylo pro mě moc zarmucující dozvědět se, že jsou lidé, kteří nemají svůj palouček, a že je vždycky někdo straší, nutí žít jinak, než chtějí oni sami. Nemohou si sami vzít potravu. Musí... ano, pracovat, tak se tomu říká. Musí postupovat jinak, než chtějí sami, tak, jak jim to někdo nařídí. A za tohle jim dávají papírky - peníze, potom lidé tyto peníze mění na jídlo. Jednoduše trochu zapomněli, jak žít jinak a jak mít radost ze života. A ty, tatínku, odcházíš tam, kde je lidem těžko, abys tam udělal dobře.“

„Ano ? Odcházím... Je třeba, aby všude bylo dobře. Ale jak plánuješ dodělávat to dobré, jak se na to připravuješ teď ? Vždyť se je třeba učit.“

„Já se učím, tatínku. Moc se mi líbí učit se a snažím se.“

„Co se učíš, který předmět ?“

Opět hned nepochopil otázku, ale potom odpověděl:

„Všechn předmět se učím. Jakmile ji zvýším na maminčinu rychlost, ihned pochopím všechny předmět nebo všechny předměty. Ano, správněji se řekne všechny předměty.“

„Co zvýšíš na maminčinu rychlost ?“

„Svou mysl. Ale zatím není tak rychlá. Rychlost maminčiny myšlenky je větší. Je rychlejší než u dědečků a u slunečního paprsku. Je tak rychlá, že pouze On ji má rychlejší.“

„Jaký on ?“

„Bůh - náš Otec.“

„Ano. Samozřejmě. Tak se snaž. Ano, je třeba se snažit, synku.“

„Dobře, tatínku, budu se snaživě snažit.“

Abych nějak pokračoval v rozhovoru o studiu, ale řekl něco rozumného a významného, namátkou jsem z batohu vyndal jednu z knih, jež jsem přinesl. Byla to učebnice pro 5. ročník „Dějiny starověku“. Řekl jsem synovi:

„Vidíš, Volod'o, je to jedna z mnoha knih, které píšou současní lidé. V této knize se dětem vypráví o tom, jak se na Zemi zrodil život, jak se vyvíjel člověk, společnost. Je tady hodně barevných obrázků a tištěný text. V této knize jsou vyloženy dějiny lidstva. Vědci - jsou to takoví moudří lidé, no, moudřejší,

než ostatní - v této knize popsali život prvních lidí na Zemi. Když se naučíš číst, budeš se moci z knih dozvědět hodně zajímavých věcí."

„Já umím číst, tatínku."

„Ano... Jak ? Maminka tě učí číst ?"

„Maminka Anastasia mi jednou na písčku nakreslila písmena a hlasem zobrazila jejich název."

„A copak sis hned zapamatoval všechna písmena ?"

„Ano. Je jich velice málo. Bylo mi smutno, když jsem se dozvěděl, jak je jich málo."

Zpočátku jsem nepovažoval za významné to, co řekl o počtu písmen. Chtěl jsem si poslechnout, dokáže-li ve skutečnosti můj syn přečíst tištěný text. Otevřel jsem knihu na první straně, podal jsem mu ji a vybídl jsem ho:

„Tady, zkus to přečíst."

Překroucená představa dějin

Vzal si otevřenou knihu, z nějakého důvodu levou rukou, nějakou dobu se mlčky díval na tištěný text, pak začal číst: „Starodávni lidé žili v tropických krajích, kde nebyly mrazy a zima. Nežili jednotlivě, ale ve skupinách, kterým vědci říkají lidská stáda. Ve stádě se všichni, děti i dospělí, zabývali sběračstvím. Po celé dny hledali jedlé kořeny, divoce rostoucí plody a vejce ptáků."

Po přečtení tohoto textu zvedl hlavu od knihy, nějak tázavě se mi zadíval do očí. Mlčel jsem, nechápace otázku. Volodě začal mluvit trochu znepokojeně:

„Ve mně, tatínku, nevzniká představa."

„Jaké představa ?"

„Žádná představa nevzniká. Buď se porouchala, nebo si nemůže představit to, co je napsáno v knize. Když mluví maminka Anastasia nebo dědečkové, tak si všechno jasně představuji. Když čtu Jeho knihu, ještě jasněji se mi všechno představuje. Ale od toho, o čem se píše v této knize, je představování nějaké zkomolené. Nebo se ve mně porouchalo."

„A proč si potřebuješ představovat ? Proč ztrácet čas na představy ?"

„Vždyť představy vznikají samy, když je pravda... ale teď nevznikají, takže... Hned to zkusím prověřit. Možná, že oni, ti lidé, o kterých se píše v knize, jak si po celý den hledali potravu, neměli oči ? Proč si celý den hledali potravu, když se stále nacházela kolem nich ?"

Dál se s dítětem začalo dít něco nepochopitelného. Najednou zamhouřil oči a jednou rukou začal ohmatávat trávu kolem sebe. Něco tam našel, utrl a snědl. Potom se postavil, a neotvíraje oči, pronesl: „Možná, že neměli nos." Stiskl prsty nozdry a šel stranou ode mě. Popošel asi patnáct metrů, a nepouštěje prsty od nosu, si lehl na trávu a vydal zvuk podobající se „a-a".

A ihned se všechno kolem jako by dalo do pohybu. Ze stromu dolů na zem skočilo hned několik veverek. Skákaly na trávu s roztaženými tlapkami a načechranými ocasy, jako padáky, běžely k dítěti, ležícímu na trávě, něco skládaly vedle jeho

hlavičky, skákaly trávou ke stromům, šplhaly na ně a opět se snášely k zemi.

Tři vlci, stojící opodál, také přiběhli k dítěti, ležícímu na trávě, a začali vedle něj nějak znepokojeně přešlapovat.

Uslyšel jsem praskání větví a z keřů, kvapně se belhaje, se vynořil mladý medvěd, potom další, trochu menší, ale čipernější.

První medvěd očuchal hlavu dítěte a olízl jeho ruku, která stále tiskla nos. Z keřů dál vylézala různá malá a velká zvířata tajgy. Všechna stejně tak znepokojeně přešlapovala kolem malého člověka, ležícího na trávě, vůbec si nevšímající jeden druhého. Zvířata zjevně nechápala, co se s ním děje.

Také jsem ze začátku nechápal synovy podivné činy. Potom jsem na to přišel. Zobrazoval bezmocného člověka bez zraku a čichu. Zvuk „a-a“, jenž občas pronášel, sděloval všemu okolí, že chce jíst.

Veverky stále přibíhaly a odbíhaly, přinášejíce a skládající vedle dítěte cedrové oříšky, suché houby a ještě něco. Jedna veverka se postavila na zadní tlapy, v předních držíc cedrovou šišku, a zoubky z ní rychle začala vyndávat oříšky. Další veverka je rozkousávala a skládala na hromádku jádra očištěná od slupek.

Ale člověk si jídlo nebral. Stále ležel se zavřenýma očima, stisknutým nosem, stále pánovitěji vydával zvuk „a-a“s Z keřů prudce vyběhl sobol - krásné chlupaté zvířátko s měňavě se třpytícím kožichem. Dvakrát oběhl dítě, ležící na trávě, vůbec si nevšímal zvířat, jež se seběhla. A zvířata, jejichž pozornost byla zcela zaujata neobvyklým chováním dítěte, také si jako by nevšímal sobola. Ale když se najednou prudce zastavil u hromádky cedrových oříšků, očištěných veverkami, a začal je jíst, zvířata zareagovala. První vycenili zuby a naježili srst vlci. Medvěd, jenž přešlapoval z tlapy na tlapu, nejdřív ztuhl, ustavičně se dívaje na sobola, pak ho plácl tlapou do boku. Sobol odletěl stranou, překulil se, ale ihned se vzchopil, rychle přiběhl k ležícímu dítěti a předními tlapami se mu postavil na hrud'. Jakmile se dítě pokusilo pronést své další „a-a“, sobol ihned přiblížil čumáček k otevřené puse člověka a zjevně do ní vložil přežvýkanou stravu.

Nakonec se Volod'a posadil, otevřel oči a uvolnil nos. Projel pohledem stále ještě vzrušená zvířata, postavil se na nohy a začal je uklidňovat.

Zvířata podle nějakého, pouze jim známého, hierarchického řádu postupně přicházela k dítěti. Každý dostával svou odměnu. Vlci - poplácání po zátylku, jednoho medvěda Vladimír oběma rukama poplácával po tlamě, druhému z nějakého důvodu chvíli třel nos. Sobola, jenž se stále točil u jeho nohou, lehce přitiskl nohou k zemi, a když se převrátil na záda, podrbal mu břicho.

Každé zvířátko, jež dostalo svou odměnu, se ihned taktně vzdálilo.

Volod'a vzal z trávy hrst oloupaných oříšků a dal veverkám nějaké znamení, které, podle všeho, znamenalo, že je na čase přestat se svými dary. Nehledě na to, že je uklidňoval, zvířata ho stále chtěla krmit, teď ale ihned přestala.

Můj malinký syn se přiblížil ke mně, natáhl hrst oříšků a řekl:

„V představování, jež ve mně vzniká, první lidé, kteří začali žít na Zemi, se nepotřebovali po celé dny zabývat sběračstvím a hledáním potravy. Oni vůbec nemysleli na jídlo. Promiň mi, tatínku, mé představování, mé představování není takové, jak to napsali moudří vědci v knížce, kterou jsi přinesl.“

„Ano. Chápu, je úplně jiné.“

Opět jsem se posadil na pahorek, Volod'a se ihned usadil vedle a zeptal se:

„Ale proč jsou jiná - má představování a to, co vzniká z napsaného v knize?“

Zřejmě i mé myšlení zapracovalo, jako nikdy dříve, urychleně. Skutečně, proč v knize, v učebnici pro děti je napsaný takový nesmysl? Dokonce dospělému člověku, ne příliš obeznámenému s divokou přírodou, je jasné, že v teplém podnebí, tím spíše v tropickém, je plno různé potravy. Je jí tolik, že dokonce i obrovská zvířata - mamuti, sloni - si lehce nacházela obživu. Nehladověla i drobná zvířata. Ale člověk, intelektuálně nejvyvinutější bytost mezi nimi, si těžce nacházel obživu. Tohle skutečně ani není možné si představit. Vypadá to tak, že většina lidí naprosto nepřemýšlí nad smyslem toho, co je napsáno v historických knihách. Neporovnávají přečtené s elementárnější logikou, vnímají historickou minulost tak, jak je jim podaná.

Povězte, například, zahrádkáři, jenž má pouze šestiarový pozemek, že jeho soused po celý den chodí mezi potravou, která tam roste, a nijak si nemůže najít jídlo. Zahrádkář si o svém sousedovi pomyslí, že je to člověk, který, jemně řečeno, onemocněl.

I dítě, jež vyrostlo v tajze, ochutnalo různé rostliny a plody, si nedokázalo představit, proč je třeba je hledat, když se vždy nacházejí poblíž? A navíc, okolní zvířata jsou připravená mu kdykoliv posloužit, čímž ho zbavují potřeby lézt na strom pro oříšky, nebo je dokonce loupat.

Dříve jsem pozoroval ještě jeden fenomén. Všechny samice zvířat, žijících na teritoriu Anastasiiny rodiny, vnímají její děťátko, jako své vlastní. Tento fenomén jsem popsal nejen já. Je známo hodně případů, kdy zvířata kojila lidské děti. Stejně tak, zřejmě, mnozí lidé pozorovali, jak fenka kojí koťátko. Kočka - štěně. Ale k člověku mají zvířata zvláštní vztah.

Zvířata v tajze vždy označují své teritorium. Na jimi označeném teritoriu žije Anastasiina rodina, a proto je k ní také zvláštní vztah. Proč jsou všechna zvířata přitahována k člověku a s velkou radostí jsou připravena mu sloužit? Proč každé z nich potřebuje lásku člověka? Například, jako v domě, v současném bytě žijí různá zvířata: kočky, psi, papoušci a každý se snaží dostat od člověka alespoň nějakou pozornost a, jako nejvyšší hodnocení, lásku. Dokonce žárlí, když člověk k někomu z domácích zvířat projevuje větší pozornost, než k ostatním. Pripadá nám to jako běžné a obvyklé.

Tady v tajze tohle vypadá trochu neobvykle a fakticky je to tentýž unikátní jev: všechna zvířata se snaží získat blahodárné, neviditelné světlo, jdoucí od člověka, nebo city, nebo ještě nějaké záření. Není důležité, jak pojmenujeme toto nesporné faktum. Důležité je něco jiného: v přírodě to existuje a je třeba přesně vědět proč. Bylo to tak od začátku, nebo člověk po staletí ochočoval zvířata? Možná, že ochočil absolutně všechna. Vždyť i dnes na všech kontinentech množství různých zvířat a ptáků slouží člověku. Znají svého pána. V Indii - sloni, opice, ve Střední Asii - velbloudi, osli. Skoro všude - psi, kočky, krávy, koně, slepice, husy, sokoli, delfíni. Je těžké všechny spočítat. Důležité je něco jiného - ona slouží, tento fenomén zná skoro každý. Ale kdy se to stalo: před třemi tisíci lety, před pěti, deseti? Nebo možná to bylo vymyšleno Stvořitelem původně, již při tvoření přírody? Nejspíš od počátku. Vždyť i v Bibli je řečeno: dát předurčení

každému tvoru. A pokud to bylo vymyšleno a uskutečněno na počátku, pro člověka skutečně neexistovaly problémy s obstaráváním potravy. Ale v tom případě, proč se v dějepisných knihách pro děti a dospělé píše úplný opak ? A je to nejen u nás, v našem státě, po celém světě se lidem vnucuje tento nesmysl. Je to chyba ? Nejspíš ne ! Za tím stojí něco důležitějšího, než jednoduše chyba. Úmysl ! A někdo ho velice potřebuje. Kdo ? Proč ? A co kdyby se to napsalo jinak ? Kdyby se napsala pravda ? A po celém světě v učebnicích napsat tohle, například: „První lidé, již žili na Zemi, neměli žádné problémy se stravováním. Obklopovala je velká rozmanitost potravy, prvotřídní a prospěšné pro zdraví.“ Ale tehdy... Tehdy v mnohých lidských hlavách vznikne otázka: „Kam se poděla tato rozmanitost a přebytek ? Proč dnešní člověk za kousek chleba musí pracovat jako otrok ?“ A to nejdůležitější je, že může vzniknout následující otázka: „Do jaké míry je dokonalá dnešní cesta vývoje lidské společnosti ?“

Jak teď mám odpovědět synovi, proč v „moudré“ knize - v učebnici - je napsaný takový nesmysl ? Lidé tropických zemí se po celé dny zabývali hledáním potravy ? On, žijící v tajze mezi oddanými zvířaty, si nemůže představit to, co napsali „moudří lidé“.

A vzpomněl jsem si na Anastasiina slova: *„Skutečnost je třeba vnímat pouze sebou.“* Pokusil jsem se vymotat ze situace a řekl jsem synovi:

„Tato kniha není jednoduchá. Musíš svým představováním prověřit všechno, co je tady napsáno. Proč psát to, co se ti i tak jasně představuje ? Právě proto se píše opak. Abys mohl svým představováním prověřit, kde je pravda a kde - opak. Je třeba být pozornější. Rozumíš mi, Volodě ?“

„Pokusím se, tatínku pochopit, proč se píše nepravda. Zatím to nechápu. Některá zvířata zametají ocáskem své stopy. Jiná dělají falešné doupě. A jsou i taková, která dělají nástrahy. Ale proč lidé potřebují různé úskoky ?“

„Vždyť ti říkám, aby se vyvíjeli.“

„A copak se pravdou nelze vyvíjet ?“

„Lze i pravdou... Ale jinak.“

„Tam, kde žiješ, tatínku, se lidé vyvíjí pravdou nebo nepravdou ?“

„Různě, snaží se dosáhnout efektivity ve vývoji pravdou i nepravdou. A ty, Volodě, často čteš knihy ?“

„Každý den.“

„Jaké ? Kdo ti je dává ?“

„Maminka Anastasia mi dala přečíst všechny knihy, které jsi napsal, tatínku. Velice rychle jsem je přečetl. Ale každý den čtu jiné knihy. Ty, v kterých jsou veselá a různá písмена.“

Ze začátku jsem si ani nevšiml jeho slov o nějakých divných knihách s veselými a různými písmeny.

Do mámy ses zamiloval, ale lásku jsi nepoznal

Hlavou mi probleskla strašná domněnka: „Jestli syn přečetl všechny mé knihy, tak je překrásně informovaný o mém chování k Anastasii v prvních dnech naší známosti. Ví o tom, jak jsem jí nadával a dokonce chtěl zmlátit klackem. A které milující dítě může odpustit tak hrubiánské chování k jeho matce? Nepochybně, pokaždé, když si vzpomene na přečtené, bude na mě můj syn myslet s nepřízní. Proč jen mu dala přečíst mé knížky? Raději kdyby vůbec neuměl číst. Nebo ji možná napadlo vytrhnout z knih stránky, které vypráví o mém neslušném chování? Chytl jsem se této naděje a opatrně jsem se zeptal Volodí:

„Takže ty jsi, Volodě, přečetl všechny mé knihy?“

„Ano, tatínku, přečetl.“

„A pochopil jsi všechno, co je v nich napsáno?“

„Nepochopil jsem všechno, ale maminka Anastasia mi objasnila nepochopené a pochopil jsem to.“

„Co ti objasnila? Můžeš mi uvést alespoň jeden příklad toho, co jsi nepochopil?“

„Můžu. Nepochopil jsem hned, proč ses zlobil na maminku Anastasii, chtěl jsi ji uhodit. Je velice dobrá, hodná a krásná. Miluje tě. A ty jsi ji vůbec neměl rád, když jsi jí nadával. Ale maminka mi potom všechno pověděla.“

„Co? Co ti pověděla?“

„Maminka Anastasia mi objasnila, jak ses do ní silně zamiloval, ale nepoznal jsi svou lásku. Ale stejně, i se svou nepoznanou láskou, když ses vrátil tam, kde se lidem těžko žije, začal jsi dělat to, o co tě prosila maminka. Říká, že jsi, tatínku, všechno dělal po svém, jak jsi považoval za vhodné sám. Ale když sis vzpoměl na maminku, napsal jsi knihu, která se líbila lidem. Lidé začali psát básně a písně. Začali myslet na to, jak mají udělat to dobré. Je jich teď stále víc - lidí, kteří myslí na to dobré. Znamená to, že na celé Zemi bude dobro. A také tobě nadávali za knížky, a také ti záviděli. Ale ty jsi, tatínku, napsal ještě jednu a potom další a další. Někteří lidé ti začali velice silně nadávat. Ale jiní, když jsi k nim přicházel, ti tleskali, chápali to, co jsi napsal v knihách. Cítili: takové knihy ti pomáhá psát energie Lásky, kterou jsi zatím nepoznal. I já jsem se narodil, protože jsi moc chtěl mě vidět, Láska to chtěla také. Ty jsi, tatínku, psal knížky, protože jsi k mému narození chtěl připravit lepší svět. Ale trochu jsi ho nestihl připravit, když jsem se narodil. Protože svět je moc velký. Maminka Anastasia řekla, že mám být hodný tebe a světa. Musím vyrůst a všechno pochopit. A ještě maminka řekla, že se nikdy na tebe nezlobila. Ona ihned poznala energii Lásky. Potom ti maminka Anastasia přečetla knížku, napsanou nesmutnými písmeny. Nepřečetla ti ji celou. Ale to, co ti přečetla, jsi dokázal napsat písmeny, jež jsou srozumitelná mnohým lidem. A skoro všechno se ti povedlo správně.“

„Jakou knížku říkáš, že ti maminka přečetla? Jak se jmenuje?“

„Nazývá se ‚Stvoření‘.“

„Stvoření?“

Kniha Původních Pramenů

„Ano, ‚Stvoření‘. Čtu ji rád každý den. Ale ne tvými písmeny, tatínku. Maminka mě naučila číst tuto knihu jinými písmeny. Líbí se mi různá a veselá písmena. Lze ji číst po celý život. V ní se povídá o všem. A brzy se na Zemi objeví nová kniha. A ty, můj tatínku, popíšeš novou knihu.“

„Vyjádřil ses nesprávně, Volod'o, je třeba říkat „napíšeš“.“

„Ale svou devátou knihu, tatínku, nebudeš psát. Budou ji tvořit mnozí dospělí lidé a děti. Bude živá. Bude se skládat z množství kapitol - rajských statků. Lidé budou psát tuto knihu na Zemi veselými písmeny svého Otce. Bude věčná. Maminka mě naučila číst tato živá a věčná písmena, skládat z nich slova.“

„Počkej,“ přerušil jsem syna. „Musím popřemýšlet.“

Ihned pokorně zmlkl.

„To je neuvěřitelné,“ říkal jsem si, „takže někde tady v tajze, u Anastasie je starodávná kniha, napsaná písmeny lidem neznámými. Ona tato písmena zná, naučila z nich syna skládat slova a číst. Z této knihy mi přečetla kapitoly pro knihu „Stvoření“. Kapitoly o tom, jak Bůh tvořil Zem a člověka, a já jsem je zapsal. Tak se to stalo, podle slov syna. Ale nikdy jsem nevěděl, že by Anastasia brala do rukou nějakou knihu. A syn řekl, že z této knihy pro mě přeložila písmena. Je třeba se o všem dozvědět prostřednictvím syna.“

A zeptal jsem se ho:

„Volod'o, víš o tom, že ve světě existuje mnoho jazyků? Například anglický, německý, ruský, francouzský a hodně dalších?“

„Ano, vím.“

„Ve kterém jazyce je psaná tato kniha, ta, kterou umí číst maminka a také ty?“

„Je napsaná ve svém jazyce, ale její písmena mohou mluvit kterýmkoliv jazykem. Překládají se i do toho, kterým mluvíš ty, tatínku. Jenomže nelze přeložit všechna slova, protože ve tvém jazyce je příliš málo písmen, tatínku.“

„Můžeš mi přinést tu knihu s veselými a různými písmeny, jak říkáš?“

„Přinést celou knihu, tatínku, nedokážu. Lze přinést některá malinká písmena. Jenomže proč je nosit, vždyť pro ně je lepší, aby zůstala na svých místech. Jestli chceš, tatínku, mohu přečíst písmena i z tohoto místa. Jenomže neumím číst tak rychle jako maminka.“

„Přečti, jak to umíš.“

Volod'a se zvedl, a ukazuje prstíkem do prostoru, začal číst kapitoly z knihy „Stvoření“:

„Vesmír představuje mysl. Z ní se zrodila touha. Částečně je viditelná v hmotě. Můj synu, jsi nekonečný, věčný, v tobě jsou tvé tvořivé touhy.“

Četl po slabikách. Pozoroval jsem výraz jeho tváře. Při každé slabice se lehce měnil: jednou byl udivený, podruhé pozorný, potřetí veselý. Ale pozorně jsem se díval tam, kam ukazoval svým prstíkem, a žádná písmena, tím spíše slabiky, jsem v prostoru neviděl, proto jsem také přerušil synovu podivnou četbu:

„Počkej, Volodě. Takže ty vidíš v prostoru nějaká písmena ? Ale proč já je nevidím ?“

Podíveně se na mě podíval. Nějakou dobu přemýšlel, pak nejistě pronesl:

„Copak, tatínku, nevidíš tamhletu břízku, borovici, cedr, jeřabinu ?“

„Vidím je, ale kde jsou písmena ?“

„Vždyť tohle právě jsou písmena, kterými píše náš Stvořitel !“

A slabikoval dál, ukazuje prstíkem na různé rostliny. A pochopil jsem neuvěřitelné. Celá tajga kolem jezera, na jehož břehu jsme seděli se synem a nejednou s Anastasií, byla naplněna rostlinami. Název každé rostliny začínal určitým písmenem, a některé měly několik názvů. Název k názvu, písmeno k písmenu - vznikala slabika, potom slovo, věta. Až potom jsem se dozvěděl, že celý prostor tajgy kolem Anastasiiny louky není obklopen stromy, keři a bylinami jen tak chaoticky rostoucími. Obrovský prostor kolem Anastasiiny louky je skutečně popsán živými písmeny-rostlinami. Zdálo se, že neuvěřitelnou knihu lze číst donekonečna. Vypadalo to tak, že ze stejných názvů rostlin, když se četlo ze severu na jih, se vytvářela jedna slova a věty. Ze západu na východ - jiná. Přesně po obvodu - další. A ještě se z názvů rostlin skládala slova, věty a obrazy podle pohybu slunce. Vypadalo to tak, že sluneční paprsky jako by hýbaly ukazovátkem po písmenech. Pochopil jsem, proč Volodě říkal těmto písmenům veselá. V obyčejných knihách si jsou všechna tištěná písmena podobná. Ale v tomto případě rostliny-písmena, dokonce i tytéž vždy byly různé. Z různého úhlu osvětlené sluníčkem, hýbající listím, vítaly člověka. Dívat se na ně bylo skutečně možné donekonečna.

Ale kdo, kdy, kolik staletí psal tuto podivnou knihu ? Generace Anastasiiných předků ? Nebo ?.. Posléze jsem od Anastasie uslyšel krátkou a lakonickou odpověď: *„Generace mých předků po tisíceletí chránila písmena této knihy v jejich původní posloupnosti.“*

Díval jsem se na syna a horečně jsem hledal téma rozhovoru, při němž by bylo možné dosáhnout plného vzájemného porozumění.

Jedna plus jedna vychází tři

Aritmetika ! Matematika. Samozřejmě, že taková přesná věda nemůže vyvolat žádný rozpor. Jestli Anastasia naučila syna počítat, rozhovor na toto téma v sobě nebude skrývat žádný rozpor nebo převahu. Dva krát dva je vždy čtyři, v každém jazyce a ve všech dobách. Rozradostněný svým nápadem jsem se s nadějí zeptal:

„Volodě, a počítat, sčítat, násobit tě maminka učila ?“

„Ano, tatínku.“

„To je dobře. Tam, kde žiji, je taková věda - matematika. Má moc velký význam. Mnohé se zakládá na výpočtech a propočtech. A aby se jednodušeji sčítalo, odečítalo a násobilo, vynalezli lidé množství přístrojů, bez kterých je těžké se teď obejít. Přivezl jsem ti jeden z nich, jmenuje se kalkulačka.“

Vyndal jsem malinkou japonskou kapesní kalkulačku na sluneční baterii, zapnul jsem ji a ukázal synovi.

„Vidiš, Volodě, tento malinký přístroj toho hodně dokáže. Víš, například, kolik je dvě krát dvě ?“

„Chceš, tatínku, abych řekl „čtyři“ ?“

„Správně, čtyři. Ale tady nejde o to, že já to chci. Ono to tak je. Vždy dvě krát dvě bude čtyři. A tento malinký přístroj také může počítat. Podívej se na displej. Tady mačkám tlačítko „dva“, na obrazovce se rozsvítí číslice „dva“. Ted' mačkám znaménko označující násobení a opět číslice „dva“. Dále mačkám tlačítko se znaménkem rovnítko, abych se dozvěděl, jaký je výsledek. A tady prosím - na obrazovce se rozsvítí číslice „čtyři“. Ale tohle je velice jednoduchý matematický úkon. Tento přístroj dokáže počítat tak, jak to nedokáže člověk. Tady, například: sto třicet šest vynásobíme jedním tisícem sto třiceti šesti. Ted' zmáčknu tlačítko se znaménkem „rovnítko“ a dozvíme se, kolik to dělá.“

„Sto padesát čtyři tisíce čtyři sta devadesát šest,“ pronesl Volodě, předběhnuv kalkulačku.

Dále jsem začal násobit a dělit čtyř-, pěti-, šestimístná čísla, ale syn pokaždé předbíhal kalkulátor. Výsledek oznamoval hned a bez napětí. Soutěž s kalkulačkou se podobala hře, avšak syna vůbec neuchvacovala. Jednoduše oznamoval číslice a myslel na něco svého.“

„Jak to děláš, Volodě ?“ podiveně jsem se zeptal. Kdo tě naučil tak rychle počítat z paměti ?“

„Nepočítám, tatínku.“

„Jak to, že nepočítáš ? Říkáš výsledky, odpovídáš na otázky.“

„Prostě říkám čísla, protože v mrtvé rovině vždy jsou neměnná.“

„Možná jsi chtěl říci - v přesné rovině.“

„Lze říci „v přesné“, ale to je totéž. Číslice jsou vždy neměnné, jestli si představíme znehybnělý prostor a čas. Ale ony jsou vždy v pohybu, jejich pohyb mění číslice a tehdy je zajímavější počítat.“

Potom Volodě začal jmenovat nějaké neuvěřitelné vzorce a aritmetické úkony, které se nedaly pochopit. Zapamatoval jsem si pouze to, že vzorec byl velice dlouhý, vůbec neměl konec. Hbitě vypočítával výsledky aritmetických úkonů, ale ty vždy byly meziprostorové. Pokaždé, když vypočítal číslo, Volodě oživeně dodával: „Nacházej se v součinnosti s časem, toto číslo činí...“

„Počkej, Volodě,“ přerušil jsem syna, „tvá rovina je nepochopitelná. Jedna plus jedna bude vždy dva. Podívej se, беру jeden klacíček.“

Vzal jsem z trávy malinkou větvičku a položil jsem ji před syna. Potom jsem našel druhou větvičku, položil vedle první a zeptal jsem se:

„Kolik je větviček ?“

„Dvě,“ odpověděl Volodě.

„No právě - dvě a jinak to ani nemůže být v žádné rovině.“

„Ale v živé rovině je úplně jiné počítání, tatínku. Viděl jsem ho.“

„Jak to - viděl ? Můžeš mi ukázat na prstech počítání jiné roviny ?“

„Ano, tatínku.“

Zvedl přede mnou svou malinkou ručičku s prstíky sevřenými v pěst a začal ukazovat. Nejdřív zvedl jeden prstík a pronesl: „Máma.“ Zvedl druhý prstík: „Přidat - táta, vyšel jsem - já,“ a zvedl třetí prstík. „Vyšly tři prstíky. Aby zůstaly pouze dva, je třeba jeden ubrat. Ale mně se nechce ubírat žádný z prstíků. Chci, aby jich bylo víc, v živé rovině je to možné.“

Také jsem nechtěl, aby byl odstraněn některý ze tří prstíků. Ať radši existuje tato jiná - živá rovina, jak to říká. A ať se zvětšuje počet. No to je ale. Jedna plus jedna vychází - tři. Je to nějak neobvyklé. Ale přece nejnePOCHOPITELNĚJŠÍ pro mě byla kniha tajgy se svými písmeny.

Udělám šťastnou holčičku-vesmír

Díval jsem se na svého malinkého syna, jenž uměl číst neobyčejnou a zřejmě nejživější knihu na světě, a mně ji otevřel. Chápal jsem, že na to, aby se přečetla celá, je třeba velké množství času. A navíc je třeba znát názvy všech rostlin. Ale z nějakého důvodu mi bylo příjemně na duši již proto, že existuje - tato kniha s veselými a různými písmeny, podle synova vyjádření. A on ji bude číst. A co potom? Až vyrostete? Odpověděl: „Budu jako ty, tatínku.“ Takže přijde do našeho světa. Do světa, ve kterém jsou války, drogy, zločinnost a otrávená voda. Proč tam potřebuje jít? Ale vždyť se tam chystá. Chystá se do našeho světa, až vyrostete, a chce udělat něco dobrého. Zajímalo by mě, co? Zeptal jsem se:

„Volod'ó, až vyrosteš, jaká práce pro tebe bude nejdůležitější?“

„Maminka Anastasia mi to říkala. Nejdůležitější, až vyrostu... Mám udělat šťastnou jednu holčičku-vesmír.“

„Koho? Jaký vesmír nebo holčičku?“

„Každá holčička, žijící na Zemi, je podobou vesmíru. Ze začátku jsem to nechápal. Potom jsem začal číst, a pochopil jsem. Každá holčička se podobá vesmíru. V každé holčičce jsou všechny vesmírné energie. Holčičky-vesmíry mají být šťastné. A já rozhodně musím jednu z nich udělat šťastnou.“

„A jakým způsobem chceš uskutečnit svůj záměr, až vyrosteš?“

„Půjdu tam, kde žije mnoho lidí, a najdu ji.“

„Koho?“

„Holčičku.“

„Bude, samozřejmě, neobyčejně krásná?“

„Zřejmě. A možná, že bude trochu smutná, a ne všichni lidé ji budou pokládat za krásnou. Možná, že bude nemocná. Tam, kde žiješ, tatínku, jsou mnozí lidé nemocní kvůli životním podmínkám.“

„Proč potřebuješ ne nejkrásnější a ne úplně zdravou holčičku?“

„Vždyť právě já, tatínku, mám udělat svou holčičku-vesmír nejkrásnější, zdravou a šťastnou.“

„Ale jak? I když do té doby, než povyrosteš, se zřejmě naučíš dělat šťastným druhého člověka - svou holčičku. Ale zatím, Volod'ó, nevíš všechno o tom

světě, v kterém žiji. Vždyť se může stát, že holčička, již si vybereš, ani nebude chtít s tebou mluvit. Víš, koho si všímají dnešní holčičky ? Nevíš. Já ti to povím. Krásné i méně krásné, nemocné i zdravé si v první řadě všímají těch, kteří mají mnoho peněz, auta, těch, kteří se hezky oblékají a mají postavení ve společnosti. Ne všechny, samozřejmě, ale většina z nich je taková. A kde vezmeš mnoho peněz ?"

„Mnoho - to je kolik, tatínku ?"

„Například, řekněme, alespoň milion. A nejlépe v dolarech. Znáš peněžní jednotky ?"

„Maminka Anastasia mi vyprávěla o různých papírcích a mincích, jež mají lidé rádi. Říkala mi, že lidé je vyměňují za oblečení, potravu a různé věci."

„Vyměňují. A víš, kde je berou ? Pro získání těchto mincí je třeba někde pracovat. Ne, jenom pracovat je málo na to, aby jich bylo mnoho. Je třeba se zabývat nějakým byznysem nebo něco vynalézt. Například ty, Volodě, můžeš vynalézt něco potřebného pro lidi, to, co jim moc chybí ?"

„A jaký vynález nejvíce chybí lidem, tatínku ?"

„Jaký ? Mnohé. Například v mnohých regionech začíná energetická krize. Nestačí elektrická energie. Atomové elektrárny budovat nechtějí: jsou nebezpečné, protože explodují. Ale bez nich se nelze obejít."

„Atomové ? Jejichž radiace zabíjí lidi a rostliny ?"

„Ty víš o radiaci ?"

„Ano, vždyť je všude. Je to energie. Je dobrá. Potřebná. Jenom ji nelze shromažďovat ve velkém množství na jednom místě. Dědeček mě naučil řídit radiaci. Ale o tom nelze vyprávět, někteří lidé dobrou radiaci proměňují ve zbraň, aby mohli zabíjet ostatní lidi."

„Ano. Je lepší nevyprávět. Vypadá to tak, že skutečně dokážeš něco vynalézt a vydělat pro svou holčičku mnoho peněz."

„Zřejmě dokážu. Ale peníze nedělají člověka šťastným."

„A copak, podle tebe, dělá člověka šťastným ?"

„Prostor, který sám tvoří."

Představil jsem si, jak se z mého malinkého syna stane mladík. Naivní, ať znající množství neobvyklých věcí, různých jevů. Umějící zacházet dokonce i s radiací, ale stejně naivní vůči intrikám našeho života, půjde hledat svou holčičku, aby ji učinil šťastnou. Navenek se bude snažit nevynikat mezi ostatními lidmi. Tak to vždy dělá Anastasia, když vychází z tajgy k lidem. Bude se snažit nevynikat a stejně nedokáže být úplně takový jako všichni. Připravuje se, nasává do sebe obrovské znalosti, snaží se stát fyzicky zdravým a toto všechno kvůli nějaké jedné holčičce. Myslel jsem si, že Anastasia připravuje syna na velká konání a kvůli tomu mu přece předává znalosti a schopnosti. A tady to vypadá, že hlavní věc v životě muže - je učinit šťastnou pouze jednu ženu. Syn je přesvědčený, že každá žena je podobou celého vesmíru. Copak je tomu skutečně tak ? Neobvyklá filozofie, ale ať je tomu jakkoliv, můj syn je o tom přesvědčený a bude považovat za jednu z hlavních věcí svého života učinit šťastnou pouze jednu dívku, kterou navíc nezná. Možná, že se ještě ani nenarodila. Možná, že se již batoh nebo dělá první

kroky. A možná, že žádná dívka ani nebude chtít, nebo, přesněji, nedokáže se do něj zamilovat ?

Ze začátku, když splní její přání a přinese jí peníze, možná bude předstírat, že ho miluje. O, kolik jich je, takových žen, v našem světě ! Kvůli penězům jsou dokonce připravené provdat se za starého muže. Naučili se předstírat lásku.

Můj syn vyroste, potká podobnou, bude plnit její přání, ona mu bude říkat, že ho miluje, ale co se stane, až začne mluvit o nutnosti tvoření Prostoru Lásky, zakládání zahrady... Vysměje se tomu ? Bude to považovat za nenormální. Nebo to pochopí ? Možná, že pochopí. Ale možná... Ne, lepší je varovat ho před tím horším:

„Rozumíš, Volodě, když najdeš tuto holčičku a podaří se ti ji učinit zdravou a krásnou, nejkrásnější, jak to říkáš, může se stát to, co vůbec neznáš. Nejkrásnější děvčata našeho světa se snaží stát manekýnami, herečkami, odejít do showbyznysu. Líbí se jim, když jim všichni muži kolem lichoť. Jen si to představ, že bude chtít před publikem zářit jako královna, a ty jí začneš nabízet tvoření Prostoru Lásky. Možná, že tě vyslechne, a to je celé. Odejde tam, kde je mnoho světla, poklon a potlesku, a tobě ještě, nedej bože, zanechá dítě, co potom budeš dělat ?”

Volodě nepřemýšleje odpověděl:

„Tehdy budu budovat Prostor sám. Ze začátku sám, potom s dítětem, které mi ponechá, budeme chránit v tomto prostoru Lásku.”

„Pro koho ji budete chránit ?”

„Pro sebe, tatínku, a pro holčičku, která, jak říkáš, odejde za umělými ohni.”

„Tak proč potřebuješ právě pro ni připravovat nebo chránit Prostor Lásky ? Vidiš, jak jsi naivní v těchto otázkách ? Bude třeba hledat jinou. A být napříště opatrnější.”

„Jestli budu hledat jinou, kdopak v tom případě učiní šťastnou holčičku, která odešla ?”

„Ať to udělá, kdo chce, nač si s ní potřebuješ lámat hlavu ? Odešla a hotovo.”

„Ona se vrátí. A uvidí překrásný les, sad. Udělám to tak, aby se jí všechna zvířata podvolovala a sloužila. Všichni a všechno v tomto prostoru ji bude upřímně milovat. Zřejmě se vrátí unavená. Umyje se čistou vodou, odpočine si. Stane se ještě krásnější a víc už nebude chtít opustit svůj Prostor Lásky. Náš prostor. Stane se šťastnější. I hvězdy nad ní budou jasnější a šťastnější. Ale kdybys ty, tatínku, nevymyslel, nevytvořil svou myšlenkou takovou situaci, že má odejít, neodešla by.”

„Já ? Já jsem vytvořil ?”

„Ano, tatínku. Vždyť ty jsi to tak řekl. Tvá myšlenka. Člověk tvoří svou myšlenkou různé situace, ty jsi ji také stvořil.”

„Ale ty, tvá myšlenka, copak nemůže změnit situaci ? Zvítězit nad mou ? Vždyť jsi říkal, že je rychlá, skoro jako u Anastasie.”

„Může zvítězit.” „Tak zvítěz.”

„Nechci, aby má myšlenka bojovala s tvou, tatínku. Budu hledat jiné východisko.

Jak zdolat překážku ?

Nemohl jsem dál mluvit se svým synem. Všechna má slova automaticky prověřoval svým představováním, které lehce určuje pravdu a lež. Dokonce vyvrátil závěry historiků vyložené v učebnici. Nijak se nedařila převaha otce nad synem, rozhovor nezvyšoval mou autoritu a zřejmě rušil i tu, která byla vytvořena díky Anastasii. A navíc, jeho podivné přesvědčení o síle mysli mě lekalo a oddalovalo od něho. Jsme různí. Kontakt s dítětem, jako otce se synem, se nedařil. Necítil jsem v něm svého syna. Vůbec mi připadal jako jiná bytost. Mlčeli jsme. A najednou jsem si vzpomněl na Anastasiina slova: „K dětem je každopádně třeba být upřímný a pravdivý.“ Z bezvýchodnosti situace jsem se dokonce začal zlobit: „Takže upřímný ? Pravdivý ?“ Snažil jsem se, a co vyšlo ? Vždyť kdybych měl být úplně upřímný a pravdivý... A vůbec, v dané situaci lze říci nejen tohle. A řekl jsem to, vypálil jsem jedním dechem:

„Volod’o, abych byl upřímný, nedaří se nám rozhovor, jako u otce se synem. Jsme různí. Máme různé pojmy, informace a znalosti. Necítím, že jsi můj syn. Dokonce se tě bojím dotknout. V našem světě je možno své dítě jen tak polaskat a dokonce potrestat, nařezat za provinění. A já na tohle vůči tobě nemohu ani pomyslet. Mezi námi je nepřekonatelná překážka.“

Zmlkl jsem. Sedím, mlčím, nevím, co a jak mám říkat dál. Sedím a dívám se na svého malinkého syna s trochu podivným myšlením.

Otočil ke mně svou kudrnatou hlavičku a opět promluvil první, ale tentokrát jsem v jeho hlase pocítil stíny smutku:

„Mezi mnou a tebou je nějaká překážka, tatínku ? Pro tebe je těžké mě vnímat jako svého rodného syna ? Dlouho býváš tam, v jiném světě, kde je všechno trochu jinak, než tady. Víím, že tam rodiče občas bijí své děti... Všechno je tam trochu jinak. Napadlo mě, tatínku... Hned jsem zpátky...“

Rychle se zvedl, někam běžel, pak se vrátil s větví se suchými jehličkami a podal mi ji:

„Vezmi, tatínku, tu větev a zmlať mě. Jak to dělají rodiče v tom jiném světě, v kterém tak dlouho býváš.“

„Zmlátit ? Tebe ? Proč ? Copak jsi to vymyslel ?“

„Vím, tatínku, že v tom světě, v kterém jsi nucen dlouho žít, rodiče mlátí pouze své vlastní děti. Jsem tvůj syn, tatínku. Zmlať mě, aby ses cítil jako můj vlastní otec. Možná, že takhle to pro tebe bude jednodušší pocíit. Jenom do této ručičky a nožičky nebij, ta ručička a ta nožička necítí bolest, jsou trochu strnulé. A zbytek těla bolest pocítí. Jenomže já, zřejmě, nedokážu brečet, jak to dělají děti. Ještě jsem nikdy nebrečel.“

„Nesmysl ! Úplný nesmysl. Nikdo a nikdy, dokonce v tom, jak říkáš světě, nebijе děti jen tak. No, občas je rodiče potrestají, zlehka naplácají. Ale pouze v tom případě, kdy neposlouchají své rodiče, dělají to, co se nesmí.“

„Ano, samozřejmě, tatínku. Když si rodiče myslí, že se děti chovaly nesprávně."

„Právě."

„Tak si, tatínku, pomysli, že nějaký můj skutek je nesprávný."

„Co to znamená, pomysli si ? Když je skutek nesprávný, všem je jasné, že je nesprávný, a ne že se někomu zachtělo ho považovat za nesprávný, a proto to udělal. Nesprávnost musí pochopit všichni."

„I děti, které jsou bité ?"

„I děti. Právě proto jsou bité, aby pochopily svou chybu."

„A před bitím to pochopit nemohou ?"

„Vypadá to, že nemohou."

„Rodiče jim to vysvětlují, ale oni nemohou ?"

„Nemohou a v tomto je jejich vina."

„A ten, kdo nesrozumitelně vysvětluje, není vinen ?"

„A ten, vypadá to, že není... Úplně jsi mě popletl svým nechápáním !"

„To je dobře, když nechápu, tak mě zmať. A nebude mezi námi překážka."

„Pročpak nedokážeš pochopit: trest může následovat tehdy, například... Například... Maminka ti přísně říká: ‚Voloďo, tohle dělat nelze.‘ A ty, nehledě na zákaz, najednou uděláš zakázané. Ted' jsi to pochopil ?"

„Pochopil jsem."

„Dělal jsi alespoň jednou to, co ti máma zakazuje ?"

„Ano, dělal. Dvakrát jsem to dělal. A budu pokračovat, ať mi to maminka zakazuje kolik chce."

Rozhovor se synem se dále vyvíjel jinak, než jsem to plánoval předem. Nijak se mi nedařilo představit dnešní civilizovanou společnost a sebe v tom nejlepším světle. Další synovy důvody mě natolik rozladily, že jsem bouchl pěstí do kmene stromu. A řekl jsem mu... nebo spíše sobě:

„Ne všichni rodiče v našem světě trestají své děti bitím. Mnozí, naopak, hledají správný systém výchovy. I já jsem hledal, ale nenašel jsem. Když jsem chodil k vám do tajgy, byl jsi ještě úplně malinký. Vždy jsem tě chtěl obejmout, přitisknout. Ale Anastasia říkala: ‚Ani láskáním se nesmí dítě vyrušovat. Myšlenkový proces dítěte - je velice důležitý proces.‘ Tak jsem se na tebe pouze díval a ty jsi byl stále něčím zaměstnaný. A tak ted' nechápu, jak mám s tebou mluvit."

„A ted', tatínku, mě už nechceš obejmout ?"

„Chci, ale nemohu, všechno se mi v hlavě smíchalo kvůli těm systémům výchovy."

„Pak mi dovolíš, abych to udělal já, tatínku ? Vždyť naše myšlenky jsou ted' stejné."

„Ty ? Ty mě chceš také obejmout ?"

„Ano, tatínku !"

Udělal krok ke mně. Klekl jsem si na koleno a vůbec jsem se nějak sesunul k zemi. Jednou rukou mě silně objal kolem krku a přitiskl hlavičku k mému ramenu. Uslyšel jsem tlukot jeho srdce. A mé zprvu začalo tlouct rychle a nepravidelně. Začalo se mi trochu těžce dýchat. Zřejmě za několik vteřin nebo minutu srdce, jež tlouklo nepravidelně, najednou začalo vyrovnávat svůj rytmus, jako by se přizpůsobovalo tlukotu jiného srdce. Začal jsem velice lehce dýchat. Pocítil jsem takový stav... Chtěl jsem říci nebo zakřičet: „Jak je všechno kolem pěkné ! Jak překrásný je život člověka ! Děkuji tomu, kdo vymyslel tento svět !" A ještě hodně dobrého jsem chtěl říci. Ale slova se skládala pouze uvnitř mě. Pohládl jsem syna po vlasech a z nějakého důvodu jsem se zeptal šeptem:

„Ale co, řekni mi, synku. Co jsi, natolik zakázaného maminkou, mohl natropit ? A ještě to chceš opakovat ?"

„Když jsem jednou uviděl maminku Anastasii..." odpověděl Volod'a, také nejdřív šeptem a nezvedaje hlavičku z mého ramena, „když jsem uviděl..." Odtáhl se ode mě, posadil se na zem a pohládl travu. „Bylinky jsou vždy zelené, když je jim dobře."

Nějakou dobu mlčel. Pak zvedl hlavičku a pokračoval.

Zachráním svou maminku

„Jednou byla maminka dlouho pryč. Pomyslel jsem si: ‚Kde je ?‘ A usoudil jsem, že je na vedlejším paloučku, podobném našemu, ale není na něm tak dobře. Šel jsem na vedlejší palouček. Uviděl jsem tam maminku. Ležela bez pohybu a byla celá bílá. A všechna tráva kolem maminky byla bílá.

Nejdřív jsem stál a přemýšlel: ‚Proč se to děje, maminčin obličej a tráva nemají být bílé.‘ Potom jsem se rozhodl, že se dotknu mámy, s námahou otevřela oči, ale nepohnula se. Tehdy jsem ji vzal za ruku a začal jsem ji táhnout z bílého kruhu. Pomáhala mi svou druhou rukou a přetáhli jsme se z bílého kruhu.

Maminka, když začala vypadat jako dřív, mi řekla, abych se jí nikdy nedotýkal, pokud se tohle ještě stane. Zvládne to sama, já ale ne. Po tom, co jsem byl v bílém kruhu a táhl maminku, má ručka a nožka ochrnuly a dlouho se zotavují. Maminka rychle vypadá jako dřív, ale má ručka a nožka se zotavují dlouho.

Když jsem uviděl mámu ve stejném kruhu podruhé... Jak tam ležela úplně bílá. Nedotýkal jsem se jí sám. Zakřičel jsem a přivolal silnou medvědici, na které jsem spal, když jsem byl malinký. Nařídil jsem medvědici, aby táhla maminku. Medvědice si stoupla na bílé a upadla, teď již nežije. Zůstaly pouze její děti. Medvědice, když stoupla na bílé, ihned zemřela. Na bílé trávě všechno umírá.

Tehdy jsem opět šel sám do bílého kruhu a začal jsem táhnout maminku Anastasii. Společně jsme se vytáhli z mrtvé trávy. Ale má ručka a nožka již nebyly tak ochrnuté, jako poprvé, pouze se mi trochu klepalo celé tělo. Teď se neklepe. Vidiš, tatínku, mé tělíčko se neklepe, poslouchá mě. Ručka se také brzy bude zvedat, kdy se mi bude chtít. Již teď se trochu zvedá. A dříve se vůbec nezvedala."

Zaraženě jsem poslouchal synovo vyprávění. Vzpomněl jsem si, jak jsem jednou viděl Anastasii v podobné situaci a také jsem se intuitivně pokusil vytáhnout ji

z bílého kruhu. Vzpomněl jsem si, jak o tomto jevu mluvil starý filozof Nikolaj Fjodorovič.

Ale proč se vystavuje takovému nebezpečí ? Dokonce riskuje ztratit syna. Cožpak je to skutečně tak důležité - spalovat v sobě nějakou neviditelnou energii ?

Neobvyklé kruhy pravidelné geometrické formy byly nejednou ukazovány v televizi. Objevovaly se v různých zemích, nejvíce na polích s obilninami. Mezi normálně rostoucími stébly lidé objevovali kruh, v kterém byla stébla přitisknutá k zemi. Ne chaoticky pomačkaná, ale nakloněná jedním směrem a vytvářející geometrické tvary. Vědci studují tyto geometrické jevy, ale zatím to neobjasnili. A v případě Anastasie jde také o kruh, také přimáčknutá tráva, ale na rozdíl od toho, co se ukazovalo v televizi, tráva je navíc bílá, jako by jí chybělo sluneční světlo.

Anastasia říkala, že to je negativní energie vyprodukovaná lidmi. Připustíme, proč je ale nasměrována přesně na Anastasii ? Kterí lidé ji posílají ? Zapomněl jsem se a řekl nahlas:

„Proč s ní bojuje ? Kdo to potřebuje ? Komu od toho může být lépe ?“

„Trošičku všem,“ uslyšel jsem synův hlas, „maminka říká, že jestli dokáže zmenšit množství zlobné energie, spalujíc ji v sobě, a neodrážejíc do prostoru, bude jí méně. Ti lidé, kteří ji produkují, se stanou hodnější.“

„Ukaž, kolik jich je, těch bílých kruhů ? Kde jsou ?“

„Vedle naší loučky je úplně malinký palouček. Právě tam se vždy objevují bílé kruhy. Potom se v nich tráva opět zazelená, ale teď se zatím nezazelenala všechna a je vidět bílé kruhy. Jestli chceš, pojďme, ukážu ti je, tatínku.“

„Pojďme.“

Rychle jsem se zvedl a vzal jsem za ručičku svého synka. Dítě spěšně cupitalo malinkýma nožičkama, ale všiml jsem si, že lehce pokulhává, a snažil jsem se jít ne tak rychle.

Čas od času se Volodě snažil podívat do mých očí a stále něco za chůze brebentil. Ale já jsem myslel na ty podivné kruhy a na nepochopitelné Anastasiino chování, na smysl jejích činů a vůbec na tento podivný jev.

Abych nějak udržoval rozhovor se synem, zeptal jsem se ho:

„Volodě, proč nazýváš maminku jednou maminka a podruhé maminka Anastasia ?“

„Znám hodně maminek, které žily na Zemi dřív. Vyprávěla mi o nich maminka Anastasia. Lze jim říkat babičky, ale lze i maminky. Babičky porodily mámu. Lze jim také říkat mámy. Cítím a vidím je, představuji si je, když poslouchám vyprávění o nich, a občas si je sám představuji. A abych se nepopletl, občas mamince říkám Anastasia. Všechny maminky jsou hodné, ale maminka Anastasia je pro mě nejbližší a nejhodnější, je krásnější než květiny a oblaka. Je velice zajímavá a veselá. Ať je vždy. Já brzy natolik rozběhnu svou mysl, že ji vždycky dokážu vrátit...“

Nedoposlechl jsem ho do konce a neuvědomil jsem si to, co řekl. Přišli jsme na malinkou loučku a uviděl jsem na trávě čtyři bělavé kruhy. Kruhy o průměru asi pět až šest metrů. Byly sotva viditelné, ale jeden se lišil svou bělostí, zřejmě se vytvořil úplně nedávno. A pochopil jsem, proč mě Anastasia neuvítala

a proč teď není s námi. Takže je někde úplně vysílená. A nechce, aby ji někdo litoval a rozrušoval se z jejího vzhledu.

Díval jsem se na bílé kruhy a mé myšlenky, proplétající se, letěly rychle. Samozřejmě, mnozí lidé blednou z nepříjemných situací, které na ně dolehnou. Skoro vždy blednou, když je na ně nečekaně nasměrována zloba. Ale tady? Copak je skutečně možné takhle, na velké vzdálenosti, cítit? Copak je skutečně možné, aby se lidská zloba koncentrovala do jediného obrovského množství? Tak obrovského, že bledne nejen sám člověk, ale i rostlinstvo kolem? Takže, zřejmě, to možné je. Tady jsou - stopy zlobných pokusů. A opět jsem si vzpomněl na Anastasii. Slova, která jsem uvedl ve třetí knize: „Všechno zlo na světě, odlož svou práci, vrhni se na mě, zkus to. Jsem před vámi sama, zkuste mě porazit. Abyste zvítězili, pojďte všichni na mě. Bitva bude bez boje.“ Myslel jsem si, že jsou to pouze slova. Všechno se splňuje. I knihy jsou, jak to předpověděla, i bardovské písně, i básně... Ona jen tak nemluví. Ale v tom případě proč „bitva bude bez boje“? Nakonec se všechnu zlobu jednoduše pokouší spalovat v sobě. Snaží se sama! Ale podle mě je třeba se zlem opravdově bojovat! Tak, aby dostalo přes hubu... Ale ona sama... Ne! Nebudeš sama, Anastasie! Alespoň něco málo... Alespoň trochu toho hnusu převezu na sebe. A utkám se s ním. Ech, kdybych mohl mluvit tak jako ona. Já bych jim řekl. Zřejmě jsem se rozpálil pořádně, protože jsem najednou vypálil nahlas:

„Pojďte, zlobné síly, valte se ke mně, já také alespoň trochu z vás spálím!“

Malinký Vladimír najednou vytrhl svou ručičku z mé, předběhl mě a udiveně a pozorně se mi podíval do očí. Pak dupnul nožkou, uchopil se zdravou ručičkou za zatím oslabenou, zdvihl obě ruky vzhůru a stejným tónem jako já vykřikl:

„I na mě se valte, zlobné síly. Tady se má ručička uzdravuje. Maminka Anastasia není sama. Tady jsem já a stále rychleji poletí mysl má. Pospíchejte, zlobné síly, zanechte svou práci, pospíchejte ke mně. Tady jsem, podívejte se, jak rostu.“

Stoupl si na špičky ve snaze zvednout ruku ještě výš.

„Tak, slavní vojíni, odvážní a smělí. S kým se chystáte bojovat, bohatýři?“

Otočil jsem se a uviděl jsem Anastasii sedící pod cedrem s hlavou přikloněnou k jeho kmenu. Zjevně byla velice unavená, dokonce svou hlavu opřela o kmen. Ruce a ramena měla svěšené k zemi. Tvář - bledou s lehce zamhouřenýma očima.

„Povstali jsme s tátou proti zlu, mami,“ odpověděl místo mě Volod'a.

„Ale na to, abyste bojovali se zlem, je třeba vědět, kde a v čem je. Je nutné si představovat nepřítele do detailů,“ povídala Anastasia tiše a s námahou.

„Ty si tady zatím odpočiň, maminko, my si to s tátou zkusíme představit. Jestli si to nedokážeme správně představit, napovíš nám.“

„Tvůj tatínek je po daleké cestě, synku. Nejdřív by si měl odpočinout.“

„Odpočinul jsem si, Anastasie. A téměř ani nejsem unavený. Buď zdráva, Anastasie. Jak se tady máš?“

Z nějakého důvodu, když jsem viděl její bezmocný vzhled, znehybněl jsem na místě a začal jsem mluvit zmateně, nevěda, jak se mám chovat dál, co mám dělat a říkat. Volod'a ke mně přistoupil, vzal mě za ruku a pokračoval, promlouvaje k Anastasii:

„Dám tátovi po cestě najíst a vykoupeme se v čisté vodě v jezeře. Také natrhám očistující bylinky. Ty si zatím, maminko, tady odpočiň. Neztrácej sílu na rozhovory. Všechno udělám sám. Pak s tatínkem přijdeme za tebou. Ať se ti co nejrychleji vrátí síly...”

„Také se s vámi vykoupu, počkejte. Půjdu s vámi.”

Anastasia, chytajíc se rukama kmenu cedru, pokusila se zvednout. Trochu se nadzvedla a opět, klouzajíc dlaněmi po kmenu stromu, se bezmocně spustila na zem a sotva slyšitelně zašeptala:

„O, cože jsem tak ochabla. Nemůžu se zvednou vstříc synovi a lásce ?”

A opět se začala, opírajíc se o kmen cedru, s námahou zvedat z trávy. Zřejmě i tentokrát by se jí nepodařilo vstát. Ale najednou se stalo něco neuvěřitelného. Obrovský cedr o jehož kmen se Anastasia opírala, najednou začal nasměrovávat jehličky svých spodních větví směrem k ní.

Jehličky, nasměrované dolů, začaly vydávat sotva viditelné modravé záření. Pomalu, skoro neviditelně, zahalovalo Anastasii. Pak jsem uslyšel, jak se seshora snáší popraskávání, podobající se tomu, které lze slyšet, když stojíte pod sloupy s vedením vysokého napětí. Zvedl jsem hlavu vzhůru a uviděl jsem, že jehličky všech cedrů v okolí také začaly svítit sotva viditelným modravým světlem. Ale tohle ještě není všechno. Všechny jehličky byly nasměrované k tomu stromu, pod kterým se snažila vstát Anastasia. Tento strom jehličkami vrchních větví přijímal světlo jdoucí ze sousedních cedrů. A záření nižších jehliček se stále zesilovalo. Trvalo to přibližně dvě minuty. Potom zajiskřil modrý záblesk a cedrové jehličky přestaly svítit. Zdálo se mi, že trochu zvadly. Anastasia byla sotva viditelná v modrém záření, jež ji zahalilo. Když se rozptýlilo, nebo vešlo do ní, nechápu, uviděl jsem...

Pod cedrem stala dřívější, plná sil, neobyčejně krásná Anastasia. Usmívala se na mě a na syna. Zvedla hlavu a tiše pronesla: „Děkuji.” Potom... To je neuvěřitelné, co provedla tato dospělá žena.

Anastasia zlehka na místě vyskočila a bez námahy, prudce běžela k největšímu bílému kruhu. U jeho okraje opět, ale již vysoko vyskočila, udělala trojitě salto a octla se v centru bílého kruhu. A opět, povyskočila, udělala provaz, jako baletka. Zasmála se svým zvonivým, vábivým smíchem a začala tančit nad bílými kruhy.

Okolní les, jako by se oživoval, doprovázel ji veselým vzrušením. Přeskakující z větve na větev se kolem proháněly veverky. V keřích se leskly korálky očí nějakých dalších zvířat. Úplně nízko nad loukou, pod větve stromů se prudce spustili jeden za druhým dva orlové a opět nabrali výšku, a opět kroužili dolů, pak opět nahoru.

Anastasia se smála a tančila jako akrobatka a baletka. A tráva pod jejíma nohama začínala pomalu zelenat. Dokonce nejbělejší kruh se stal sotva viditelným. Od jejího tance, smíchu a všeho kolem mi bylo na duši stále veseleji a najednou... Najednou se můj malinký syn rozeběhl a na ještě lehce bílém kruhu udělal dva kotrmelce, rychle vyskočil a začal kroužit ve snaze napodobit Anastasiin tanec. Nedokázal jsem se udržet a také jsem začal vedle nich tančit a jednoduše radostně skákat.

„Kupředu, k vodě ! Kdo mě dokáže předběhnout ?" vykřikla Anastasia a prudce běžela k jezeru, my se synem jsme také hned běželi za ní.

Od skoků jsem se trochu zadýchal a trochu jsem zůstal pozadu. Ale viděl jsem, jak Anastasiino tělo vyskočilo, udělalo nad vodou kotrmelec a ponořilo se do jezera. Za ní, trochu později, s rozběhem poskočil a plácl zadečkem o vodu synek.

Svlékal jsem se při běhu, cestou odhazoval oblečení, a uchváceně, aniž bych stačil sundat tílko, kalhoty a boty, jsem se ponořil do jezera a vynořil jsem se za hlasitého Anastasiina smíchu. A z přemíry citů se smál a plácal ručičkou o vodu náš syn.

Z vody jsem vyšel první. Začal jsem ze sebe stahovat mokré oblečení a ždímat ho. Anastasia vyšla z vody, přímo na mokré tělo rychle oblékla své šatičky a začala mi pomáhat všet na keř kalhoty, aby rychle uschly ve větru. Potom jsem vyndal z batohu sportovní soupravu a oblékl jsem se do ní.

Anastasia stála vedle mě a její šaty již byly suché. Chtěl jsem ji obejmout, ale chyběla mi odhodlanost.

Přistoupila velice těsně ke mně, šlo od ní teplo. Chtěl jsem jí říci něco hezkého, ale nenacházel jsem slov a řekl jsem pouze dvě:

„Děkuji, Anastasie."

Usmála se, položila své ruce na má ramena, sklonila hlavu k ramenu a odpověděla:

„Já ti také děkuji, Vladimíre."

„Skvěle !" zazněl veselý synův hlas. „Teď odcházím."

„A kampak ?" zeptala se Anastasia.

„Odcházím ke staršímu dědečkovi a dovolím mu, aby pohřbil své tělo, a pomohu mu. Odcházím."

Rychle a skoro nekulhaje Volod'a odešel.

(3 .)

POZVÁNÍ DO BUDOUČNA

„Co znamená dovolím dědečkovi pohřbít své tělo," zeptal jsem se udiveně.

„Všechno uvidíš sám. Pochopíš," odpověděla Anastasia.

A za nějakou dobu jsem uviděl živého Anastasiina praděda, ale neviděl jsem žádný pohřeb. Tak také zůstal v mé paměti živý a nevyzpytatelný.

Anastasia první pocítila, že se blíží dědečkové. V ten okamžik jsme oba šli loukou. Najednou se Anastasia zastavila, gestem zastavila i mě a otočila se směrem, kde rostly nejvyšší a nejmohutnější cedry. Podíval jsem se tím směrem, nikoho jsem tam nespatriil, chtěl jsem se jí zeptat: „Co se děje ?", ale nepodařilo se to. Vzala mě za ruku a lehce stiskla mou dlaň, jako by mě prosila, abych nepronášel ani slovo.

Zanedlouho jsem mezi majestátními cedry uviděl postavu Anastasiina pradědečka. Vznešený stařec byl oblečený do dlouhé světle šedivé košile pod kolena. Když pomalou, ale jistou, a vůbec ne stařeckou chůzí vyšel na louku, uviděl

jsem, že vedle něj, ruku v ruce, cupital náš syn a jeho pravnuke - Volod'a. Opodál šel dědeček - starcův syn.

Zdalo se, že všichni, dokonce i já, chápali slavnostnost nadcházejícího okamžiku setkání, pouze dítě, jež šlo vedle starce, se chovalo přirozeně a nenuceně. Volod'a stále něco vyprávěl pradědovi, jednou ho předbíhal a díval se mu do očí, podruhé se náhle zastavil, pouštěl starcovu ruku, skláněl se nad trávou, zajímaje se o něco, a tehdy se zastavoval i stařec. Potom ho Volod'a opět bral za ruku, živě něco vyprávěl o tom, co viděl, a táhl ho směrem k nám.

Když byli úplně blízko, uviděl jsem, že obvykle přísný a vznešený stařec se lehce usmívá. Jeho světlá tvář vyzařovala nějaké blaho a zároveň i slavnostnost. Zastavil se několik kroků před námi, pohled měl nasměrovaný někam do dále. Všichni mlčeli, pouze Volod'a rychle mluvil:

„Tady, dědečku, před tebou je můj tatínek a maminka. Jsou hodní, tvá očička nevidí, dědečku, ale ty všechno cítíš. A má vidí. Dívej se mýma očičkama, dědečku, na to dobré, a bude ti také dobře.“

Potom, obraceje se na nás, Volod'a najednou ještě radostněji prohlásil:

„Maminko a tatínku, před chvílí, když jsme se spolu koupali... pochopil jsem a dovolil tělu dědečka Mojžíše zemřít. Již jsme našli místo, kde pohrbím tělo svého dědečka Mojžíše.“

Celým svým tělíčkem a hlavou se Volod'a přitiskl k pradědovým nohám. Vznešený šedivý stařec něžně a opatrně pohladil po vlasech svého pravnuka. V jejich vztahu byla cítit láska, něžnost, vzájemné porozumění a radost. Za těchto okolností se mi rozhovory o pohřbu zdály podivné. Jak to chodí u nás, chtěl jsem zastavit syna, říci, že pradědeček vypadá dobře a má ještě před sebou dlouhý život. Vždyť to vždycky říkávame, dokonce i velmi starému a nemocnému člověku. Také jsem to chtěl říci, dokonce jsem se nadechl, ale Anastasia najednou stiskla mou dlaň a neproněsl jsem ani slovo.

Začal mluvit praděd, obraceje se na Anastasii:

„Čím tvá mysl, vnučko Anastasie, omezuje prostor, jenž tvoříš ?“

„Mysl a touha splynuly vjedno, nepotkávající omezení,“ odpověděla Anastasia.

A praděd ihned položil další otázku:

„Svět, jenž tvoříš, přijímají lidské duše, pověz mi, jakou energií konáš ?“

„Tou, která dává růst stromům, rozevívá poupata, proměňujíc je v květiny.“

„Jaké síly mohou zabránit tvé touze ?“

„Když toužím, nemodeluji překážky. Na cestě vidím pouze překonatelné.“

„Jsi volná ve všem, má vnučko Anastasie. Poruč mé duši, aby se vtělila do toho, co považuješ za vhodné.“

„Ničí duši si nemohu dovolit poroučet. Duše - Stvořitelův výtvar - je volná. Ale budu toužit, aby si tvá duše, milý dědečku, našla vhodné vtělení v překrásné zahradě.“

Vznikla pauza. Nové otázky pradědeček nedával a tu opět, obraceje se na dědu, rychle začal mluvit Volod'a:

„Také ti nebudu poroučet, dědečku. Jenom tě snažně prosím. Rychleji se opět vtěluj svou duší na Zem. Opět se staneš mladým a budeš mým nejlepším přítelem. Nebo ještě někým se staneš pro mě... Neporoučím... Jenom říkám... Ať tvá duše, můj dědečku Mojžíši, bude ve mně, vedle mě.“

Při těchto slovech se vznešený stařec otočil k Volodovi, pomalu klekl před ním nejdřív na jedno koleno, potom na druhé, sklonil svou šedivou hlavu, donesl ke svým rtům malinkou dětskou ruku a políbil ji. Voloda ho chytl kolem krku a rychle mu začal něco šeptat do ucha.

Potom se praděd zvedl z kolenou, a pomáhalo mu, velice starému člověku, pouze jedno dítě. Dokonce teď, i když jsem na to už mnohokrát vzpomínal, nemohu pochopit, jak se to stalo. Jednoduše se drželi za ruce a praděd se zvedl, aniž by se o něco opřel. Potom udělal krok naším směrem, poklonil se, a aniž by pronesl slovo, otočil se, podal vnukovi ruku a spolu odešli, povídajíce si. Trochu opodál šel druhý dědeček, nepřerušuje jejich besedu.

Pochopil jsem: Anastasiin pradědeček odcházel navždy, odcházel umírat.

Bez hnutí jsem se díval za odcházejícím dítětem a starcem. Ještě dříve, z Anastasiiných slov, jsem věděl o jejím vztahu k současným pohřebním rituálům a pohřbům, dokonce jsem o tom psal v předchozích knihách. Ona a tedy i všichni její blízcí, žijící v tajze, si myslí, že hřbitovy nemají být. Podobají se smetištím, na které se odhazují nikomu nepotřebná, neživá těla. Jsou toho názoru, že se lidé bojí hřbitovů proto, že se tam děje něco proti přírodě. Jsou toho názoru, že právě příbuzní zesnulého člověka svou myšlenkou, svými představami o něm, jako o nenávratně odešedším, překáží jeho duši, aby se opět vtělila do svého nového vtělení.

Když jsem analyzoval zhlédnuté pohřby, také jsem se začal přiklánět ke stejné myšlence. Je v nich příliš mnoho falešnosti. Och, jak truchlí po zesnulém příbuzní a už za několik let... Pokud půjdeš na hřbitov, málokde najdeš deset až dvacet let starý hrob, aby byl upravený. Na místě zanedbaných hrobů pracovníci hřbitova již ryjí další.

Pohřbený člověk je všemi zapomenutý. Po jeho přebývání na Zemi nezůstalo nic, dokonce památku na něj nikdo nepotřebuje. Proč se narodil, když má takový konec? Anastasia říká, že těla zesnulých je třeba pohřbívat na vlastních statcích, neoznačujíc jejich hrobečky speciálními náhrobky. Tráva a květiny, stromy a keře, jež vzejdou, budou pokračováním života těla. Přitom se duši, jež opustila tělo, dává velká možnost překrásných nových vtělení. Za života myšlenka zemřelého člověka tvořila na statku Prostor Lásky. V tomto Prostoru zůstávají žít jeho potomci, kteří jsou v kontaktu se vším, co na něm roste, čímž se dotýkají myšlenek svých rodičů, chrání to, co stvořili oni. Ale prostor také chrání lidi žijící v něm. Zajišťuje tak věčné pokračování zemského života.

A co mají dělat lidé žijící ve městech? Jak se mají obejít bez hřbitovů? Ale možná, že jejich způsob života je donutí, aby se alespoň ve stáří zamysleli nad tím, že nelze prožívat život tak nezodpovědně vůči věčnosti.

A já souhlasím s Anastasiinou filozofií. Ale jedna věc je souhlasit v myšlenkách, úplně jiná - vidět ve skutečnosti, jak probíhá loučení s umírajícím pradědem. I když on, přesněji jeho duše v daném případě nezemře. Zjevně zůstane někde tady, nebo se velice rychle vtělí do nového života a rozhodně - do dobrého. Vždyť

nikdo z nich, ani Anastasia, ani malinký syn, ani dědeček, ani sám pradědeček dokonce v myšlenkách neprojektují tragedii, chápou smrt jinak než my. Není pro ně tragedií, ale pouze přechodem do nového překrásného bytí.

Stop ! Nebyl smutný ani praděd. Spíš naopak. Ano ! Tady je rozluštění. „Když usínáš a trápí tě temné, těžké a nepříjemné myšlenky, zpravidla se ti bude zdát tíživý sen. Při světlých myšlenkách před spánkem uvidíš ve snu něco překrásného," říkala Anastasia. A ještě: „...smrt - není tragédie, je pouze krátký sen, nebo trochu delší, to není podstatné. Do jakéhokoliv snu se člověk má nořit s myšlenkou na překrásné, tehdy jeho duše se nebude trápit. Svými myšlenkami člověk může pro svou duši sám vybudovat ráj, nebo něco jiného."

Praděd to také věděl. Netrápil se. Ale co mu na poslední chvíli udělalo tak očividnou radost ? Něco se stalo. Nemohl se usmívat jen tak, bez příčiny. Ale co se stalo ? Otočil jsem se k Anastasii a uviděl jsem...

Stála trochu opodál mě, natáhla ruce ke slunci a šeptala, jak se mi zdálo, nějakou modlitbu. Sluneční paprsky se jednou skrývaly za mraky, podruhé jasně svítily a odrážely se v slzičce, kutálející se po Anastasiině tváři. Při tom výraz její tváře nebyl smutný, byl klidný. Jednou něco šeptala, podruhé poslouchala, jako by jí někdo odpovídal. Stál jsem a čekal, z nějakého důvodu jsem se neopovažoval přiblížit se k ní, nebo jednoduše pronést slovo. Až když se otočila, uviděla mě a přiblížila se, zeptal jsem se:

„Pronášela jsi modlitbu pro nalezení věčného klidu dědečkovy duše, Anastasie ?"

„Pradědečkova duše bude přebývat ve velkém klidu a opět na ni čeká pozemský život, až to sama bude chtít. A já jsem prosila za našeho syna, aby mu Stvořitel dal větší sílu. Náš syn, Vladimíre, uskutečnil činy, jichž jsou hodní nemnozí dnešní lidé. Nabral do sebe všechnu pradědečkovu sílu, on mu ji odevzdal svou duší. Pro něho, zatím dospívajícího, bude těžké udržet v sobě velké množství energie v jednotě."

„Ale proč, kdy se to všechno stalo, ničeho neobvyklého jsem si u syna nevšiml ?"

„Předtím, než praděd před ním klekl, náš syn, Vladimíre, pronesl slova, jejichž smysl je jasný pouze těm, kdo ví, jak tvořil náš Stvořitel. Dítě to možná úplně nechápal, ale upřímně s jistotou řeklo pradědečkovi, že je schopno nechat na Zemi i jeho duši. Nedovolila bych si říci něco podobného. Necítím v sobě podobnou sílu."

„A praděd, já jsem si všiml, po těchto slovech zazářil ještě silněji."

„Ano, ne mnozí ve vysokém věku měli možnost slyšet něco podobného. Vždyť praděd dostal pozvání do budoucna z úst dítěte - vtělení Budoucna."

„A co, měli se moc rádi ?"

„Náš syn, Vladimíre, prosil pradědečka, aby zůstal žít, když už žít nemohl. A pradědeček žil, nemaje sílu dítěti odmítnout."

„Ale jak je možné něco podobného ?"

„Velice jednoduše. A zároveň i ne vždy. Vždyť doktoři také umí probrat člověka z bezvědomí, z nebytí. Ale nejen doktor, blízký člověk také může přivolat, probudit člověka z bezvědomí nebo mdlob a člověk zůstane žít. Pradědečkova vůle a láska mu dovolily na vnukovo přání si prodloužit život. Pradědeček je potomek těch

žreců, kteří po staletí konali velké skutky. Svou vůlí a svým pohledem dokonce jednou zastavil nevídaný výbuch."

„Jak to pohledem ? Copak je možné pohledem zastavit výbuch ?"

„Je to možné, jestli se člověk bude dívat uvědoměle, s přesvědčením o lidské síle, s neobyčejnou vůlí. A pradědeček věděl, kde bude to neštěstí, a přišel tam. Trochu se opozdil se svou předpovědí a došlo k prvnímu výbuchu. Stál před tím smrtelným jevem a pohledem uklidňoval již do prostoru vymrštěný projev temných sil. Uskutečnil se pouze jeden výbuch a to neúplný, ještě mohlo dojít ke dvěma dalším. A kdyby pradědeček alespoň jednou mrknul... Vladimíre, zabránil výbuchu. Ale oslepl."

„Proč ale máš takové starosti ze synových schopností, které dostal od praděda ?"

„Myslela jsem si, že mu budou stačit mé a tvé. Učila jsem ho, jak se má skrývat přebytek, to, co se může zdát lidem neobyčejné. Chtěla jsem, aby náš syn odešel žít do světa a dokázal se navenek nelišit od ostatních lidí. Vždyť se dá tvořit mnohé, nevynikaje mezi ostatními. Ale stalo se něco příliš neobvyklého. Kdo je teď náš syn, v čem je jeho předurčení - ty a já to musíme pochopit. A prosila jsem Stvořitele, aby mu dal sílu ještě alespoň trochu být pouze dítětem."

„Teď si děláš starosti, Anastasie. A já si myslím, že ve velké míře je to tvá vina, tvá výchova. Hodně mluvíš o duši, o předurčení člověka. Naučila jsi dítě číst neobyčejnou knihu o stvoření. Proto se u něj vytvořilo vlastní, obrazné vidění světa. Nač dítě v takovém věku potřebuje vědět o duši, o Bohu ? Představ si, že mě nazývá tátou a přitom říká, že má ještě otce. Pochopil jsem, že svým otcem nazývá Boha. Ale tohle všechno pochopit je složité i pro mě, a ty jsi tak zatížila dítě. Vinná je tvá výchova, Anastasie."

„Vladimíre, pamatuješ se, jak jsem řekla pradědečkovi, že nemohu poroučet ničím duši ? A náš syn slyšel mou odpověď. Ale přece síly, vyšší než já, mu dovolily, aby se zachoval jinak. Ale nedělej si starosti. Dokážu pochopit to, co se stalo, i když je možné, že i mě teď syn bude vnímat jinak. Vbrzku bude silnější než my dva dohromady."

„To je dobře. Každá generace má být silnější a rozumnější než předchozí."

„Ano. Máš pravdu, samozřejmě, Vladimíre, ale je v tom také smutek, když je někdo silnější a uvědomělejší než jeho generace."

„Co ? Nepochopil jsem, o jakém smutku mluvíš, Anastasie ?"

Neodpověděla mi, sklonila hlavu a výraz jejích očí zesmutněl. Málokdy bývá smutná nebo se rmoutí. Ale tentokrát... Pochopil jsem... Pochopil jsem velkou tragédii překrásné poustevnice ze sibiřské tajgy - Anastasie. Je osamělá. Neuvěřitelně osamělá. Její světonázor, znalosti a schopnosti ji podstatně odlišují od ostatních lidí. A čím větší jsou, tím tragičtější je osamělost. Žije v jiné rovině uvědomělosti. Ať je tato rovina překrásná, ale je v ní sama. Samozřejmě, že by se mohla spustit k lidem, být jako všichni. Ale neudělá to. Proč ? Proto, že kvůli tomu by musela zradit sama sebe, své principy, a možná, že i Boha. A tehdy se Anastasia rozhodla pro neuvěřitelné. Pozvala do této překrásné roviny ostatní lidi. A někdo ji dokázal pochopit. Zdá se, že i já ji začínám chápat a cítit. Minulo šest let, ale teprve teď ji začínám chápat. A ona trpělivě čeká, nezlobí se. Vytrvalá, neochvějná ve své naději. Stejně tak, zřejmě, byl osamělý Ježíš Kristus.

Samozřejmě, měl své žáky, stále ho chodili poslouchat lidé. Ale kdo mohl být přítelem ? Přítelem, chápajícím beze slov, pomáhajícím v těžké chvíli. Neměl vedle sebe ani jednu blízkou duši. Ani jednu.

Bůh ! Jak si ho představuje většina lidí ? Jako nepochopitelnou, amorfni a bezcitnou bytost. Všichni jen: „Dej !“ a „Rozsud' !“ Ale jestli je Bůh náš Otec, jestli stvořil celý svět, který nás obklopuje, tak přirozeně hlavním přáním Rodiče může být pouze smysluplný život Jeho dětí, jejich chápání podstaty vesmíru a společné tvoření se svými dětmi. Ale o jaké uvědomělosti lze mluvit, když zašlapáváme všechno, co je stvořené kolem nás Bohem, zašlapáváme Jeho myšlenky a přitom se různě někomu klamme, ale ne Jemu. Jenže On ani nepotřebuje zbožňování, čeká na spolupráci. Ale my... Nemůžeme pochopit dokonce tak jednoduchou pravdu: jestli ty - syn Boha, jsi schopný chápat Otce, vezmi pouze jeden hektar půdy a udělej na něm ráj, potěš Otce. Ale ne ! Celé lidstvo, jako pomatené, se někam žene, ale kam ? Kdo z nás stále dělá blázný ? A jak se cítí On, náš Otec, když se dívá na zemskou bakchanálii ? Dívá se a čeká, kdy se k jeho pozemským synům a dcerám vrátí uvědomělost. Dívá se a sluncem ozařuje celou Zem, aby mohly dýchat Jeho děti.

Jak máme pochopit podstatu bytí ? Jak si máme uvědomit, co se s námi děje ve skutečnosti ? Masová psychóza ? Nebo je to záměrné působení nějakých sil ? Jakých ? Kdy se osvobodíme ? Kdo jsou ?

(4 .)

CIVILIZACE POHROUŽENA VE SPÁNEK

Tento rozhovor se konal na druhý den. Seděli jsme s Anastasií na místě, již dávno oblíbeném, na břehu jezera a mlčeli jsme. Blížil se večer, ale zatím nenastoupil večerní chládek. Sotva znatelný větřík stále měnil svůj směr, ovíval naše těla a jakoby úmyslně, pro naše potěšení přinášel rozmanité vůně tajgy.

Anastasia se dívala se sotva viditelným úsměvem na hladinu jezera. Jako by čekala na ty otázky, na něž jsem chtěl dostat odpověď. Jenom se mi nedařilo zformulovat tyto otázky tak, aby byly krátké a konkrétní. Měl jsem pocit, že zformulované v hlavě neodráželo to hlavní, o čem jsem se chtěl dozvědět. Proto jsem také začal zešíroka:

„Rozumíš, Anastasie, píšu knihy, v kterých je mnoho tvých slov, ne všechna jsou pro mě hned nepochopitelná, ale nejvíc ze všeho ne slova, ale reakce na ně je pro mě nepochopitelná.

Před setkáním s tebou jsem byl podnikatel. Pracoval jsem, chtěl jsem mít, jako všichni, co nejvíc peněz. Mohl jsem si dovolit napít se a odvázat se ve veselé společnosti, ale nikdo se na mě, ani na zaměstnance mé firmy nevrhal s kritikou tak, jak se teď vrhla média.

Nějak to divně vypadá, tehdy mě nikdo neobviňoval kvůli vydělaným penězům, ale jakmile vyšly knížky, nějaká individua začala tisknout články a říkat, že jsem vypočítavý podnikatel, div že ne šarlatán a tmář. Nevadilo by mi, kdyby uráželi pouze mě, ale urážejí i mé čtenáře: říkají jim zpátečníci, sektáři. A o tobě vůbec

bůhví co pletou. Jednou dokazují, že vůbec neexistuješ, podruhé tvrdí, že prý jsi hlavní pohanka.

Celkově to nějak divně vypadá: tady na Sibiři žijí různé národnostní menšiny, mají různou kulturu, vyznání, zachovali se ještě i šamani. Nic špatného se o nich neříká, naopak, prý je třeba chránit kulturu těchto národností. Ty tady žiješ sama, ještě dědeček a pradědeček, teď také syn. Nic pro sebe nežádáte, ale slova, která pronášíte, vyvolávají bouři emocí. Jedni lidé se radují z tvých slov, projevují nadšení, začínají konat, druzí se na tebe s nějakou přímo zlobnou zuřivostí vrhají, proč je tomu tak ?"

„A sám bys, Vladimíre, dokázal odpovědět na tuto otázku ?"

„Sám ?"

„Ano, sám."

„V mé hlavě vznikají velice divné myšlenky. Mám takový dojem, jako by v lidské společnosti existovali lidé nebo nějaké neznámé síly, které mají velký zájem na tom, aby se lidé trápili. Tyto síly potřebují války, narkomani, prostituci, nemoci. A aby se tyto negativní jevy zesilovaly. Jak jinak to lze objasnit ? Na knížky o vraždách, na časopisy s polonahými ženami se nevrhají, ale knihy o přírodě, o duši se jim nelíbí. S tebou je to ještě nepochopitelnější. Vyzýváš, aby se budovaly rajske statky pro šťastné rodiny, a mnozí lidé tě podporují. Podporují tě nejen slovy. Začínají konat. Sám jsem viděl lidi, kteří si již obstarali půdu, zvelebují ji, jak jsi to říkala, budují své rodové statky. Jsou mezi nimi mladí i starší, chudí a bohatí. Ale někomu se to velice nelíbí. A stále se snaží v tisku překroutit to, co jsi řekla. Zkrátka, jednoduše lžou. Nemohu pochopit, proč slova člověka, jenž žije v tajze a ani nikomu nepřekáží, jsou tak účinná. A proč s nimi někdo začíná přímo bojovat ? Ještě se říká, že jako by za těmito slovy, které pronášíš, stála nějaká velká síla, okultizmus, tak nějak."

„A co myslíš ty, stojí za nimi nějaká síla, nebo jsou to pouze slova ?"

„Myslím si, že nějaká okultní síla v nich přece je. Říkají to i někteří ezoterici."

„Zkus, Vladimíre, oddělit to, co někdo říká. Zkus si poslechnout své srdce, svou duši."

„Vždyť to také zkouším, jenom mi chybí informace."

„Jaká konkrétně ?"

„No, například, jaké jsi národnosti, Anastasie, ty a tví příbuzní, jaké jste víry ? Nebo nemáte národnost ?"

„Máme," odpověděla Anastasia a vstala, „ale jestli teď pronesu toto slovo, zneklidní všechno temné a zaječí strachem. Potom se pokusí vrhnout celou svou moc beze zbytku nejen na mě, ale pokusí se bodnout i tebe. Dokážeš vydržet, pokud si nevšimneš jejich úsilí a odevzdáš svou mysl překrásné skutečnosti. Ale pokud se budeš považovat za bezbranného před zlem, vezmi zpátky svou otázku a do pravé chvíle na ni zapomeň."

Anastasia stála přede mnou se spuštěnýma rukama. Podíval jsem se na ni zezdola a mimovolně jsem si všiml, jak má hrdé, překrásné a vzpurné držení těla. Její laskavý a tázající se pohled čekal na odpověď. Nepochyboval jsem, že slovo, které pronese, skutečně dokáže vyvolat nějakou neobvyklou reakci.

Nepochyboval jsem proto, že za roky známosti s ní jsem se nejednou přesvědčoval o bouřlivé reakci mnohých lidí na její slova. A proto jsem také nepochyboval o možném nebezpečí, ale odpověděl jsem:

„Nebojím se. I když jsem přesvědčen, že všechno se stane tak, jak říkáš. Možná, že to dokážu vydržet, ale vždyť nejsem sám... Máme syna. Nechci, aby mu něco hrozilo.“

A najednou se k Anastasii přiblížil náš syn. Zřejmě tiše stál někde nablízku, poslouchal náš rozhovor a nepřekážel. Ale když se začalo mluvit o něm, pravděpodobně uznal za vhodné se objevit.

Volod'a vzal do svých ručiček Anastasiinu ruku, přitiskl se tváří k ní, zvedl hlavičku a řekl:

„Anastasie-maminko, odpověz na tátovou otázku. Ubráním se sám. Není třeba skrývat dějiny před lidmi kvůli mně.“

„Ano, zřejmě jsi silný a s každým dnem budeš ještě silnější,“ pohladila Anastasia dětskou hlavičku. Zvedla svou hlavu, podívala se mi přímo do očí a jasněji než obvykle, pronášejíc hlásky, jako by se poprvé představovala, řekla:

„Jsem Ved-rus-sa, Vladimíre.“

Slovo pronesené Anastasii skutečně vyvolalo uvnitř mě nějaký neobvyklý pocit: jako by celým mým tělem proběhl příjemným teplem slabý elektrický proud, jenž něco oznamoval každé buňce mého těla. I v okolním prostoru, jak se mi zdálo, se stalo něco neobvyklého. Samotné slovo mi nic neříkalo, ale z nějakého důvodu jsem vstal, když jsem ho slyšel. Stál jsem, jako bych na něco vzpomínal.

A opět, již radostně, mluvil Volod'a:

„Jsi, maminko-Anastasie, krasavice Vedrusa a já jsem Vedruss.“

Potom se podíval na mě s radostným úsměvem a řekl:

„Jsi můj táta. Jsi, jako já, Vedruss, jenom spící. Opět hodně mluvím, ano mami? Tak už půjdu. Vymyslel jsem pro tebe a tátu něco překrásného. Nestihne zapadnout slunce za stromy a já již stvořím vymyšlené,“ a když viděl Anastasiino schvalující kývnutí, běžel hopsavě pryč.

Díval jsem se na Anastasii, stojící přede mnou, a přemýšlel jsem: „Vedrusové jsou zřejmě jednou z nečetných jugorských národností, které i dodnes žijí v oblastech Dálného severu a Sibiře.“

V roce 1994 se v Chantymansijském národnostním okruhu konal mezinárodní festival dokumentárních filmů, pojednávajících o jugorské národnosti. Na žádost vedení okruhu byla větší část účastníků filmového festivalu umístěna na mé lodi. Komunikoval jsem s nimi, díval jsem se na soutěžní filmy, vyjížděl jsem společně s nimi do vzdálených sibiřských osad, kde se ještě zachovali šamani. Moc toho v mé paměti nezůstalo o kultuře a zvycích těchto nepočetných národností. Ale z nějakého důvodu se mi vtiskl do paměti smutný pocit z uvědomění toho, že tyto národnosti vymírají. A že se lidé na ně dívají, jako na exotický předmět, který vbrzku úplně zmizí z povrchu zemského.

O vedrusské národnosti jsem na filmovém festivalu, který lze považovat za národnostní, od jeho účastníků nic neslyšel, proto také jsem se zeptal

Anastasie:

„Tvůj národ, Anastasie, vymřel ? Přesněji, zůstalo z něj jen málo lidí ? A kde sídlil dříve ?“

„Náš národ nevymřel, Vladimíre, on usnul. Náš národ šťastně bděl na teritoriu, které je teď vymezené hranicemi takových států jako Rusko, Ukrajina, Bělorusko, Anglie, Německo, Francie, Indie, Čína a mnoho dalších velkých a malých států.

Zcela nedávno, pouze před pěti tisíci léty, v reálném světě ještě šťastně bděl náš národ na teritoriu od Středozemního a Černého moře k nejsevernějším šířkám.

Jsme Asiati, Evropané, Rusové a ti, kteří se nedávno nazvali Američany - ve skutečnosti lidé-bohové z jedné vedrusské civilizace.

Na naší planetě byla doba života, která se nazývala Vedická. Ve Vedické době svého života na Zemi lidstvo dosáhlo úrovně smyslových poznatků, jež mu dávaly možnost tvořit energetické obrazy společnou myšlenkou. A lidstvo uskutečnilo přechod do nového období svého života - Obrazného.

Pomocí energetických obrazů, tvořených společnou myšlenkou, dostávalo lidstvo možnost tvoření ve vesmíru. Mohlo by na jiných planetách budovat život, podobný zemskému. Mohlo by, kdyby procházejíc Obrazným obdobím, neudělalo žádnou chybu.

Ale v době Obraznosti, která trvala devět tisíc pozemských let, se vždy dělala chyba ve tvoření jednoho nebo několika obrazů. Chyba se dělala, když na Zemi v lidské společnosti zůstávali lidé s nedostatečnou čistotou úmyslů, kulturou citů a myšlenek. Ona zakrývala možnost tvoření ve vesmírných prostorech a převáděla člověka k Okultizmu.

Okultní období života lidstva trvá pouze jeden tisíc let. Začíná se intenzivní degradací lidského vědomí. V důsledku degradace vědomí, nedostatečná čistota úmyslů při vysoké úrovni vědomostí a možností vždy přiváděla lidstvo k planetární katastrofě.

Tak se to opakovalo mnohokrát v průběhu miliard pozemských let.

Teď je na Zemi Okultní období života lidstva. A, jako vždy, mělo dojít k planetární katastrofě. Mělo, ale její lhůta již prošla. Konec Okultního tisíciletí minul. Teď je třeba, aby každý člověk pochopil předurčení, svou podstatu a kde se stala chyba. Pomáhající jeden druhému, v myšlenkách projít celou cestu historie zpět, najít chybu a tehdy nastane éra šťastného života na Zemi. Taková, která v dějinách planety ještě nebyla. Vesmír na ni čeká se zatajeným dechem a velkou nadějí.

Zatím ještě žijí, převládající nad ostatními, síly temna a horečně se snaží vládnout lidskému rozumu. Ale poprvé si nevšimly, jak neobvykle se zachovali Vedrussové ještě před pěti tisíci lety.

Když zkresleným vědomím na Zemi byl zrozen obraz, jenž chtěl vládnout všem lidem, začala mezi lidmi první válka. A lidé, hnaní obrazem, začali zabíjet jeden druhého. Takhle na Zemi bylo mnohokrát před planetární katastrofou. Ale tentokrát... Poprvé do bitev na nemateriální úrovni nevstoupila civilizace Vedrusů.

Na velkých i malých teritoriích, odpojující část vědomí a pocitů, Vedrussové usínali. Člověk na Zemi jako by dál žil dřívějším životem: rodily se děti, stavěla se obydlí, plnila se nařízení útočníků. Zdálo se, že se Vedrussové pokořili temnému,

ale v tomto bylo velké tajemství: nepokoření a usnuvší Vedrussové zůstávali žít na všech úrovních bytí. A šťastná civilizace spí až do dnešního dne a bude spát, dokud nespící nenajde chybu v obrazném tvoření. Tu chybu, která přivedla pozemskou civilizaci ke dnešnímu dnu.

Když se chyba určí s absolutní přesností, slova nespícího člověka mohou uslyšet i ti spící a začnou jeden druhého probouzet ze sna.

Kdo vymyslel takový tah, nemohu říci, zřejmě byl velice blízký Bohu.

Zkus i ty, Vedrusse, alespoň trochu se probudit, podívej se na průběh dějin.

Na různých kontinentech náš národ usínal.

Ještě před třemi tisíci lety náš národ bděl pouze na teritoriu dnešního Ruska. Již tehdy na celé Zemi nastoupila doba temných sil. A pouze na ostrůvku, který se teď jmenuje Rusko, šťastně žili dál Vedrussové.

Moc potřebovali vydržet ještě jedno tisíciletí. Rozhodnout se, jak mají předat znalosti budoucnu, pochopit to, co se děje na Zemi a jak neopakovat chybu v budoucnu. Dokázali se udržet na tomto ostrůvku ještě půldruhého tisíce let. Odráželi útoky na nemateriální úrovni. Již po celé Zemi lidským rozumem vládla tma. Žrecové, kteří se povýšili nad Boha, se rozhodli vytvořit svůj okultní svět. Dokázali omámit již třetinu světa.

Ale všechny temné síly nedokázaly nic špatného udělat s naším národem na ostrůvku, který se teď nazývá Rusko.

Teprve před půldruhým tisícem let usnul poslední ostrůvek. Zemská civilizace, národ, který znal Boha, usnul, aby se probudil předúsvitní novou skutečností.

Síly tmy si myslely, že navždy dokázaly zničit kulturu, znalosti a snažení duší. Právě proto se i nyní pokouší skrýt před všemi lidmi na Zemi dějiny ruského národa.

Ve skutečnosti se za tímto skrývá něco mnohem většího. Zatajováním ruské historie, která je schůdkem do překrásného světa, se ve skutečnosti snaží skrýt zemskou civilizaci, jež šťastně žila. Kulturu, vědomosti a pocit znalosti Boha nejšťastnější civilizace, v níž žili tví prarodiče."

„Anastasie, počkej. Můžeš mi o této vyhynulé nebo, jak říkáš, ve spánek pohroužené civilizaci povědět všechno podrobněji jednoduchým, srozumitelným jazykem ? A dokázat její existenci ?"

„Mohu to zkusit, budu volit jednoduchá slova. Bylo by však stokrát lepší, kdyby se ji každý pokusil uvidět sám."

„Copak je možné, aby každý uviděl to, co bylo před deseti tisíci lety ?"

„Je to možné. Jenom v různé míře, do různých detailů. Ale celkově to každý může pocítit, dokonce i své prarodiče, uvidět sebe v tom šťastném světě."

„Jak to má udělat každý ? Jak to mám udělat například já ?"

„Všechno je velice jednoduché. Pro začátek, Vladimíre, zkus události, pro tebe známé, ohodnotit a porovnat pouze svou logikou. Až vzniknou otázky, najdi na ně odpověď sám."

„Co to znamená - logikou ? Jak se lze logikou, například, dozvědět o dějinách

Ruska ? Ano, mimochodem, řekla jsi, že ruské dějiny a kultura jsou zničené nebo se někde skrývají před lidmi celé Země... Ale jak se mohu já sám a i ostatní lidé přesvědčit o tvých slovech pouze pomocí své logiky ?"

„Pojď, pokusíme se uvažovat společně. Jen ti trochu pomohu dotknout se dějin.“

„Pojďme. Co je třeba udělat pro začátek ?“

„Nejdřív si odpověz na otázku.“

„Na jakou ?“

„Na jednoduchou. Tady jsi, Vladimíre, přivezl našemu synovi učebnici o dějinách. Nazývá se „Dějiny starověku.“ Jsou v ní kapitoly, v nichž se vypráví o dějinách starověkého Říma, Řecka, Číny. Je popsáno, jaký byl Egypt před pěti tisíci lety. Ale nic se v ní neříká o tom, jaké v tom období bylo Rusko. Ale co budeme povídat o období pět tisíc let starém. Dokonce tisíc let staré dějiny Ruska, jeho kultura jsou přísně utajovány. Učebnice je psaná v ruštině, určená ruským dětem, ale o Rusku, pouze dva tisíce let starém, tam není ani slovo. Proč ?“

„Proč ?.. Skutečně, vypadá to velmi podivně. V ruské učebnici o dějinách starověku se skutečně nemluví o Rusku. Nemluví se o životě ruského národa nejen v období starověkého Říma a Egypta, ale i o pozdějších dějinách. Je to divné. Velice divné, jako by v té době ruský národ ani nebyl.“

Ve snaze si vybavit v paměti všechno, co jsem znal o dějinách, jsem si vzpomněl, že jsem slyšel o existenci starověkých filozofů Říma, Řecka, Číny. Nečetl jsem jejich práce, jen jsem o nich slyšel. Také vím, že jejich práce jsou uznány společností za významné a geniální. Ale nic se mi nevynořovalo v paměti o alespoň jednom ruském filozofovi nebo básníkovi stejného období. A skutečně, proč ?!

Pochopil jsem, že Anastasia chce, abych se pokusil na tuto otázku odpovědět sám, a řekl jsem:

„Odpovědět na tuto otázku nedokážu ani já, ani nikdo jiný, Anastasie. Odpovědět na ni, zřejmě, není možné.“

„Je to možné. Jenomže člověk nesmí být líný uvažovat logicky. Vždyť tady je první závěr: dějiny ruského národa nejsou známy nejen světu, ale i Rusům. Souhlasíš s tím, Vladimíre ?“

„No, možná, že nejsou úplně známy. To, co bylo před jedním tisícem let, je přece popsáno.“

„Popsáno velice překrouceně a pod cenzurou. A navíc komentáře všech událostí jsou stejné. Poslední tisíciletí Rusi je podáno jako jeden den dějin. Je to období křesťanství. Ale i dnes je na Rusi křesťanství, a řekni mi o tom, co bylo před ním ?“

„Říká se, že před ním byla Rus pohanskou. Lidé se klaněli různým bohům. Ale mluví se o tomto nějak letmo. Neznáme ani písemnictví toho období, ani legendy. Není popsáno ani státní zřízení, ani způsob života lidí.“

„Teď jsi udělal druhý závěr: Kultura ruského národa byla jiná. Teď, aby ses řídil svou logikou, řekni, v jakém případě vzniká snaha skrýt nebo zneuctit dějiny ?“

„No to je jasné, kdy je snaha o falsifikaci dějin. Dělá se to tehdy, když je třeba ukázat převahu nového zřízení, nové vlády, nové ideologie. Ale aby byly utajeny dokonce zmínky... To je neuvěřitelné !“

„Neuvěřitelné se stalo, Vladimíre. Tento fakt je nepopiratelný. Teď mi ještě řekni, nebuď líný, prosím, popřemýšlet. Stalo se to samo od sebe, nebo je to důsledek něčího záměrného úsilí ?“

„Soudě podle toho, že se knihy vždy spalovaly na ohni, když byla potřeba zničit znalosti nebo ideologii, není to náhoda, že někdo zničil také všechny vědomosti o ruské kultuře předkřesťanské doby.“

„Co myslíš, kdo ?“

„Zřejmě ti, kteří zaváděli na Rusi novou kulturu, náboženství.“

„Lze to říci i takhle. Ale vždyť nové náboženství a ty, kdo ho uváděli, možná, také někdo řídil ? A měl svůj cíl ?“

„Ale kdo ? Kdo může řídit náboženství ? Řekni !“

„Opět hledáš odpověď zvenčí, jsi líný ji najít v sobě. Já mohu odpovědět, ale to vnější se ti bude zdát neuvěřitelné, bude vyvolávat pochybnosti. Uslyšet odpověď může každý sám v sobě, když osvobodí svou duši a logiku, probudí se ze spánku alespoň na malilinko.“

„Nejsem líný. Jednoduše to zabere mnoho času, pokud ji budu hledat v sobě. Radši pověz sama, co víš o dějinách. Když začnu mít pochybnosti, zeptám se. Tvé vyprávění nebudu poslouchat jako dogma, ale ihned nebo potom všechno prověřím svou logikou, jak to žádáš.“

„Budiž tak, jak chceš ty. Ale já ukážu pouze náčrtek. Představit si, nakreslit historickou kresbu ať zkusí každý sám. Skutečnost dnešního dne, minulost a budoucnost je třeba hodnotit pouze sebou, svou duší.“

(5 .)

DĚJINY LIDSTVA PODLE ANASTASIINA VYPRÁVĚNÍ

Vedizmus

„Lidé žijí na Zemi miliardy let. Všechno na Zemi je původně stvořené jako dokonalé. Strom, bylina, včela a celý živočišný svět.“

Všechno existující je spojené mezi sebou a s celým vesmírem. Vrcholem všech výtvorů - je člověk. Také on byl stvořen harmonickým ve velké původní harmonii.

Předurčením člověka je poznání všeho kolem a tvoření překrásného ve vesmíru. V jiných galaxiích tvořit podobu zemského světa. A každým novým stvořením své překrásné do pozemského vnášet.

Cesty k tvoření na jiných planetách budou otevřeny tehdy, až člověk dokáže zdolat pokušení. Až velké energie vesmíru, jež v sobě má, dokáže udržet v jednotě. A ani jedné z nich nedovolí dosáhnout převahy nad ostatními.

Znamením, že cesty tvoření ve vesmíru jsou otevřeny, bude den, kdy se celá Zem bude skvíti jako rajská zahrada. A člověk, jenž pochopí harmonii Země, dokáže do toho vnést své překrásné.

Výsledek svých konání hodnotí sám člověk jednou za milion prožitých let. Jestli udělal chybu, jestli dopustil, že nad množstvím energií, které v sobě má, převládala jedna, ostatní přitom potlačila, na Zemi se stávala katastrofa. Potom se všechno dělo od začátku. Takhle to bylo mnohokrát.

Jedno období lidstva, vymezené milionem let, se vnitřně dělilo na tři. První - *Vedické*. Druhé - *Obrazné*. Třetí - *Okultní*.

Délka prvního období života lidské společnosti na Zemi - Vedického - je devět set devadesát tisíc let. Člověk tohoto období žije v ráji jako šťastné dítě, jež dospívá pod rodičovskou péčí.

Ve Vedickém období člověk zná Boha. Všechny Boží city jsou přítomné v člověku a jejich prostřednictvím je člověk schopný poznat jakoukoliv Boží radu. A jestli najednou udělá chybu, Bůh má právo ji napravit, neporušuje harmonii, neomezuje člověka, ale pouze poskytuje náповědu.

U člověka Vedického období nevznikají otázky: kdo a jak stvořil svět, vesmír, galaxie, jeho překrásnou planetu - Zem !

Všichni lidé vědí: všechno, co je obklopuje, viditelné a neviditelné je stvořené jejich Otcem - Bohem.

Otec je všude ! Všechno rostoucí a žijící kolem - jsou Jeho živé myšlenky a Jeho programy. A s myšlenkami Otce lze komunikovat vlastní myslí. A lze Jeho program zdokonalovat, když se předtím pochopí do detailů.

Bohu se člověk neklaněl, množství náboženství, jež posléze vznikla, ve Vedickém období neexistovala. Byla kultura života. Způsob života lidí byl božský.

Tělesné nemoci neexistovaly. Stravuje se a obléká se do božských oděvů, na potravu a oblečení člověk nemyslel. Jeho mysl byla zaměstnána jiným. Mysl přebývala v nadšení z objevů. A nad lidským společenstvím nebyli vládci a nebyly hranice, určující dnešní státy.

Lidské společenství na Zemi se skládalo ze šťastných rodin. Na různých kontinentech žily rodiny. Všechny je spojovala snaha o stvoření překrásného prostoru.

Bylo mnoho objevů a každá rodina, jež objevila překrásné, cítila potřebu podělit se o to s ostatními.

Energie Lásky vytvářela rodiny. A každý věděl: nová rodina stvoří ještě jednu překrásnou oázu na rodné planetě.

Lidé Vedického období měli množství obřadů, svátků a karnevalů. Každý z nich byl naplněný velkým smyslem, procítěností a chápáním reálného pozemského božského bytí.

Každý z obřadů byl velkou školou a zkouškou pro člověka, jenž se ho zúčastnil. Zkouškou před lidmi, před sebou a tudíž i před Bohem.

Ukážu ti jeden z nich a budu o něm vyprávět. Obřad sňatku nebo přesněji uznání svazku dvou v Lásce - dívej se. Zkus porovnat úroveň znalostí a kultury s dnešní.

Svazek dvou - sňatek

Obřad sňatku, spojující dva ve svazek, se konal za účasti celé osady a občas se ho zúčastnilo několik osad: sousedních nebo vzdálených.

Setkání dvou budoucích zamilovaných probíhalo různě. Stávalo se, že se do sebe zamilovali mladí z jedné osady. Ale častěji se na jednom ze společných svátků najednou spojily pohledy dvou a v srdcích zaplanuly city.

Přibližoval se k ní nebo ona k němu - to není důležité. Mnoho si mohly povědět pohledy dvou. Ale byla i slova, při překladu do dnešního jazyka zněla asi takto:

„S tebou, překrásná bohyně, bych dokázal stvořit Prostor Lásky navěky,“ říkal mládenec své vyvolené.

A jestli dívčí srdce odpovídalo láskou, zněla odpověď:

„Můj bože, jsem ti připravená pomáhat ve velkém stvoření.“

Potom oba zamilovaní vybírali místo pro svůj budoucí dům.

Odcházeli za osadu, ve které žil on se svými rodiči, potom - za vísku, kde žila ona. A nebylo nutné, aby zamilovaní sdělovali rodičům své záměry. Stejně v osadách každý chápal a znal nadcházející dění.

Když místo pro život zamilovaní ve shodě určili, často pouze ve dvou na něj odcházeli.

Stávalo se, že nocovali pod širým nebem, nebo ve zbudované chýši, vítali úsvit, provázeli den. Ne nadlouho se vraceli do domu svých rodičů a opět pospíchali na své místo. Zvalo je a přitahovalo stejně tak, jako děťátko nevysvětlitelně přitahuje své milující rodiče.

Rodiče se netázali mladých zamilovaných. Jen s rozechvěním a velkou radostí čekali na otázky dětí, hledíce, jak jejich syn nebo dcera přebývají v hlubokém přemýšlení. A děti opět odcházely do svého velkého osamocení. Takhle to mohlo trvat měsíce, rok nebo dva. A po celou tuto dobu mezi zamilovanými nebyl fyzický, intimní kontakt. Lidé vedických osad věděli: dvě milující srdce tvoří velký projekt, energie Lásky je inspiruje.

On a ona, od dětství přejímající od svých rodičů způsob života, znalosti, chápání vedické kultury, mohli vyprávět o hvězdách, zářících na nočním nebi, o květině, jež s úsvitem otvírá lístečky, i o předurčení včely, o energiích přebývajících v prostoru.

On a ona, od dětství pohlížející na překrásné statky, oázy a rajske sady, které jejich rodiče v lásce tvořili, se teď snažili stvořit své.

Na vybraném pozemku, velikosti hektar nebo víc, zamilovaní projektovali reálný život. Měli před sebou úkol: v myšlenkách vyprojektovat dům, rozmístit množství rostlin, aby všechno bylo ve vzájemném vztahu a pomáhalo jeden druhému.

Všechno rozmístit tak, aby rostlo samo, bez fyzického úsilí člověka. Při tom je třeba vzít v úvahu množství detailů: rozmístění planet, každodenní pohyb vzdušných proudů.

Na jaře a v létě rostliny libě voní, vydávají étery. Zamilovaní se snažili rozmístit rostliny tak, aby při závanu větríku do jejich obydlí vcházelo aroma sestavené z množství různých éterů.

Tak se rodil nevidaný komplex. Byl sestavený z božských výtvorů. Navíc místo, vybrané zamilovanými, se mělo proměnit v překrásný obraz těšící zraky. Ne na plátně, ale na živé půdě se v myšlenkách tvořila živá kresba.

I dnešní člověk si může představit, jak je uchvácená a koncentrovaná mysl, když projektuje svůj dům. I zahrádkáři to bude jasné, jak, obzvlášť na jaře, se lze nadchnout myšlenkou na budoucnost svého pozemku. Promýšleje svůj budoucí obraz, talentovaný malíř také ví, do jaké míry je schopna myšlenka uchvátit.

Všechna tato snažení se právě koncentrovala ve dvou milujících srdcích. Znalosti se zesilovaly energií Lásky, jež rodila nadšení.

Právě proto ani nemysleli na to, čemu se dnes říká tělesné potěšení.

Když byl projekt v myšlenkách ukončen, zamilovaní šli nejdřív do osady, v které žil ženich. A vcházel do každého domu. Zvali hospodáře k sobě na návštěvu. Se vzrušením a chvěním očekával každý dům jejich příchod.

Lidé Vedické kultury věděli: když přicházejí zamilovaní, jejich statek alespoň na okamžik navštěvuje energie božské Lásky. A překrásný prostor každého statku obdaří úsměvem mladou lásku. Není to výmysl nebo okultní náboženské představy. Vždyť i dnes pro každého člověka je příjemnější, když se vedle něj nachází dobrý člověk, ne zlý.

Zamilovaní nemohou být zlí, obzvlášť, když k vám přichází ve dvou. Ale byla také nervozita v každé rodině osady. Když mladý pár navštívil zahradu, dvůr nebo dům, neřekl hospodářům mnoho slov. Pouze jednu větu. Třeba, jako tahle: „O, jak je překrásná vaše jabloňka“ nebo „Oduševnělý pohled kočičky“, „Je taktní a pracovitý váš medvěd.“

Pro každého, kdo slyšel, jak zamilovaní chválili stromeček, rostoucí v zahradě, nebo kočičku, žijící u nich, to znamenalo uznání důstojného života starých generací mladými. Hodnocení vždy bylo upřímné, vždyť věta chválícího znamenala, že by chtěl u sebe mít stejný stromeček nebo medvídka.

A s hrdostí a s velkou radostí před celou osadou se každý snažil darovat mladým to, co oni poctili svou chválou. A s nedočkavostí čekal na den určený mladými, aby jim přinesl svůj dar.

A mladí šli od domu k domu již v osadě nevěsty. Stávalo se, že jim stačily tři dny, aby obešli statky obou osad. Stávalo se, že nestačil ani týden. Když bylo obcházení statků ukončeno a nastával určený den, z obou osad k nim za úsvitu pospíchali na návštěvu staří i mladí.

Lidé stávali po obvodu pozemku, jenž mladí vytyčili suchými větvemi. Uprostřed, vedle chýše, zdvíhal se ze země pahorek ozdobený květinami.

Podívej se, teď uvidíš neobyčejný obraz !

Tady je ! Podívej se ! Před obyvatele obou osad vychází mládenec. Je překrásný jako Apollem. Rusovlasý, modrooký vyšel na pahorek. Radomír, tak se jmenuje mladík stojící před všemi, je nervózní. Pohledy všech shromážděných lidí jsou upřené pouze na něj. A v tichu, které se rozhostilo, začíná svou řeč.

Přede všemi vykládá o projektu nového prostoru, jenž stvořil se svou milovanou. Ukazuje rukou, Radomír vypráví, kde bude růst jabloňka, višně nebo hruška. Kde

bude růst lesík z borovic, dubů, cedrů a olší, jaké mezi nimi mají růst keře, obsypané plody. Jaké bylinky budou vydávat aroma.

S jakým pohodlím v lesíku včely mohou stavět svůj dům. A kde v zimě bude spát pracovitý medvěd.

Vykládaje o tom, co vymysleli, mluví velice rychle a nadšeně. Jeho řeč bude trvat kolem tří hodin. Se zatajeným dechem a s rozechvěním mu lidé budou po celou tuto dobu naslouchat. A pokaždé, když mladík ukáže na místo, kde má růst rostlina podle jeho grandiózního plánu, z kruhu naslouchajících vychází dopředu člověk a staví se na to místo, kde bude růst jabloň, hruška nebo višně. Stává se, že vychází žena, muž nebo stařík. Ale může vyjít i dítě s očima plnými oduševnělosti, moudrosti a radostné spokojenosti.

Lidé vycházející z kruhu drží ve svých rukou právě tu rostlinu, kterou mládenec jmenoval a ukázal na místo, kde má vyrůst překrásné.

A každému člověku, jenž z kruhu vycházel, klaněl se lid. Vždyť byl poctěn chválou mladých, když obcházeli statky, za to, že dokázal vypěstovat překrásné. A tudíž byl vyznamenán chválou Stvořitele - Otce všeho, všech milujícího Boha.

Takový závěr nebyl způsobený pověrou. Je logický.

Lidé Vedické kultury se chovali k mladým zamilovaným, tvořícím projekt překrásné oázy, jako k božstvu. Jejich chování bylo oprávněné.

Stvořitel tvořil v návalu nadšení, lásky. A mladí, také nadšení láskou, stvořili překrásný projekt.

Podívej se, mládenec ukončil své vyprávění, sestoupil z pahorku, přešel tam, kde stála jeho dívka, jež se vzrušením a rozechvěním sledovala všechno, co se dělo. Bere ji za ruku a vede ji na pahorek. Teď stojí oba na vyvýšenině.

A mládenec před všemi říká:

„Prostor Lásky jsem tady netvořil sám. Vedle mě a před vámi je mé překrásné nadšení.“

Dívka ze začátku sklopila oči, ale je lepší ji nazvat děvou.

Každá žena má svou krásu. Ale v životě každé ženy mohou být okamžiky, kdy nade všemi vyniká. V dnešní kultuře již toto není. Ale tehdy...

Podívej se ! K lidem pozdvihla svůj pohled Eubomila, tak se jmenuje dívka, jež vystoupila na pahorek. Výkřik nadšení všech lidí, stojících před ní, splynul v jedno. Na tváři děvy zazářil ne drzý, ale smělý úsměv. Přepřelovala ji energie Lásky. Silněji, než obvykle, hrál ruměnec na tvářích. Tělo, vyzařující zdraví, a jasné oči teplem zalily lidi a celý okolní prostor. Na okamžik všechno kolem zatajilo dech. Mladá bohyně před lidmi zářila v celé své kráse.

A proto rodiče děvy v doprovodu starých a mladých členů celé rodiny až po chvíli důstojně přistoupili k pahorku, na němž stáli zamilovaní. Zastavili se u návrší, nejdřív se poklonili mladým, pak se matka zeptala dívky - své dcery:

„Všechna moudrost našeho rodu je v tobě, řekni nám, dcero má, vidíš budoucnost půdy, kterou jsi vybrala ?“

„Ano, maminko, vidím,“ odpovídala dcera.

„Řekni mi, dcero má,“ pokračovala matka, „líbí se ti všechno z ukázaného budoucna?“

Na tuto otázku mladá děva mohla odpovědět různě. Nejčastěji:

„Ano, maminko. Tady bude překrásná rajská zahrada, živý dům.“

Ale tady, podívej, mladá temperamentní dívka s ruměncem, hrajícím na tvářích, na matčinu otázku dává netradiční odpověď:

„Vyložený projekt není špatný, líbí se mi. Ale přece bych chtěla vnést něco svého.“

Najednou rychle seskočila s návrší, běžela mezi lidmi ke kraji budoucí zahrady. Zastavila se a pronesla:

„Tady má růst jehličnatý strom a vedle něj bříza. Když z této strany zavane větřík, setká se s větvemi sosny, potom břízy a pak poprosí větvičky zahradních stromů, aby mu zazpívaly melodii. Ani jednou se nezopakuje přesně, ale pokaždé bude potěšením pro duši. A tady,“ děva běžela trochu stranou, „tady mají růst květiny. Nejdřív ať zaplápolá červená barva, tady - fialová, trochu později, a tady - vínově červená.“

Uzardělá děva jako víla tancovala budoucí zahradou. A opět se dávali do pohybu lidé, kteří zůstali v kruhu, se semínky v rukou pospíchali k těm bodům na půdě, které určila vášnivá děva.

Po ukončení svého tance opět běžela k návrší, stoupla si vedle svého vyvoleného a pronesla:

„Teď bude tento prostor překrásný. Nádherný obraz vypěstuje země.“

„Řekni všem lidem, dcero, má,“ opět promluvila k dívce matka, „kdo bude korunou tohoto překrásného prostoru? Koho ze všech lidí, žijících na Zemi, bys mohla svou rukou korunovat?“

Dívka přeběhla pohledem lidí, stojící kolem a držící v rukou sazenice a semena. Každý z nich stál na tom místě, které jim ukázal mládenec, vykládající svůj projekt, a dívčina, která nakreslila překrásné. Ale nikdo nevrátil semínko do půdy. Posvátný okamžik ještě nepřišel. Najednou se dívka otočila k mladíkovi, jenž stál vedle ní na pahorku, a zpěvně pronesla slova:

„Přijmout korunu si zaslouží ten, čí mysl dokáže tvořit překrásnou budoucnost.“

Při těchto slovech se dívka dotkla ramena mládence, stojícího vedle ní. Klekl před ní na jedno koleno. A dívka mu na hlavu položila krásný věnec, upletený dívčí rukou z voňavých bylin. Potom pravou rukou třikrát přejela vlasy korunovaného a levou lehce přiklonila jeho hlavu k sobě. Pak dala znamení a mládenec se zvedl z kolenou. Dívka seběhla s pahorku a zlehka pokorně sklonila hlavu.

V tento okamžik ke korunovanému, nad všemi vyvýšenému mláďenci šel otec v doprovodu celé rodiny. Přišli k pahorku, zastavili se v úctě a po malé pauze otec promluvil, obrátiv na syna svůj pohled:

„Kdo jsi, čí mysl dokáže tvořit Prostor Lásky?“

A mládenec odpovídal:

„Jsem tvůj syn a syn Tvůrce.“

„Věncem položený na tebe je zvěstovatelem velkého poslání. Co budeš dělat, korunovaný, mající nad svým prostorem vládu?“

„Budu tvořit překrásnou budoucnost.“

„Kde budeš brát sílu a nadšení, můj synu a korunovaný synu Tvůrce?“

„Z Lásky.“

„Energie Lásky je schopna bloudit po celém vesmíru. Jak dokážeš vidět odrazení vesmírné Lásky na Zemi?“

„Je jedna dívka, tatínku, která je pro mě odrazem vesmírné Lásky na Zemi,“ při těchto slovech sestoupil mládenec k dívce, vzal ji za ruku a vyvedl na vyvýšení.

Dívali se, držíce se za ruce, jak dvě rodiny splývaly v jednu skupinu, objímaly se, žertovaly a smály se malé děti a staříci. Opět všechno utichlo, když mládenec zvedl ruku a prohlásil:

„Děkuji každému, kdo mě uslyšel. Duše pověděla o stvoření nového prostoru. Děkuji všem poznávším energii Lásky. Ať vzejde ze země jako výhonek, co touha duše vymyslela!“

Tato slova přivedla lidi, stojící kolem, do radostného pohybu. S hrdostí, s radostí a s velkým rozechvěním sázeli lidé sazenice a semena do půdy. Každý sázel pouze jednu sazenici na tom místě, které ukázal mládenec, vykládaje svůj projekt. Ti lidé, kterým nebylo ukázáno místo sázení, šli po obvodu dříve určeného pozemku a za zpěvu chorovodové písně */chorovod - sborový tanec doprovázený zpěvem; chorovodová píseň - píseň zpívaná při chorovodu/* házeli do půdy semena, jež s sebou přinesli.

Uplynulo pouze několik minut a byla založena zázračná zahrada - prostor vytvořený touhou.

A všichni lidé opět ustoupili za hranice pozemku. Pouze dvě rodiny obklopily pahorek, kde stáli on a ona - dva zamilovaní.

Na zem spadly kapky deště. Tento deštiček byl neobyčejný a velice krátký - to oči Stvořitele ronily slzy radosti a dojetí, omývaly překrásný prostor vytvořený Jeho dětmi.

Co může být milejší pro rodiče, než zázračné tvoření Jeho dětí?

A korunovaný mládenec opět zvedl ruku a do ticha pronesl:

„Tvorové, darování Tvůrcem člověku, ať žiji vedle nás, v přátelství s námi.“

Mládenec a děva sešli z pahorku a směřovali k chýši, v které přebývali, když tvořili svůj projekt.

A po těchto slovech z kruhu stojících lidí přišel k mladým člověk, vedle něhož šel starý pes se štěnětem. Byl to pes, který poznal mladé při obcházení a moc se jim zalíbil.

S poklonou člověk daroval nevěstě štěně. Starému psovi dal povel a ten zalehl u nohou mladíka s věncem. Tento pes byl vycvičený tak, aby pomáhal člověku cvičit všechna ostatní zvířata.

Mládenec nařídil psovi, aby sedl u vchodu, a dívka pustila štěně do chýše.

A přicházeli k boudě ostatní lidé jeden za druhým, nesouce v rukou kotě nebo jehně, vedouce na krátké otěži hříbátko nebo medvídko.

Z proutěných dílů lidé rychle přistavovali k chýši ohradu. A brzy obydlí, v němž úplně nedávno spali lidé, bylo zaplněné mladými zvířaty. A v tomto byl velký smysl. Pomíchavše se mezi sebou, budou věčně žít v přátelství, starat se a pomáhat jeden druhému. Není to mystika, tohle je zákon Stvořitele přírody. Vždyť i dnes je možno se o tomto přesvědčit. Když štěně a kotě vyrůstají spolu, v dospělosti zůstávají přáteli.

Vedická doba je ještě charakteristická tím, že lidé znali předurčení různých tvorů. A všechna zvířata sloužila člověku.

Krmením zvířat se člověk neobtěžoval - ona krmila jej. Domácí zvířata a člověk Vedické doby byli vegetariáni a nikdy nejedli maso, dokonce nedokázali pomyslet na takovou stravu. Rozmanitost všeho, rostoucího kolem, s přebytkem uspokojovala chuť člověka a zvířat, žijících spolu s ním.

A v tomto případě lidé dvou osad přinesli mladým to nejlepší, co měli.

Po přijetí darů mladí opět vystoupili na pahorek:

„Děkuji všem,“ pronesl korunovaný ženich, „děkuji všem za tvoření prostoru. Můj rod ho bude chránit po staletí.“

„Děkuji matkám, porodivším tvůrce,“ řekla dívka-nevěsta, a obraceje se k mládenci, dodala: „Pro radost Stvořitele Slunce, Měsíce, roztroušených hvězd a překrásné Země stvořím všechno, na co dokážeš pomyslet ty.“

„S tebou, překrásná bohyně, a s lidmi,“ odpovídal nevěstě mládenec a dodal: „Pouze ty jediná jsi schopna podněcovat mé touhy.“

Mladí opět sestoupili s pahorku. A každého z nich obklopila rodina s blahopřáním.

Lidé, tančící chorovod kolem pozemku, začali zpívat radostnou píseň.

Blížil se večer. Se svými příbuznými se mladí vzdálili každý do svého domu. Teď se nebudou vidět jeden den a dvě noci.

Po příchodu domů mládenec-tvůrce, jenž věnoval mnoho sil tvoření, usne hlubokým spánkem. Usne ve své dívčí posteli krasavice-nevěsta.

Lidé, kteří zůstali na místě, kde se konalo tvoření, v lásce budou zpívat písně a tančit. A vzdalující se v párech, staří lidé vzkřísí v sobě vzpomínky na to, jak se u nich všechno konalo v podobný den.

A nejlepší řemeslníci ze dvou osad, za doprovodu písní a tanců, vystaví nevelký dům, těsně položivše jeden na druhý dřevěné trámy. Mezi nimi - mech a buket voňavých bylin. A další den ženy z obou osad položí v novém domě plody.

Dvě matky přikryjí postel lněnou pokrývkou. A na druhou noc všichni do jednoho opustí pozemek.

Když slunce vyjde nad zemí, ozáří radostí a jásotem otcovský dům, vzbudí se po první noci spánku mládenec-ženich. První, na co pomyslí, bude věnec. Vezme ho na hlavu a na všechny se usměje, jako blažený.

V doprovodu bratrů a sester půjde k potoku, aby se omyl pramenitou vodou. Jda zahradou k domu, Radomír uvidí svou matku. Se zatajeným úsměvem se matka

potěší pohledem na syna. Nevydrží mládenec, plný sil, a projeví nadšení z pohledu na vlastní matku. Chytí ji do rukou, jása je, a zakrouží s ní jako dítě a vzkřikne:

„Jak je život kolem překrásný, maminko, maminko !“

„Och !“ vzkřikne matka a zasměje se.

Ve vousech schovává úsměv, zasměje se děd. K jásajícímu přijde babička s krásným vyřezávaným džbánem a řekne:

„Náš mladý bože, zastav se. Šetři svou jásající energii. Napij se odvaru z uklidňujících bylin, aby tě nespálila energie. Její doba přijde za jednu noc.“

A mládenec, jenž se napije odvaru, začne besedovat s dědou o smyslu života, o vesmíru, ale vbrzku ho odvar schýlí ke spánku. A na vyšité pokrývce se ponoří do hlubokého spánku mládenec, kterého babička nazvala bohem.

Co se děje ? Proč babička nazvala vnuka bohem ? Přehnal to, pohlížeje se zalíbením na vnukův jásoť ? Ani kapku ! Jde o to, že její vnuk uskutečnil dílo, důstojné Božího jména. andele-nebe.cz

Bůh stvořil Zem a všechno na ní rostoucí a žijící. A mládenec, jenž do sebe nasál všechno vědění předků, rozpoznal předurčení množství výtvorů, k velké radosti Tvůrce. Pochopil předurčení množství výtvorů a stvořil z nich překrásnou živou oázu, jež dokáže přinést radost do života jeho milované, generaci jejich dětí a lidem, kteří po staletí budou pohlížet na překrásný výtvor lásky.

Která z lidských konání mohou být pro Boha nejpříjemnější ? Co lepšího a závažnějšího může udělat člověk, jenž prožil jeden lidský život na Zemi ?

Svatební svátek Vedické kultury není okultní obřad. Je v něm velký reálný smysl - usilování o podobu božského bytí.

Ukazuje lidem své úsilí a znalosti, zamilovaný mládenec jako by skládal zkoušku před lidmi. Svými činy ukázal, že má v sobě znalosti všech generací od původních pramenů. Ale vnesl i něco svého. Jeho výtvořené všechny lidi ocenili náležitě, s velkou radostí sázeli stromy a byliny na místě jim ukázaném. A každým jarem bude stále krásněji rozkvétat překrásný společný výtvor.

V žádném sousedovi však nevzklíčí závist při pohledu na něj. Vždyť každý do tvoření vložil svůj díl. Každý má v tom překrásném svůj výhonek, jenž zasadil. Když se začnou množit podobné statky, Země se oblékne do kvetoucí božské zahrady. A každý ve Vedické kultuře věděl - člověku je dán věčný život a překrásný život se opakuje tehdy, když žijící člověk usiluje o překrásné !

Statky ! Statky Vedické kultury ! Vždyť právě ony, posléze, když se ztratí velké znalosti, se budou v okultních knihách nazývat rájem, jenž lze vidět jen v nadoblačných výšinách. Tohle všechno je proto, aby se přisoudila významnost tomu, čemu se říká současná přední věda, ve skutečnosti však, aby se ubohost mysli ospravedlnila.

Podobný spor bez činů je nesmyslný. A činy pro jeho odstranění jsou jednoduché. Ať například všichni věhlasní odborníci žijící dnes na Zemi, kteří si zasloužili úctu, zkusí vytvořit alespoň jednu jedinou oázu pro jednu rodinu. A přitom splnit úkoly, které zvládal každý zamilovaný mládenec Vedické kultury.

Statek, v němž bude žít šťastná rodina, má kdykoliv uspokojovat potřebu jídla všech, kdož na něm žijí.

Nedopustit ani propuknutí nemocí. Každou chvíli zpříjemňovat pohled člověka, měně realitu obrazu. Má obšťastňoval sluch různorodostí zvuků a čich - vůněmi květů.

A dávat éterickou potravu pro duši. Starat se o narozené dítě, chránit navěky lásku. A přitom členové celé rodiny nemají tratit úsilí, jejich mysl má zůstat svobodná. Je daná všem lidem pro tvorbu.

Vědecký svět je pyšný na to iluzorní:

„Dívejte se, do kosmu míří rakety pro blaho lidí.“ Opravdu pro blaho ?

„Dívejte se, explodují bomby pro vaši záchranu.“ Ale je to pro záchranu ?

„Dívejte se, váš život zachraňuje moudrý doktor.“ Ale předtím se život každou chvíli ničil způsobem žití. Zachraňuje se život otrokovi, aby se prodloužilo jeho trápení.

Vědecký svět nedokáže stvořit ani podobu překrásného statku i proto, že existuje zákon vesmíru. Jediný Tvůrce, láskou nadšený, je silnější než všechny vědy, lásky zbavené.

Korunovaný mládenec spal již druhou noc. Nic nerušilo jeho hluboký spánek. Pouze obraz milované zářil jako světlo hvězd. Ve snu se ztotožňoval se stvořeným prostorem, s moci a mnohotvárností vesmíru.

Radomír se vzbudil před úsvitem. Nikoho nevyrušoval, dal si na hlavu věnec, vzal s sebou košili, již vyšila matka. Běžel k potoku, prýstícímu z pramene.

Měsíc mu osvětloval předúsvitní cestu, girlandy hvězd ještě mrkaly ve výši. Umyl se v potoce, navlékl si košili a rychle šel k drahému výtvaru. Nebesa se vyjasňovala.

A teď stojí sám na tom místě, které tvořil svou touhou, kde byl nedávno svátek dvou jásajících osad.

Jakou sílu citů a pocitů může mít člověk v takový okamžik - to nedokáže vypovědět ten, kdo ani jednou neprožil něco podobného.

Je možno říci, že v člověku vzplály božské pocity a city. A narůstaly v rozechvělém očekávání červánkového paprsku, v kterém... Tady je ! Ona, jeho překrásná Eubomila ! Ozářena paprskem úsvitu běžela na schůzku s ním a s výtvozem svým.

Ztělesněný obraz pospíchal k Radomírovi. Dokonalost nemá meze, samozřejmě, ale najednou se čas pro dva zastavil. V mlze svých citů vešli do nového domu. Vzácná krmě na stole, lákající aroma suchých květů šířilo se od přikrývky s výšivkou.

„Na co teď myslíš ?“ zeptala se ho horkým šepetem. „Na něj. Na naše budoucí dítě,“ zachvěl se Radomír při pohledu na Eubomilu. „O, jsi tak krásná !“ Nepotlačoval city, velmi opatrně se dotkl jejího ramena a tváře.

Oba zahalil horký dech Lásky a unesl je do neznámé výše.

Ani za miliony let nikdo nedokáže do detailů popsat, co se děje s ní a s ním, když ve vzájemném zápalu lásky, pro stvoření splývající v jedno, naplňují podobu svou a Boha.

Ale lidé-bohové Vedické kultury přesně věděli: když se koná nevysvětlitelný

zázrak, spojující dva, zůstanou posléze každý sám sebou. Ale zároveň se v nevysvětlitelný okamžik vesmír zachvěje, hledě na vidění: Duše děťátka bosky po hvězdách, cupitajíc nožičkami, směřuje k Zemi, *sebou vtělujíc dva a třetího v jednom*.

Sňatek dvou zamilovaných Vedické kultury nelze řadit k okultním obřadům. Je racionální. Odpovídal jejich způsobu života. O úrovni této kultury vypovídal stále narůstající pocit lásky jednoho k druhému v každém rodinném páru.

Dnes skoro vždy pocit lásky jednoho k druhému v rodinných párech uhasíná. Energie Lásky je opouští. A lidská společnost to bere jako samozřejmost. Ale taková situace je pro člověka nepřírozená. Vypovídá o tom, že způsob života dnešních lidí je nepřírozený.

Ne rozumem, ale srdcem a duší zamilovaní Vedického období chápali, že záblesk citů lásky je výzva k božskému tvoření.

Všimni si toho, o co zamilovaní usilovali nejdřív. Oba ve vzplanutí nadšení v myšlenkách tvořili projekt. Projekt prostoru pro svou lásku. V prostoru, jež vytvořili, počínali dítě. Tři hlavní pocity lásky spojovali v jeden a věčný. Vždyť nevysvětlitelně pro sebe sama ze všeho nejvíc člověk miluje rodné místo - svou vlast, své dítě a ženu, s kterou tohle všechno vytvořil. Pouze tři city lásky, ne jeden, mohou žít věčně.

Narození syna a dcery v rodině Vedického období je také slavný svátek a obřad se životním smyslem. A mnoho dalších svátků bylo v ty časy. A neexistovala manželská nevěra. Miliony šťastných rodin byly ozdobou Země. To až potom řada dnešních historiků, pochlebujíc vládcům, řekne, že prvobytný člověk byl hloupý. Zabíjel zvířata, zběsile požíral maso a oblékal se do kůže. Příšernou lež potřebuje ten, kdo chce ospravedlnit obludnost vlastních činů.

Výchova dětí Vedické kultury

Lidstvo stále hledá dokonalý systém pro výchovu dětí. Snaží se vyhledat nejmoudřejší učitele a dát jim své děti na výchovu. Ty také, Vladimíre, připravuje se k rozhovoru se synem, jsi pět let hledal nejlepší systém výchovy dětí, který by ti všechno objasnil a naučil tě komunikovat s tvým vlastním synem. A stále jsi prosil o radu uznávané učitele a různé vědce. Ale žádná rada, žádný systém tě neuspokojily a nezdály se ti dokonalé. Stále častěji v tobě vznikaly pochybnosti: „Kdyby alespoň jeden systém výchovy dětí byl dokonalý, každopádně by ho použilo mnoho lidí. A někde na Zemi by žil šťastný národ. Ale ve všech státech jsou pouze podobné nebo různé problémy. Šťastnou rodinu je třeba hledat jako jehlu v kupce sena. Znamená to, že není zázračný systém na výchovu dětí, hledání je zbytečné, když není co hledat.“

Promiň mi, prosím, jiné východisko tehdy nenacházejíc, jsem stále sledovala tvou mysl. Přes tebe jsem se snažila pochopit, co odvádí lidi od zřejmého.

A jednou jsem pocítila tvou myšlenku: „Nevíra, strach před vlastními chybami nutí lidi, aby odevzdávali své děti do škol a akademií, aby potom obvinili učitele, ale ne sebe.“

Jednou jsem viděla, jak jsi zbledl a znehybněl, když se v tobě zrodila myšlenka: ‚Děti se vychovávají způsobem života rodičů a společnosti.‘ Myšlenka byla správná a přesná.

Ale polekal ses jí, stále ses snažil na ni zapomenout. Avšak zapomenout na očividné se nedařilo.

Pak ses pokoušel zápasit se svou myšlenkou. Uvažoval jsi takhle: ‚Jak se lze stát vědcem, malířem nebo básníkem? Jak se lze naučit matematiku, astronomii nebo se dozvědět o dějinách bez studia ve speciální škole?‘

Ale přemýšlel jsi nad znalostmi různých oborů, jenže ony ve výchově nejsou to hlavní.

Nesmírně důležitější je kultura citů, jež dokáže stěsnat všechny znalosti v semínko. Jsi jasným důkazem mých slov, mohl bys to všechno pochopit. Vždyť jsi dokázal napsat knihu bez studia ve speciální škole.

Pouze tři dny jsme spolu strávili na louce a teď jsi spisovatel známý v různých státech. Dokážeš vyjít na pódium před sál zaplněný lidmi. Jsou mezi nimi učitelé, básníci a známí léčitelé. A ty dokážeš před nimi mluvit třeba tři hodiny. A lidé tě s velkou pozorností poslouchají. Často se tě ptají: ‚Jak dokážeš udržet v paměti informace, jejichž objem je bezmezný, jak dokážeš bez papíru přesně recitovat stránky knih nazpaměť?‘ Odpovídal jsi na podobné otázky nesrozumitelně. Ale pro sebe ses rozhodl, že jsem jako by na tebe působila nevidanými čarami. Ve skutečnosti se ve tvém případě všechno dělo podstatně jednodušeji.

Když jsi se mnou trávil první tři dny v tajze, současně po celé tři dny na tebe působila právě vedická škola. Je nevtíravá a nedotěrná, nemá v sobě teorie, postuláty. Všechnu informaci je schopna předat prostřednictvím citů.

Jednou ses zlobil, podruhé jsi projevoval nadšení nebo ses lekal. A s každým vzniklým pocitem do tebe vcházela informace. Její objem je velký a rozevírá se později, když si vzpomeneš na pocity, jež v tobě vznikly v ty dny.

Vždyť city jsou ohromným objemem koncentrované informace. Čím jasnější a silnější je pocit, tím víc vesmírných znalostí má v sobě.

Vzpomeň si, například, jak ses probudil po první noci v tajze a uviděl vedle sebe medvědici. Okamžitě ses polekal. Všimni si, prosím, a vmysli se do slov „okamžitě ses polekal“. Ale co je to pocit strachu? Pojd', zkusíme ho převést do informace. Jak to bude vypadat? Myslel jsi: ‚Vedle mě je obrovské lesní zvíře. Jeho váha značně převyšuje váhu mého těla. Síla jeho tlap je větší než síla svalů mých rukou. Lesní zvíře může být agresivní, může na mě zaútočit a roztrhat mě. Jsem beze zbraně. Je třeba vyskočit a běžet.‘

Tento objem informace při uvědomělém pochopení zabere ne jeden okamžik, ale značně více času. Ale informace, stěsnaná do citů, v tomto případě - pocit strachu, dává možnost reagovat na situaci okamžitě. Zajeden okamžik prožívání silného pocitu člověkem prochází velký objem informace. Při jejím popisování vznikne vědecký traktát, jehož bezcitové pochopení může trvat roky.

Správný souhrn citů, jejich správná posloupnost mohou mnohokrát zvětšit objem znalostí, které člověk již má.

Například tvůj strach z medvědice pominul také okamžitě. Proč ale? Vždyť to je

nepřirozené. Stále jsi zůstával v tajze, stále jsi byl bez zbraně a medvědice neodešla daleko a v tajze mohlo být hodně dalších zvířat.

Ale pocit strachu se v tobě okamžitě proměnil na pocit bezpečí. Toto bezpečí jsi cítil ve větší míře, než když ses nacházel na své lodi nebo ve městě, obklopený ozbrojenou ochrankou.

Pocit bezpečí v tobě vznikl také okamžitě. Stalo se to, když jsi viděl, že medvědice s potěšením plní mé rozkazy, reaguje na má slova a gesta. Pocit bezpečí ti dal možnost nově vnímat informaci. Podrobné popisování všeho, co se ti stává, může zaplnit nemálo stránek celého traktátu. I ve svých knihách jsi nemálo slov věnoval vztahu mezi člověkem a zvířaty. Ale toto téma je nekonečné. A v pocitu je uložené v jeden okamžik.

Ale stalo se ještě něco významnějšího. Pouze za několik vteřin se dva protikladné pocity octly v absolutní rovnováze. Stala jsem se pro tebe člověkem, v jehož blízkosti ses cítil zcela v bezpečí, a zároveň i nepochopitelným a trochu tě lekajícím.

Rovnováha citů je velmi důležitá, svědčí o vyváženosti člověka a zároveň, jako by neustále pulzovaly, rodí city stále nové a nové informační proudy.

Kultura, způsob života každé rodiny Vedické civilizace a způsob života celého lidského společenství byly velikánskou školou pro dospívající generaci, pro intenzivní zdokonalování člověka, pro jeho posun k tvoření v bezmezných prostorách vesmíru.

Děti Vedického období se nevychovaly tak, jak to probíhá v současných školách, ale účastí ve veselých svátcích a obřadech. Byly to svátky jedné rodiny nebo ty, jichž se zúčastnili lidé celé osady, anebo i několika, rozmístěných v sousedství.

Lze to říci ještě přesněji: množství svátků Vedického období bylo seriózní zkouškou pro děti a dospělé a prostředkem informační výměny.

Způsob života v rodině a příprava k těmto svátkům - právě toto dávalo možnost získání obrovského systematického objemu znalostí.

Znalosti se dítěti podávaly bez přinucení, nebylo nuceno proti své vůli sedět a poslouchat učitele. Proces výuky pro rodiče a jejich děti probíhal každou chvíli, vesele a nevтіravě. Byl chtěný a zajímavý.

Ale byly v něm také postupy pro dnešní svět neobvyklé. Dnešní vědci, neznající jejich obrovský význam pro člověka, by je mohli nazvat pověrou nebo okultními činy rodičů Vedického období.

Například, ty sis to také pomyslel a pobouřil ses, když jsi viděl, jak našeho úplně malinkého syna, zatím bezmocného a dokonce neumícího se postavit na nohy, uchopil mohutný orel. Ve velkých drápech děťátko držel, jednou vysoko, podruhé nízko nad loukou kroužil.

Něco podobného se provádělo s dětmi ve všech vedických rodinách. Ne vždy se pro tento cíl přivolával orel. Ukázat dítěti zem z výšky lze i z vrcholu hory, pokud taková hora je vedle domu. A občas otec s malým děťátkem vylézal na vysoký strom. Stávalo se, že se pro tento cíl stavěla speciální věž. Ale přece účinek byl mnohem větší, když orel kroužil s dítětem nad zemí. V tomto okamžiku do děťátka, jež prožívalo celou stupnici pocitů, prudce vcházelo velké množství znalostí. A až vyroste a bude se mu chtít, neboli vznikne potřeba, tyto znalosti v sobě přes city

dokáže otevřít.

Například, vzpomeň si, ukázala jsem ti, jak krasavec Radomír s nevěstou Eubomilou tvořil nejdokonalejší projekt statku. Už jsem ti říkala: dnešní vědci, kteří jsou považováni za nejsilnější v současné vědě, nedokážou stvořit něco podobného. Nedokážou, i kdyby se spojili dohromady.

Ale jakpak mládenec dokázal sám udělat takový zázrak? Odkud v sobě má znalosti všech rostlin, významu větrů, předurčení planet a mnoho jiného? Vždyť v obyčejných školních lavicích neseděl. Vědy nestudoval. Odkudpak mládenec poznal předurčení každé z pěti set třiceti tisíců druhů rostlin? Použil z nich pouze devět tisíc, ale přitom přesně určil vzájemný vztah mezi nimi.

Samozřejmě, že Radomír od dětství viděl statek svého otce a sousedů. Ale vždyť si nic nezapisoval a nenapínal paměť pro zapamatovávání. Neptal se svých rodičů, co a proč roste, a oni ho také neobtěžovali kázáním. A přece zamilovaný mladý Radomír vytvořil něco svého a něco lepšího, než měli rodiče.

Prosím, Vladimíre, nediv se! Pochop to! Vždyť Radomír ve skutečnosti nebudoval sad, racionální zahradu, i když právě takový se mu vydařil statek. Ve skutečnosti Radomír svými city kreslil překrásný obraz pro milovanou ženu a své budoucí děti. A jeho vzplanutí lásky a nadšení pomáhal let s orlem nad rodovým statkem.

Když jako dítě Radomír pohlížel z výšky ptačího letu na krajinu statku, jeho podvědomí, jako na film, natáčelo obraz. Zatím svým rozumem nedokázal pochopit překrásný obraz. Ale pocity! Svými pocity navěky jako by skenoval celou informaci mnohotvárného prostoru. A právě city, ne hlavou nebo rozumem, vnímal jako překrásné to, co viděl.

Stávalo se to ještě i proto, že v té krajině, již viděl z výšky, stála usmívající se máma. Co může být pro dítě krásnější než úsměv maminky? A matka mu mávala rukou. Ona! V jejichž prsou je životadárné, teplé mléko. Není nic překrásnějšího pro dítě. A z výšky ptačího letu se pro malinkého Radomíra všechno, co viděl, zdálo být neoddělitelným od matky, jediným celkem. V záblesku pocitu nadšení se v něm okamžitě objevovaly částečné znalosti vesmíru.

Velké znalosti prokázali mladí lidé v takových současných vědách jako zoologie, agronomie, astronomie. Jejich umělecký vkus byl také oceněn lidmi.

Samozřejmě, ve Vedickém období také byli speciální učitelé.

V zimě do osad přicházeli starší lidé, zvláštní znalci různých věd. V každé osadě byl společný dům, ve kterém své vědy vykládali. A jestli někdo z poslouchajících dětí najednou projevoval zvláštní zájem o astronomii, šel učitel do domu jeho rodičů. V tom domě byl učitel srdečně uvítán. Vědec si povídal s dítětem o hvězdách tak dlouho, jak dítě chtělo. A nelze říci: kdo od koho při besedách získával více znalostí. Vždyť starý vědec s velkou úctou kladl dítěti otázky. Mohl s ním debatovat bez poučování. Ve Vedickém období nebyl smysl v zapisování besed nebo jejich závěrů. Paměť, osvobozená od každodenního shonu a množství starostí dnešních lidí, dokázala do sebe nasát mnohem více informací, než to dokážou nejlepší z dnešních počítačů.

Navíc, vynálezy, pokud byly racionální, hned sloužily všem lidem, zaváděly se do praxe.

Rodiče a členové rodiny také mohli poslouchat moudré besedy. Občas sami taktně vstoupili do rozhovoru. Ale přece vždy nejdůležitější bylo dítě. A když mladý astronom, podle mínění dospělých, dělal o planetách nesprávné závěry, mohli mu říci: „Promiň, nemohu tě pochopit.“

Dítě se to snažilo vysvětlit. A často se stávalo, že dokázalo, že má pravdu.

Před jarem se ve společném domě scházeli obyvatelé celé osady. Poslouchali všechno o dosažených úspěších svých dětí. V tyto dny zněly referáty. Šestiletý chlapeček mohl všechny ohromit, vyprávěje o smyslu života, jako filozof. V ty dny děti ukazovaly dospělým své nádherné výrobky. Někdo potěšil sluch shromážděných svým zpěvem nebo neobvyklým tancem. Lze to nazvat zkouškou nebo svátkem pro všechny, na tom nezáleží. Důležitější je něco jiného - všichni měli radost z tvoření. Řada pozitivních emocí, vynálezů těchto dnů se do života zaváděla s radostí. Jak odpovědět na otázku: kdo byl hlavní ve výchově dětí? Lze s jistotou říci - kultura, způsob života rodin Vedického období.

Co z té kultury lze převzít pro dnešní děti? Jaký z existujících dnešních systémů výchovy dětí lze uznat za lepší? Posuď to sám, jsou všechny nedokonalé. Vždyť jsme překroutili dějiny lidstva, čímž nutíme děti lhat samy sobě. A násilně nutíme mysl, aby šla lživou cestou. Právě proto se trápíme sami a působíme trápení svým dětem.

Nejprve se všichni lidé mají dozvědět pravdu o sobě. Bez pravdy, v lživých teoriích se život podobá hypnotickému spánku.

V dětských učebnicích je třeba změnit posloupnost tří obrázků. O dějinách lidí, žijících na Zemi, je třeba dětem povědět pravdu. Pravdivost je třeba prověřovat sám sebou. Potom s dětmi, jež poznají nezkomolenou podstatu, vybírat novou cestu.

Tři obrázky v dětských knihách o dějinách vývoje Země a lidí, žijících na ní, nejsou nevinné. Podívej se, co jim od malička vnucují.

První - je na něm zobrazen pračlověk. Podívej se, jak vypadá: v kožešině s holí stojí mezi kostmi zvířat, jež zabil, má neinteligentní pohled a vyceněné zuby.

A tady druhý: člověk stojí s mečem ve zbroji, leskne se zdobená helma, s vojskem dobývá města, otrocký dav před ním sklání tvář k zemi.

Tady je třetí: člověk v obleku má inteligentní, šlechetný výraz a zdravě vypadá. Kolem sebe má množství přístrojů a zařízení. Dnešní člověk je krásný a šťastný.

Všechny tři obrázky jsou lživé a jejich posloupnost - nesprávná. Houževnatě, přísně a cíleně se celá tato lež vnucuje dětem. Potom ti povím, kdo tohle dělá a na co potřebuje takovou lež. Ale nejdřív prověř svou logikou, do jaké míry jsou tyto obrázky pravdivé.

Posuď to sám: stromy, byliny a keře i dnes mají původní vzhled. Je jim miliardy let. Ale i dnes jsi při pohledu na ně schopný obdivovat jejich dokonalost.

O čem tohle všechno vypovídá? Stvořitelovy výtvoř jsou od prvopočátku stvořeny jako dokonalé. A copak člověka, svůj milovaný výtvor, stvořil ošklivého? Není to pravda! Od prvopočátku se mezi překrásnými výtvoři na Zemi objevil člověk jako nejdokonalejší výtvor Stvořitele.

A první obrázek musí zobrazovat historickou pravdu: má na něm být rodina nejšťastnějších lidí s dětsky čistým pohledem. Láska na tvářích dvou rodičů. Lidská těla, v harmonickém vztahu s okolím, oslňují svou krásou a blahodárnou silou ducha. Kolem je kvetoucí zahrada. Všechna zvířata jsou v kterémkoliv okamžiku připravena jim vděčně sloužit.

A také na druhém obrázku je třeba dětem zobrazit celou historickou pravdu. Na něm v ohybných zbrojích dvě vojska letí proti sobě. Vojevůdci stojí na vyvýšenině. Poučují je žrecové. Na tvářích vojevůdců je zmatek a strach. A jiní, kteří podlehli poučením žreců, mají zvířecí, fanatický vzhled. Za okamžik se začne šílená řež. Lidé budou zabíjet sobě podobné.

Třetí obrázek - den současných lidí. Skupina lidí chorobného a bledého vzhledu nachází se v místnosti mezi množstvím umělých věcí. Jedni jsou obézní, druzí shrbení, tváře mají zádušné a smutné. Takové lze vidět u většiny chodců ve městě. Za oknem na ulici explodují auta. A z nebe se sype popel.

Dítěti je třeba ukázat všechny tři pravdivé obrázky z dějin a zeptat se ho: „Který život se ti líbí nejvíce?“

Obrázky - jsou to pouze symbolické ilustrace. Samozřejmě, je potřebné upřímné vyprávění, pravdivé a umné. Dítě má znát dějiny lidstva bez lživých překroucení. Až potom lze začít s výchovou. Je třeba se dítěte zeptat: „Jakpak lze změnit současnost?“

Odpověď mu nepřijde hned, v jednom okamžiku. Ale dítě ji najde! Zapne se jiná myšlenka - tvořivá. O, výchova dětí! Pochop Vladimíre, pouze jediná upřímná otázka, přání uslyšet odpověď svého dítěte, je schopna navěky spojit rodiče s dětmi - udělat je šťastnými. Společné směřování ke štěstí je nekonečné. Ale dokonce i jeho začátek již lze nazvat štěstím.

Všichni lidé by dnes měli poznat svou pravdivou historii.

Obřady

Později okultní žrecové vynaložili nemálo sil, aby zneuctili a překroutili smysl obřadů-činů Vedických dob. Například se šířily pověsti o tom, že Vedové nepředložené uctívali vodní živel. A že dokonce obětovali své nejkrásnější dívky, jež zatím nepoznaly lásku. Házeli je do jezer a řek, přivázali je k voru, strčili od břehu a odsoudili k smrti.

S vodním živlem, jezerem nebo řekou Vědy skutečně spojovalo mnoho různých činů. Ale jejich smysl byl úplně jiný - pomáhal životu, ne smrti. Povím ti jen o jednom. Jeho vnější podoba se zachovala i do dnešního dne. Ale pouze podoba. Jeho velký racionální poetický smysl byl vyměněn za nepochopitelnost okultizmu.

V různých zemích je i dnes svátek spojený s vodou, kdy se po vodě pouštějí věnce nebo malý vor s krásnou lampičkou nebo svíčkou, odstrkávají se od břehu a pouštějí se na cestu, při tom prosí vodu o štěstí. Ale podívej se, odkud pochází tento svátek a jak racionální a poetický je jeho původní smysl.

Ve Vedických časech se stávalo, že jedna nebo několik dívek, to není podstatné, si nenašly milovaného v rodné osadě a v průběhu velkého svátku hned několika osad se jim nedařilo vybrat toho, kdo jim byl osudem souzen. Vůbec

ne proto, že by byl omezen výběr. Na slavnostech před nimi zářili překrásní mládenci s oduševnělými pohledy bohů, ale dívčí srdce, duše čekaly na jiného. Láska je nenavštěvovala. Dívka o někom snívala, ale o kom? Sama to nechápala. Nikdo až doposud nedokázal objasnit záhadnost, svobodu výběru energie Lásky.

Právě proto v určený den šly dívky k řece. U říčního zálivu spustily na vodu nevelký vorek. Po krajích byl ozdobený girlandou z květů. Doprostřed postavily nevelký džbánek s nápojem - moštem nebo vínem. Džbánek obkládaly ovocem. Připravovat nápoj měla dívka sama a ovoce měla utrhnout ze stromů, jež vlastnoručně sázela v rodové zahradě. Ještě mohla položit na vorek čelenku, upletenou z lněných vláken, nebo nějakou jinou věc, ale rozhodně zhotovenou vlastníma rukama. Jako poslední se na vorek stavěla malinká lampička.

Kolem hranice, hořící na břehu, dívky tančily svůj chorovod a zpívaly píseň o milovaném, kterého zatím neznaly. Potom vzaly z ohně hořící větvíčky a zapálily lampičku. Popostrkovaly vorečky ze zátoky řeky tam, kde se jich zmocnil proud a opatrně nesl do neznámé dále řeky.

A dívčí pohledy s nadějí provázely své vorečky, v dálce byly vidět pouze plamínky lampiček a i ty se zmenšovaly. Ale srdce dívek se zapalovalo ohněm naděje. Narůstal radostný, něžný cit neznámo ke komu.

Dívky běžely do svých domovů, odcházely do ústraní a s chvěním se připravovaly na setkání. Ten vytoužený přícházet buď za úsvitu, nebo při západu slunce, to není podstatné. Ale jak to? Copak ho přivádělo? Pomáhala jejich setkání mystika nebo racionalita? A možná znalosti, kterých se svými pocity dotýkali Védové, posuď to sám.

Vždyť dívčí vorky, nesené proudem řeky, pluly v určité dny, o kterých se vědělo ve všech, dokonce ve vzdálených osadách. Na cestě mohly být den, nebo dva, nebo tři. Po celé tyto dny a měsíčné noci na březích řeky na ně osamoceně a s nadějí čekali mládenci, kteří nepoznali lásku.

Tu uviděl v dále světélka, nesená proudem řeky. A ihned se nořil do vody a plaval naproti ohýnkům lásky. Rozpálené mladíkově tělo proud průhledné říční vody neožehoval, ale laskal. Ohýnky a obrysy vorků bylo vidět stále víc a víc - jeden krásnější než druhý. Vybral si jeden z nich. Není jasné, proč považoval svůj výběr za nejsprávnější.

Směřoval vorek ke břehu řeky, postrkoval ho rukou nebo se dotýkal jeho okrajů tváří. Zdálo se, jako by si s ním hrál proud řeky. Ale tělo se naplňovalo stále větší silou, hry řeky si již nevšímal a mysl již byla na břehu.

Mládenec svůj vorek opatrně položil na zem, sfoukl lampičku, ochutnal nápoj a s nadšením šel rychle domů, aby se připravil na cestu. Všechno, co leželo na vorku, mládenec bral s sebou. Cestou ochutnával plody a radoval se z jejich chuti. A vbrzku přicházet do osady, z které byl vyslán vorek, bezchybně nacházet sad a strom, jehož plody mu byly potěšením na cestě.

„Och,“ podiví se lidé, „přece se to tady bez mystiky neobešlo: jakpak mládenci bezchybně nacházeli své milované?“

Lze říci, že je Láska vedla cestičkou, kterou zná pouze ona. Ale mohu to zjednodušit: pomáhala také lampička. Na malinkou nádobku, v níž hořel v olejčku plavající knot, se dělaly rýhy. Podle nich každý mohl určit, jak

dlouho hořel oheň v lampičce. Rychlost proudu řeky znal také každý. Úplně jednoduchý úkol - a lehce se řešil. Najít v osadě stromek, z něhož ochutnával plody, nebylo pro mládence Vedického období vůbec těžké.

Pouze nepozornému člověku se plody mohou zdát podobné. Plody stejných rostlin, dokonce rostoucích vedle sebe, se liší tvarem, barvou, vůní nebo chutí.

Pouze jednu věc nejde objasnit přesně. Jak, od čeho se on a ona při prvním shledání určitě do sebe zamilovali? A jejich láska byla neobyčejně vášnivá.

„Všechno je jednoduché,“ odpoví dnešní filozof. Jejich pocity se ještě před shledáním rozpalovaly vlastní touhou,

Ale na podobnou otázku Véd, ozdobený šedinami, s lišáckým úsměvem by odpověděl pouze toto: „Naše řeka byla vždy čtverácká.“

Samozřejmě, kdyby chtěl, mohl by Véd podrobně rozebrat a přesně určit předurčení každého okamžiku obřadu, o němž jsem pověděla. Napsat velký traktát. Ale žádný Véd nebude utrácet svou mysl na takovou činnost. Jde o to, Vladimíre, že oni... *Nerozebírali život, oni ho TVOŘILI !*

Výživa těla

Lidé Vedického období neznali žádnou nemoc lidského těla. Dokonce ve věku sto padesáti až dvě stě let byli stále duševně svěží, optimističtí a úplně zdraví. Neměli doktory a léčitele, jichž je dnes mnoho. Nemoci těla nebyly možné proto, že způsob života na vlastním statku, v jimi vytvořeném přirozeném Prostoru Lásky, úplně reguloval jejich stravování. Organizmus člověka byl zásobený vším nezbytným v potřebném množství a v nejvhodnější dobu pro požití produktu, při nejprůzračnějším rozmístění planet pro příjem stravy.

Všimni si, Vladimíre, ne nadarmo je to v přírodě zařízeno tak, že v průběhu celého jarního, letního a podzimního období v určité posloupnosti dozrávají a dávají své plody různé rostliny.

Nejdříve se objevují bylinky, například pampeliška, také bývají příjemné a chutné, obzvláště, když se smíchají se zimní stravou.

Dozrává raný rybíz, lesní jahody a malina: rané - na sluníčku, pozdní - ve stínu. Třešně, později višně a mnoho dalších plodů a bylin, jež přesně vybírají své období a vynasnaží se přitáhnout lidskou pozornost svým neobvyklým tvarem, barvou a vůní.

Věda o stravování tehdy neexistovala. Nikdo ani nemyslel na to, co, v jakém množství a v jakou dobu je třeba jíst. Avšak člověk používal k jídlu vše potřebné pro organizmus, na gram přesně.

Každá bylinka a plod mají svůj den, čas a minutu, kdy mohou přinést organizmu člověka největší užitek. Kdy se v nich ukončí proces růstu spojený s vesmírnými planetami. Když přihlédnou k charakteru podzemí a okolních rostlin, ohodnotí člověka, jenž je obdařil pohledem, a určí, co je pro něho nejvíce potřebné. A právě v ten den, kdy budou připravené posloužit člověku, prokáže jim úctu svým přijmutím, dovolí dokonalosti, aby se stala jeho potravou.

Říkala jsem ti, že těhotná žena má být devět měsíců ve své zahradě, v prostoru, jenž vytvořila se svým milovaným. Není to okultní tajemství, je v tom velká racionalita božského bytí. Posuď to sám. V přírodě je množství rostlin schopných dokonce bezbolestně přerušit těhotenství ženy. Například česnek, dobromysl, kaprad' samec, podražec a mnoho dalších. A jsou rostliny, jež napomáhají harmonickému vývoji plodu v matčině lůně. Nikdo a nikdy neřekne, které a v jakém množství je třeba použít. O tomto ví pouze on - ten, kdo se nachází v lůně matky. Stará se nejen o sebe, ale i o svou matku. Právě proto se často stává, že žena, která porodí dítě, zkrásní, jakoby omládne.

Pro tohle je nutné, aby se těhotná žena nacházela ve své zahradě, kde ji zná každá bylinka a plody rostou pouze pro ni. Ona je také obeznámena s jejich chutí a vůní. Právě její přirozená přání nejlépe určí, kolik čeho je třeba použít k jídlu.

Na cizím statku nebo zahradě taková přesnost není možná. I když dokonce cizí zahrada bude mnohokrát bohatší a její rostlinstvo rozmanitější. A ideální stravování v cizí zahradě není možné také proto, že dříve, než použije k jídlu nějaký plod nebo bylinku, žena ho nejdříve ochutná.

Například, má chuť na jablko, utrhla ho a nakousla. Kousíček spolkla a ihned v něm nepotřebnost pro svůj organizmus vycítila. Čímž sobě a dítěti uškodila. A proč se to stalo ? Jde o to, že dokonce plody chuťově stejné, jak se zdá, mívají různý obsah látek. Ve své zahradě, nejednou ochutnávajíc její plody, by žena chybu neudělala. V cizí zahradě - je nevyhnutelná.

Jaké znalostí, jaký zákon tak přesně pomáhaly člověku toho času při stravování ? Neexistence zákonů a teorií ! Mohl spoléhat pouze na to božské.

Ted' se říká, že člověk je součástí přírody. Ale v čempak je ted' ta celistvost, popřemýšlej ? Když člověk používá k jídlu umělou stravu, pouze tu stravu, která se mu nabízí a je výhodná pro systém. A doba přijímání stravy je uměle určena umělým systémem.

Tehdy, ve Vedickém období života člověka, všechno za něj řešily pocity, darované Bohem. A prostor uspokojoval i ten nejmenší pocit hladu. Vždyť pocit hladu člověka, jenž žije v souladu se svým Prostorem Lásky, jako nejdokonalejší mechanismus nebo nejmoudřejší teorie právě určoval, kdy a co je třeba jíst.

Člověk se procházel svým stvořeným prostorem, jeho svobodná mysl mohla tvořit nebo řešit vesmírné úkoly. Kolem plody, lákající svou krásou. Intuitivně si utrl jeden z nich, nebo dva, nebo tři, snědl je, aniž by odváděl svou mysl na to, co pro potěšení je mu Bohem dáno.

Tehdy člověk nemyslel na potravu. Stravoval se tak, jak my dnes dýcháme. Jím stvořený prostor spolu s jeho intuicí přesně řešily úkol, jak, kdy a čím se má stravovat tělo.

V zimě se množství rostlin osvobozovalo od plodů, listů a odpočívalo. Zima je přípravou k budoucímu jarnímu tvoření.

Ale i v zimě člověk nezaměstnával svou mysl potravou, i když si nic nepřipravoval do zásoby. Toto všechno s velkou snahou dělala pro něj domácí zvířata. Veverky připravovaly do zásoby houby, oříšky. Včely sbíraly med a květový pyl. Medvěd na podzim ryl sklep a skládal do něj okopaniny. A časně na jaře se probudil a šel k obydlí člověka, bručel nebo tlapou lehce klepal na dveře. Medvěd volal

člověka, aby mu člověk ukázal, který ze sklepů má vyhrabat. Možná, že medvěd zapomněl, kde schoval potravu? Možná, že zatoužil po komunikaci? Mohl k němu vyjít kdokoliv z rodiny, ale častěji to bylo dítě. Poplácalo čumák vzbudivšího se pracanta, šlo k místu označenému kůlem a dupalo nožkou. Na tom místě medvěd začínal pečlivě hrabat a vyrýval zásoby. Když je uviděl, radoval se, skákal, tlapou je vyndával na povrch, jako první nejedl, čekal, kdy si alespoň něco člověk vezme do obydlí.

Lidé si také dělali nějaké zásoby, ale to nebyla práce, spíše umění. V mnohých rodinách se z různých plodů vyrábělo víno a mošty. Toto víno nebylo silné a opojné jako vodka. Bylo velice léčivým nápojem.

Z živočišné stravy mohl člověk použít i mléko, ale ne každého zvířete. Bral pouze od toho, které se považovalo za dobré, laskavé, inteligentní a vyjadřovalo potřebu pohostit člověka svým produktem. Například, jestli někdo z dětí nebo ze starších členů rodiny přistoupil ke koze nebo krávě, dotkl se vemene a zvíře uhnulo, pít mléko takového zvířete, jež si nepřije podělit se o něj, člověk nebude. Neznamená to, že si ho zvíře neoblíbilo. Často se stávalo, že zvířata pro ně neznámým způsobem určovala: v tomto okamžiku složení mléčné směsi je pro tohoto člověka nevhodné.

Lidé Vedické civilizace se stravovali různou rostlinnou potravou pouze ze svého pozemku a tou, kterou jim dávala domácí zvířata. Takový přístup nebyl určen nějakou pověrou nebo zákonem. Byl důsledkem velkých znalostí.

I když slovo „znát“ a „vědět“ - není totéž. Vždyť „vědět“ znamenalo víc než „znát“. Vědět - znamená nejen znát, ale i cítit sebou, tělem a duší množství jevů, předurčení Božích tvorů a Jeho systém.

A každý člověk Vedizmu věděl, že to, co používá k jídlu, vyživuje nejen jeho tělo, ale také naplňuje jeho duši uvědomělostí. A osobně jemu nese informaci ze všech vesmírných světů.

Právě proto vnitřní energie, bystrost rozumu a rychlost mysli těch lidí mnohokrát převažovala dnešní.

Svět zvířat a rostliny, žijící v prostoru lidské rodiny, reagovaly na člověka jako na boha. Zvířata, bylinky a stromy - všechny toužily po laskavém pohledu člověka nebo po něžném doteku.

A tato síla pocitové energie omezovala přebytečný růst plevelu na zahradě nebo v sadu. I teď je mnohým lidem známo: domácí květina najednou může zvadnout, když se přestane líbit někomu z rodiny. A naopak, dokáže bujně rozkvést, když pocítí k sobě lásku a komunikaci.

Právě proto se vedičtí lidé nedotýkali své zahrady motykou. Dnes také existuje výraz: „zlý pohled“ nebo „uřknout“ nebo „uhranutí“. Zůstalo z těch dob. Svou citlivou energií ti lidé dokázali tvořit mnohé.

Představ si, že člověk jde svým pozemkem. Všechno okolí vnímá jeho laskavý pohled. Podíval se na plevel a pomyslel si: „Nač jsi tady?“ A zanedlouho plevel zvadl smutkem. A naopak, jestli se někdo usmál na višničku, v jejích žilkách dvakrát energičtěji začaly proudit půdní živiny. A když se stávalo, že se někdo z lidí Vedické civilizace vypravoval na dalekou cestu, člověk se nezatěžoval břemenem potravy. Cestou si nacházel dostatek potravy. Když vcházel do osady,

pohlížeje na překrásné statky, mohl poprosit o jídlo nebo pití. Podat poutníkovi nápoje, ovoce nebo chutné okopaniny se považovalo za čest.

Život bez loupeží a krádeží

Mezi lidmi Vedické civilizace se za tisíce let její existence nestala ani jedna loupež, krádež nebo jednoduše rvačka. Dokonce ve slovní zásobě neměli urážlivá slova. A přitom nebyly zákony, jež by trestaly za podobné činy.

Zákony nikdy neuchrání člověka před zločiny. Ale znalosti a kultura Vědu nepřipouštěly konflikty ve vzájemných vztazích.

Posud' to sám, Vladimíre, vždyť každá rodina, žijící ve svém statku, věděla o tom, že jestli se někomu dokonce cizímu člověku na teritoriu statku, vedle něj nebo dokonce na okraji osady stane nějaká nepříjemnost, utrpí celý prostor.

Vesmírná energie agrese zapůsobí na všechno rostoucí a existující v něm. Změní se rovnováha energií. Agresivní energie může narůstat, odrazit se na dětech nebo dospělých, může zasáhnout potomstvo nemocí.

Naopak, jestli poutník, procházející kolem, zanechá po sobě radostný pocit, prostor zazáří větší krásou. Navíc člověk, přišedší do osady, fyzicky nemohl sníst plod, svévolně utržený nebo zvednutý ze země v zahradě, jež patřila někomu jinému.

Lidé Vedické kultury byli vysoce citliví. Jejich organizmus ihned rozlišoval rozdíl plodu, svévolně utrženého, od podaného mu dobrou rukou. To dnes v současných obchodech potrava často nemá vůni a chuť původního produktu. Je bezduchá, lhostejná k člověku. Je ničí a nikomu neoddaná. Je prodejná.

Kdyby dnešní člověk ochutnal a porovnal stravu, která byla ve Vedické době, nedokázal by jíst dnešní produkty.

Přichozí člověk nemohl ani pomyslet na to, aby si vzal něco cizího bez optání. Každý předmět, dokonce i kámen, má v sobě informaci a pouze rodina, žijící na statku, věděla jaká je.

Každý statek Vedické civilizace byl nepřístupnou pevností pro zlo, v jakémkoliv projevu. A zároveň byl mateřským lůnem pro rodinu žijící na něm. Nikdo nebudoval vysoké zdi, území statku se ohrazovalo živým zeleným plotem. A tato ohrada a všechno rostoucí za ní chránily rodinu před různými pro lidské tělo a duši negativními projevy.

Již jsem ti říkala, že se těla zemřelých lidí pohřbívala pouze v sadu nebo lesíku na jejich vlastním statku. Ti lidé věděli: lidská duše je věčná, ale i materiální těla nemizejí beze stop. Každý předmět, dokonce navenek bezduchý, má v sobě nemálo vesmírné informace.

V božské přírodě nic nikam nemizí. Mění pouze svůj stav a formu.

Těla zemřelých se nepřikrývala deskami z kamene, dokonce se nijak neoznačovalo místo pohřbívání. Velkou památkou na ně byl prostor stvořený jejich rukou a duší.

A měníce svůj stav, již bezduchá těla sebou vyživovala stromy, bylinky a květiny. Mezi nimi chodily narozené děti ! Duch předků se nad tím prostorem vznášel. Děti miloval a chránil.

K prostoru své vlasti se děti chovaly s láskou. Mysl nevytvářela Muži konce života. Život Védův je nekonečný.

Duše vzlétala, všechny vesmírné úrovně bytí navštívila a opět se do lidského zevnějšku vtělila.

V zahradě ve své vlasti se vzbudí a opět usměje se dítě. Celý prostor mu odpoví úsměvem. Sluneční paprsek a větřík, šelestící listím, květina a vzdálená hvězda s nadšením vydechnou: „Jsme jeden celek, tebou vtělený, dítě božského bytí.“

Dnes se přání starých lidí, žijících v cizině: „Když zemřu, pochovejte mě v mé zemi,“ považuje za nevysvětlitelné. Tyto lidé intuitivně cítí, že vrátit je na zem do rajské zahrady je schopná pouze vlast. Cizina odtrhává duše.

Lidé se snaží pohřbívat svá těla ve své vlasti. Jejich duše o to žádají tisíceletí. Ale copak lze nazvat hřbitov vlastí, být v jakémkoliv státě ?

Hřbitovy vznikly úplně nedávno s úmyslem utrápit peklem lidské duše, ponížit je, zotročit a donutit, aby se klaněly.

Podobají se... Jsou jakoby smetiště, kam se lidé snaží vyhodit nepotřebný krám. Nad hřbitovem se duše zemřelých trápí. A živí lidé se těchto míst bojí.

Představ si statek těch časů. Jsou na něm pohřbená těla mnohých generací. Každá bylinka se snaží polaskat, být užitečnou pro tělo člověka, jenž na něm žije. Pro agresivního příchozího každá bylinka a plod ze zahrady budou jedovaté. Právě proto nikomu ani nepřišlo na mysl vzít něco svévolně.

Zmocnit se statku silou bylo nemožné. Koupit ho nelze za žádné peníze. Kdopak vztáhne ruku na to, co je schopno ho zničit ?

A každý sám se snažil tvořit svou překrásnou oázu. S každým rokem byla planeta stále krásnější.

Kdyby se dnes člověk seshora podíval na současné město, co uvidí ? Hromady umělých kamenů pokrývají zem. Do výšky a šířky rostou domy. Jednou tady, podruhé tam stále větší prostory jsou zahaleny kamennou krajinou. Není tam čistá voda a je znečištěný vzduch. Kolik šťastných rodin žije mezi kamennými kolosy ? Pokud bychom porovnávali s rodinou Vedické kultury, tak žádná. A lze říci ještě víc: mezi kamennými umělými kolosy lidské rodiny nežijí, ale spí.

Ale přece v jejich hypnotickém spánku jedna buňka bloudí v těle jako živé semínko. Jednou se zastaví, podruhé se zmítá, dotýkajíc se tisíců a tisíců dalších. Tato buňka se stále snaží vzbudit spící, jmenuje se Touha. Vzbudí je ! A tehdy lidské rodiny opět začnou tvořit překrásné oázy na Zemi.

Jako bylo dříve, bude zas. A jestli se podíváme na Zem seshora, náš pohled bude očarován množstvím živých obrazů. A každý překrásný obraz bude znamenat: na tomto místě se země dotkla ruka vzbudivšího se Věda. A opět ve své vlasti žije rodina šťastných lidí, již poznali Boha, smysl života a cíl.

Védové věděli, nač jsou v nebi hvězdy. Bylo mezi nimi mnoho básníků, malířů. Nepřátelství mezi osadami neexistovalo. Nebyl důvod k loupežím a krádežím. A nebyly úřednické struktury. Na náměstích dnešních států Evropy, Indie, Egypta a Číny vzkvétala Vedická kultura a nebyly hranice mezi různými územími. Neexistovali ani velcí, ani malí vládci. Řada velkých svátků byla přirozeným vládnutím. Lidé Vedického období vlastnili nezměrně větší znalosti

o uspořádání vesmíru, než dnešní člověk. Jejich vnitřní energie jim dávala možnost zrychlovat růst jedněch rostlin a zpomalovat růst jiných. Domácí zvířata se nesnažila plnit povely člověka proto, aby dostala jídlo, kterého i bez toho byl dostatek, chtěla dostat od člověka odměnu - blahodárnou energii vycházející z něho.

Ted' je také dobré slovo člověka příjemné každému: člověku, zvířeti i rostlině.

Ale dříve energie lidí byla nezměrně silnější, k ní, jako ke sluníčku, se táhlo všechno živé.

(6 .)

OBRAZNOST. ZKOUŠKA

Již ke konci Vedického období lidského života byl učiněn velký objev. Objev, který nemá sobě rovné v celé historii lidské civilizace na Zemi.

Lidé zjevně pocítili sílu společné myšlenky.

A tady je třeba říci, co je to lidská myšlenka ? Myšlenka člověka - je energie, jež nemá sobě rovné v prostoru. Je schopna tvořit překrásné světy nebo zbraň, která dokáže zničit celou planetu. A všechna hmota, bez výjimky, již dnes vidíme, je stvořena myšlenkou.

Příroda, svět zvířat, sám člověk - ve velkém nadšení byli stvořeni Boží myšlenkou.

Množství umělých předmětů, auta, mechanizmy, jež dnes můžeme vidět, vytvořila myšlenka člověka. Možná si myslíš, že to produkuje lidská ruka. Ano, dnes člověk musí používat ruce. Ale přece nejdřív každý detail tvoří myšlenka.

Dnešní myšlení člověka se považuje za dokonalejší, než ho měl dřívější člověk. Ale zdaleka tomu tak není.

Mysl každého člověka Vedické civilizace svou rychlostí a informativní naplněností miliónkrát předstihovala myšlení dnešního. Důkazem toho může být i to, že znalosti o používání rostlin pro léčení a pro jídlo bereme z minulosti. A přírodní mechanismus je mnohokrát dokonalejší než umělé věci.

Člověk nejenže přivolával na službu množství zvířat. Nejenže stanovil předurčení všech rostlin. Když pochopil sílu společné myšlenky, viděl, že její pomocí lze řídit počasí. Způsobit tryskání vodního pramene z útrob Země. Jestli se myšlenka použije neopatrně, může srazit ptáka v letu. A ovlivnit život daleké hvězdy - pěstovat na hvězdách zahrady, nebo je zničit. Není to výmysl, je to realita a tohle všechno bylo dáno lidstvu.

Dnes každý ví, jak člověk, který nastoupil technokratickou cestu, se snažil stvořit raketu, schopnou letět k hvězdám.

Létalo se na Měsíc - ztratilo se nemálo sil a prostředků na škodu Zemi. Ale na Měsíci se nic nezměnilo. Podobný způsob je odsouzený k neúspěchu, je neperspektivní a nebezpečný pro všechny lidi Země a pro ostatní planety. Existuje jiný způsob, mnohem dokonalejší. Pouze samotnou myslí lze vypěstovat na Měsíci květinu, vytvořit atmosféru vhodnou pro člověka, založit zahradu a octnout se v ní se svou milovanou. Ale před tím myšlenka musí celou Zem proměnit v rajskou zahradu. A tohle je třeba udělat společnou myslí.

Kolektivní myšlenka je silná, v celém vesmíru neexistuje energie, která by byla schopná překážet jí v konání. Hmota a technika dnešního dne jsou odrazem společné myšlenky. Vynalezla všechny dnešní mechanismy a zbraně.

Ale vzpomeň si, říkala jsem, že v těch Vedických časech energie mysli každého člověka byla nezměrně silnější. Už devět lidí mohlo společně přemísťovat mnohotunové kameny. Aby používání společné myšlenky bylo jednodušší a užitečné pro většinu lidí a přitom se neztrácel čas na shromažďování množství lidí na jednom místě, vytvářely se obrazy různých bohů. Jejich pomocí se začala řídit příroda.

Objevil se obraz boha Slunce, Ohně, Deště, Lásky a Plodnosti. Všechno, co lidé potřebovali pro život, tvořili prostřednictvím obrazů, v nichž byla zkoncentrována lidská mysl. Konala mnoho užitečných činů. Například déšť byl potřebný pro závlahu a jeden člověk směřoval svou myšlenku k obrazu boha Deště. Jestliže byl déšť skutečně potřebný, mnoho lidí směřovalo svou energii do obrazu deště. Když obraz dostával dostatečné množství energie, shromažďovala se oblaka a padal déšť, zavlažuje osevy.

Božská příroda dává člověku bezmezné možnosti. Kdyby lidstvo dokázalo přemoci pokušení neomezené moci a udrželo v sobě všechny vesmírné energie v rovnováze, i v jiných galaxiích by vznikly zahrady - plod lidské myšlenky. A člověk by dokázal obšťastnit světy. Období, jehož název je Obraznost, vzkvétalo. V něm člověk tvořil, cítil se být bohem. A čím jiným může být Boží syn ?

V období, jehož název je Obraznost, je člověk podobný Bohu a začíná tvořit obrazy. Toto období trvá devět tisíc let. Bůh nezasahuje do činů člověka. Různorodé energie vesmíru se probouzejí, pokoušejí se člověka.

Člověk má v sobě Částičky všech vesmírných energií. Je jich velké množství a jsou protikladné. Ale všechny částičky všech vesmírných energií mají být v člověku vyvážené a spojené do jediného harmonického celku.

Když jen jedna z nich nabude převahy, ostatní se ihned ponížují, harmonie je porušena a tehdy... Tehdy se Zem přeměňuje, stává se disharmonickou.

Obraz může vést lidi k překrásnému, ale dokáže je přivést i k zničení, když se uvnitř ruší jednota.

Ale co je to obraz ?

Obraz - to je energetická bytost, vymyšlená člověkem. Může ji vytvořit jeden člověk nebo několik lidí.

Výrazným příkladem společného tvoření obrazu je hra herce. Jeden člověk popisuje obraz na papíře, druhý zobrazuje na pódiu.

Co se stává s hercem, jenž zobrazuje vymyšlený obraz ? Herec na nějakou dobu vyměňuje vlastní city, usilování a přání za ty, které jsou vlastní vymyšlenému obrazu. Při tom herec může změnit svou chůzi, výraz tváře, obvyklé oblečení. A takto vymyšlený obraz načas nachází tělo.

Schopností tvořit obrazy je obdařen pouze člověk.

Obraz, vytvořený člověkem, může žít v prostoru pouze do té doby, dokud si ho člověk představuje svou myšlenkou. Jeden nebo hned několik. Čím větší množství lidí svými city živí obraz, tím silnějším se stává.

Obraz, stvořený společnou lidskou myšlenkou, může mít obrovskou ničivou nebo tvořivou sílu. Má zpětnou vazbu s lidmi a může vytvářet povahu, způsob chování větších a malých skupin lidí.

Využívající svých velkých možností, lidé s nadšením tvořili život planety.

Ale stalo se, že ještě na začátku Obrazné doby lidského života pouhých šest lidí nedokázalo udržet v sobě v rovnováze vesmírné energie, jež Bůh dal člověku při stvoření. Možná, že se měli objevit, aby bylo vyzkoušeno celé lidstvo.

Nejdřív pouze v jednom ze šesti zvítězila energie povýšenosti, pýchy, pak v druhém, v třetím a v šestém.

Ze začátku se neznali a žili každý sám. Ale podobné bylo přitaženo podobným, A svou myšlenku nasměrovali na to, jak se stát vládcem všech lidí na Zemi. Bylo jich šest, před lidmi řekli, že jsou žrecové.

Reinkarnující se ze století do století, žijí i dodnes. Národům celé Země dnes vládne šest lidí - jsou to žrecové. Jejich dynastiím je deset tisíc let. Z generace na generaci předávají svým dědicům okultní znalosti, umění obraznosti, jež částečně znají. Před ostatními lidmi vedické znalosti pečlivě skrývají.

Mezi šesti je hlavní - jmenuje se vrchní žrec, považuje se za hlavního velitele lidského společenství dnešní doby.

Vrchní žrec pouze z několika vět, jež jsem pronesla a ty jsi je uvedl v knihách, a z reakce mnohých lidí na ně začal se domnívat, kdo jsem ve skutečnosti. Jen tak, pro každý případ, se pokusil mě zničit nepatrnými silami. Nepovedlo se mu to. Podivil se. A pokusil se použít více svých sil, ještě ne úplně věre, kdo jsem.

Ted' jsem pronesla slovo „Vedrussa“, čímž jsem se celá odhalila. Vrchní žrec, dnes žijící na Zemi, se bojí dokonce tohoto slova. Představ si, jak se ted' rozklepal, když ví, co stojí za ním. Ted' k mému zničení vyšle všechny své vojíny, bioroboty a síly všech okultních věd. A sám každou chvíli bude vytvářet plán zničení. Ať vytváří, zato však nebude mít čas se zabývat ostatními.

Mluvil jsi o hněvu současných médií, Vladimíre. Ted' uvidíš, jak se zesílí. A bude ještě vytríbenější. Uslyšíš provokace a pomluvy. Uvidíš celou zásobu technik, které po tisíciletí používaly temné síly pro zničení kultury mého národa. Ale to, co budeš vidět na začátku, je pouze špičkou ledovce. Ne všichni lidé mohou vidět okultní útoky. Ale ty je pochopíš, pocítíš, uvidíš je. Neboj se jich, prosím tě. Před nebojácným je to strašné bezmocné. To, co uvidíš, ihned zapomeň. Ať je netvor jakkoliv silný, když na něj zapomeneš - přestane vůbec existovat.

Je to neobvyklá situace a vidím v tobě pochybnosti. Nepospíchej odevzdávat se pochybnostem. Sám v klidu popřemýšlej.

Vždyť dokonce malinká skupina lidí, kteří se společně rozhodnou něco vybudovat, vždy má vůdce, pojmenujeme ho vládcem.

Nevelký podnik má oficiálního vedoucího. Velký podnik má několik ředitelů a hlavního nad nimi. Je mnoho vládců všelijakých teritorií, kterým se říká různě: kraj, oblast, stát, krajinský spolek, republika, to není podstatné. Každý stát má vládce a on - množství pomocníků. Vládce státu - to je všechno ? Mnozí si to myslí. Což, vypadá to, že lidskou společnost nikdo neovládá ? A není nikdo, kdo by si přál usednout na zemský trůn ?

Zájemci byli a jsou. Z nedávných dějin je ti známo množství jmen vojevůdců, kteří se silou pokoušeli zmocnit celého světa. Ale nikdy a nikomu z nich se to nepodařilo. Když se jen přibližovali k absolutní moci, určitě se alespoň něco stalo. Nakonec byla armáda a pretendents na světovládu zničeni.

A stát, jenž se pokoušel ovládnout celý svět a před tím se považoval za pevný a vzkvétající, se najednou stával obyčejným.

Za posledních deset tisíc let to probíhalo vždycky takhle. Ale proč? Všechno proto, že již dávno je na světě vládce, který se skrývá. Hraje si se státy, s jejich vůdci, s jednotlivými lidmi.

Nazývá se vrchní žrec celé Země a jeho pět pomocníků si říká žrecové.

Ještě si všimni jedné věci, Vladimíre. Popřemýšlej sám, po tisíciletí na různých koncích Země mezi lidmi stále byly války. V každém státě se krádeže, nemoci a kataklyzmata zvětšují s každým dnem, ale jedna otázka je přísně zakázaná: *zda lidská civilizace skutečně jde cestou vzestupu, nebo degraduje s každým dnem?*

Odpověď na tuto otázku je jednoduchá. Ale nejdřív se podívej, jak postupovali ke své moci žrecové a jak se jim daří udržet si ji dodnes.

Jejich prvním úspěchem, vedoucím k tajnému cíli, bylo stvoření Egyptského státu. Dnešní dějiny o něm mluví nejvíce. Ale když z dějin vezmeš fakta, komentáře a odstraníš mystiku, dokážeš se přiblížit mnohým tajemstvím.

První fakt. V dějinách je faraón nazván vrchním vládcem. A je popsáno množství faraónových vojenských úspěchů a porážek. A doted' jejich majestátní hrobky ohromují představy vědců a lákají je k rozluštění tajemství. A zatím majestátnost pyramid oddaluje člověka od hlavního tajemství.

Faraón se považoval nejen za vládce celého lidu, byl také uctíván jako bůh. Na něj se národ obracel s prosbami o úrodný rok, o to, aby začalo pršet a nebyly zlé větry. Dějiny mohou vyprávět o množství reálných činů faraónů, ale když se o nich dozvíš, zeptej se sám sebe: mohl někdo z faraónů skutečně být vládcem velkého státu a bohem nad lidmi? A když porovnáš fakta, uvidíš - faraón byl pouhým biorobotem v rukou žreců.

A fakta jsou následující, také jsou známá z dějin.

V období faraónů byli v majestátních chrámech také žrecové a mezi nimi - jeden vrchní žrec. Pod jejich dohledem se vždy připravovalo několik kandidátů na místo faraóna. Všechno, co chtěli, vštěpovali žrecové mladým chlapcům. Mimo jiné jim vštěpovali, že faraón je vyvolený Bohem. Přitom také říkali, že hlavní žrec sám slyšel tuto řeč v tajném chrámě. Potom se žrecové rozhodovali, kdo z kandidátů má být faraónem.

A přicházel ten den. Na majestátní trůn, drže v rukou symboly a oblečený do zvláštního oděvu, se posadil nový faraón. Před lidmi byl všemu vládnoucím králem, bohem. Jen žrecové věděli - na trůně je jejich biorobot. A přesně věděli, od dětství prostudovavše jeho povahu, jak bude vládnout a jakými dary vyhoví žrecům.

Občas se stávalo, že se někteří faraóni pokoušeli dostat se zpod vlády vrchního žrece. Ale nikdy a žádnému z faraónů se nepodařilo stát se svobodným člověkem. Vždyť vláda žreců není viditelná, jako jsou viditelné faraónovy oděvy. Vždyť

žrecova moc nepotřebuje slovní příkazy nebo zjevnou komunikaci. Žrecova vláda nad každým vládcem neslábne ani na okamžik. A ve většině poddaných se usazuje v podobě lživé sugesce o uspořádání světa. Kdyby faraón mohl v klidu přemýšlet, zbavit se vnucených obrazů, možná, že by dokázal stát se člověkem. Ale všechno od počátku bylo vymyšleno tak, že faraón neměl možnost osvobodit se od každodenních pout - od shonu.

Shon ! Proudý informací z různých koutků rozlehlého státu na něj směřují přes kurýry, písaře, náčelníky. Je třeba se rychle rozhodnout. A k tomu všemu válka, zabírá všechny myšlenky. A faraón se žene na svém voze, kára nebo odměňuje své poddané, a často se sám pořádně nevyspí. A žrec mezitím v klidu přemýšlí a v tomto je jeho převaha.

Žrec snuje plány, jak má ovládnout celý svět. A zamýšlí dokonce víc, jak by měl vytvořit svůj svět, odlišný od toho, který stvořil Bůh.

A co je pro něj hloupý chlapeček faraón nebo davy jeho poddaných ? Pro žrece jsou všichni hračky.

Vědu obraznosti žrecové tajně studovali. Zákony přírody lidské masy stále více zapomínaly.

To oni, Vladimíre, energii vztahu člověka k božskému živému výtvoru přírody převedli na jimi vymyšlené chrámy, živil se jí - lidskou energií a zpět ji nevraceli.

Co bylo pro každého člověka Vedické kultury zjevné, najednou se stalo tajné. Národ začal usínat, jako v hypnóze nebo v polospánku, bez přemýšlení plnil nařízení. A ničil svět božské přírody. Budoval umělý, v zájmu žreců. Žrecové svou vědu udržovali v přísné tajnosti. Všechno se nesmělo ani zapisovat na svitky. Pro svou komunikaci vytvořili jiný jazyk, o tomto faktu se také můžeš dozvědět z dějin. Jiný jazyk potřebovali proto, aby se náhodou při jejich komunikaci nikdo nedotkl jejich tajemství. A takhle se až dodneška předávají generacím žreců tato nesložitá tajemství.

Před šesti tisíci lety vrchní žrec, jeden z těch šesti, se rozhodl ovládnout celý svět.

Přemýšlel: ‚Cestou války, armádami faraónů se vlády nezmocním, i kdybych naučil vojevůdce používat dokonalejší zbraň, než ostatní. Co může armáda hloupých vojáků ? Narabovat zlata, ale toho je i tak přebytek. Otroků je víc než dost, ale od nich jde neblahodárná energie, není dobré brát jídlo z rukou otroků. Je nechutné a škodlivé. Je třeba zmocnit se lidských duší, nasměrovat na sebe energii jejich chvějící se lásky. Ale k tomu není potřebná armáda, ale vědecká myšlenka. Věda obraznosti - to je má neviditelná armáda. Čím více ji poznám, tím věrnější mi bude armáda. Čím méně o ní bude vědět lidský dav, ponořený do nereálného a okultního světa, tím více mi bude oddaný.‘

Vrchní žrec vytvořil svůj plán. Do dnešní doby se odráží v dějinách šesti tisíců let.

Tobě a každému člověku jsou známé nedávné události. Liší se pouze svým výkladem. Ale zkus udělat svůj, tehdy odhalíš pravdu. Dívej se.

Na radě šesti žreců se vykládá plán, jehož pokračování znají mnozí lidé. O tomto mluví Bible - Starý zákon. Žrec Mojžíš na povel vrchního žrece vyvádí z Egypta židovský národ. Národu je slíbený překrásný život v Zaslíbené zemi, připravené pro židovský národ Bohem.

Židovský národ se před Bohem prohlašuje za vyvolený. Lákavá zvěst zneklidňuje rozum a část národa jde za Mojžíšem. Čtyřicet let z kraje do kraje vodí lidi po poušti. Žrecovi pomocníci stále kážou o vyvolenosti, nutí lidi, aby válčili, rabovali města, a tohle všechno jménem Boha.

Když se někdo probere z psychózy a žádá o návrat k předchozímu životu, označují ho za hříšníka a dávají mu lhůtu pro napravení. Když se nenapraví, tak ho zabijí. Ne svým jménem, ale Božím konáním se zaštiťují žrecové.

Nevykládám ti výmysl nebo sen. Každý člověk se o tom může přesvědčit a najít odpovědi v Bibli - ve Starém zákoně. Ve velké historické knize. Uvidět pravdivě historické události dokáže každý člověk, jenž se alespoň trochu vzbudí z hypnotického spánku mnoha tisíciletí. Uvidět jak a pomocí čeho byl zakódován židovský národ a proměněn v žrecovo vojsko. Potom se svůj národ pokoušel rozkódovat Ježíš. Měl schopnost poznání a pokusil se zabránit úmyslům žreců. Cestoval mezi mudrci ve snaze po špetkách poznat vědu obraznosti. Když poznal mnohé, rozhodl se zachránit svůj židovský národ. Dokázal stvořit své náboženství, aby čelilo tomu strašnému.

Toto náboženství nebylo pro národy celé Země. Bylo určené jen pro židovský národ. Ježíš sám o tom mluvil nejednou. Jeho slova zapsali žáci, můžeš si je přečíst i dnes. Například tady, Evangelium podle Matouše, kapitola 15., verš 22-28: „A hle, jedna kananejská žena z těch končin vyšla a volala: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův ! Má dcera je zle posedlá." Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci přistoupili a žádali ho: „Zbav se jí, vždyť za námi křičí !" On odpověděl: „Jsem poslán JEN ke ztraceným ovčím z lidu izraelského."

Co znamenají slova: „Jsem poslán jen ke ztraceným ovčím z lidu izraelského ?" Proč Ježíšovo učení je pouze pro Židy ? Proč považuje židovský národ za ztracený ?

Ubezpečuji tě, Vladimíre, Ježíš chápal, že v průběhu čtyřicetiletého kódování v Sinajské poušti větší část židovského národa byla ponořena do hypnotického snu. Tato část a sám Mojžíš se stali zbraní v rukou vrchního žrece. Jsou jeho vojíni, kterým uložil zmocnit se lidí celého světa pro potěšení své ješitnosti.

A budou po tisíciletí bojovat v různých koutech Země. Jejich zbraní nebude primitivní meč nebo kulka, ale vychytralost a vytváření způsobu života, při kterém se všechny národy pokoří okultizmu, a tudíž, žrecově ješitnosti.

„Ale jakýkoliv boj předpokládá existenci vzdorujících stran," pomyslel sis. „A když je tomu tak, kde jsou oběti ? Při bitvě mají být oběti z obou stran."

Jejich důkazy bys mohl najít sám podle dat událostí, o nichž se zmiňují různé historické prameny.

Pro snazší hledání těch strašných událostí ti uvedu jen několik z nich. Jestli si budeš přát, sám dokážeš najít jejich historické potvrzení.

Dnes je všem známo i tobě, Vladimíre, jak v Izraeli hynou děti i staříci v důsledku terorizmu. Úplně nedávno, o tom víš, byla válka, které se říká Velká vlastenecká válka. A dokonce se zachovaly dokumenty o tom, jak během této války byli cílevědomě likvidováni Židé: staříci a děti, matky a mladé ženy, nosící v sobě plod, a mládenci, kteří ještě nepoznali lásku, byli upáleni v pecích, otráveni plynem a zaživa pohřbeni ve společných hrobech.

Zahynul ne jeden člověk, sto nebo tisíc lidí, miliony jich bestiálně ubili v průběhu krátké doby. Dějiny obviňují Hitlera. Ale kdo byl vinen v jinou dobu: rok 1113, Kyjevská Rus. Najednou vypuklo národní vzbouření proti Židům. Rabovaly se židovské domy v Kyjevě a v jiných městech Rusi, upalovali se a zabíjeli se Židé, neslitovali se ani nad dětmi. Národ Rusi, zachvácený strašnou nenávistí, byl připravený smést i vládnoucí knížata. A knížata se sešla na radu, rozhodli se vydat zákon: „Nyní je třeba z celé ruské země všechny Židy vypovědět a napříště nepouštět. Ty, kteří sem tajně vejdou, rabovat a zabíjet.“

V roce 1290 najednou začíná fyzické ničení Židů v Anglii. Vládcí jsou nuceni vypudit židovský národ ze státu.

V roce 1492 začaly židovské pogromy ve Španělsku. Všem Židům, žijícím ve Španělsku, hrozilo nebezpečí fyzického zničení, a oni byli nuceni opustit stát.

Od okamžiku, kdy Židé opustili Sinajskou poušť, národy různých zemí je začaly nenávidět. V mnohých národech se hromadila nenávist, jednou tady, podruhé tam se vtělovala do surových pogromů a vražd.

Uvedla jsem pouze ta data surových pogromů, která můžeš najít sám v dějinách napsaných lidmi. Kromě těchto dat měl židovský národ množství konfliktů. Každý jednotlivě je samozřejmě méně významný, než ty všem známé. Ale jestli se množství nevelkých konfliktů spojí v jeden, bude nevídaný svou velikostí a nejstrašnější ze všech.

Když se tohle stává již nejedno tisíciletí, je možno udělat závěr - židovský národ je vinen před všemi národy. Ale v čem je jeho vina? Dřívější i dnešní historici tvrdí, že osnuje spiknutí proti vládě. Snaží se podvést každého člověka, od malého po velkého. Nebohatého podvodem alespoň něco málo obrát, bohatého - úplně ožebračit. Potvrzením toho je fakt, že mezi Židy je mnoho bohatých lidí, schopných působit dokonce na vlády.

Ale je jedna otázka, polož si ji. Do jaké míry je spravedlivý ten, kdo byl podveden Židy? Ten, kdo hromadil bohatství, získal tohle všechno poctivou cestou? A ten, kdo vládne, je dostatečně rozumný, když se nechá lehce podvést?

A navíc, většina vládců je závislá a právě Židé to jasně ukázali. Na toto téma lze dlouze debatovat, ale odpověď je jednoduchá: v okultním světě žijí všichni lidé ve lži. Takže stojí za to odsuzovat toho, kdo mezi ostatními dosáhl lepšího výsledku?

A co se týká židovského národa, na jeho místě by mohl být kterýkoliv z dnešních národů. Kterýkoliv, pokud by byl podroben nevídanému kódování. V průběhu čtyřiceti let putování v poušti, ovlivňován jen okultizmem, nevída stvořeného Bohem.

Ježíš se pokoušel zachránit svůj národ, zbavit ho tohoto kódování. Vymyslel pro něj nové náboženství, odlišné od předchozího. Například, jako protiváha tomu, kde se praví: „Oko za oko a zub za zub,“ říkal: „Kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou.“ Jako protiváha tomu, kde se říkalo: „Jsi vyvolený národ mezi ostatními“ říkal: „Jsi sluha Boží.“

Ježíš by mohl povědět svému národu pravdu. Povědět o Vedické době, o tom, jak člověk může šťastně žít na svém statku, v kontaktu s výtvy Otce Stvořitele. Ale židovský národ již byl zakódován. Věřil pouze okultním činům, jeho vědomí

bylo pod tlakem nereálného světa. A Ježíš se rozhodl konat okultním způsobem. Stvořil okultní náboženství.

Vrchní žrec dokázal rozluštit Ježíšovy úmysly. Nejeden rok napínal svou mysl, dokud nenašel řešení, a zdálo se mu to velice geniální, když se rozhodl: „Nemá smysl bojovat proti Ježíšovu učení. Rozumem svých židovských vojáků je třeba ho uvést mezi národy celé Země, přitom pro Izrael nechat staré náboženství.“

Tak se také stalo, jak to vymyslel vrchní žrec.

A začaly existovat v jednom čase dvě v podstatě různé filozofie.

Jedna říká: Židé jsou vyvoleným národem, jak tomu učil Mojžíš, a všichni se mu musí podříditi. Druhá mluví slovy Ježíše: před Bohem jsou si všichni rovni. A lidé se mezi sebou nemají vyvyšovat, a svého bližního, dokonce nepřítele, je třeba milovat.

Žrec chápal, že jestli se podaří rozšířit po celém světě křesťanské náboženství, které vyzývá všechny lidi k lásce a pokoře, a přitom zachovat judaismus, který vyvyšuje jednoho nade všemi, svět bude podmaněn. Svět se skloní před Židy, ale oni jsou pouze vojáci. Svět se skloní před žrecem.

A žrecovi hlasatelé šli do světa, ve snaze upřímně nést nové učení.

Ježíšovo? Ne zcela. Teď v něm bylo nemálo toho, co dodatečně vnesl žrec. Co bylo dál, to víš. Padl Řím. Velkou říši nezničil vnější nepřítel. Řím se zhroutil zevnitř, uznáv křesťanství. A císaři si mysleli, že křesťanství upevňuje jejich moc. Velice jim lichotil jeden z postulátů: jakákoliv moc je od Boha, vládce - císař je Boží milostí pomazaný k vládnutí.

Ve čtvrtém století křesťanství oficiálně a fakticky zvítězilo v Římě. Jásaje, vrchní žrec dal tajný, bezkontaktní příkaz byzantskému císaři. A křesťanský Řím na popel spálil Alexandrijskou knihovnu. /Alexandrijská knihovna - nejvýznamnější antická knihovna, obsahující všechny práce, které jen existovaly v té době. V Césarových časech čítala kolem 700 tisíc svazků. V období krutých konfliktů mezi pohany a křesťany, kteří v r. 391 zničili Saparisův chrám, v němž byla knihovna... (Antický slovník, vydavatelství PROGRESS, r. 1989)/

Celkem bylo spáleno sedmdesát tisíc třicet tři svazky. Ohně z knih a starodávných svitků hořely v různých městech. Spalovaly se knihy pohanského období, ale byly mezi nimi i ty nečetné, v nichž se popisovaly znalosti vedických lidí. Nebyly spáleny, byly zabaveny, schovány a studovaly se v úzkém kruhu mezi zasvěcenými a teprve potom byly zničeny.

Vrchní žrec si myslel, že teď, kdy se lidé stále více vzdalovali vědění Původních Pramenů, nebude mít na své cestě překážky. Nabyl odvahy a vydal ještě jedno neviditelné nařízení, a v důsledku toho byla na II. Konstantinopolském koncilu uvalena klatba na učení, jež se nazývá reinkarnace. Proč, zeptáš se? Proto, aby se lidé nezamýšleli nad podstatou pozemského života.

Aby si mysleli, že šťastný život existuje pouze mimo Zem. A takhle si to začaly myslet mnohé národy Země.

Žrec jásal. Věděl, co bude dál. Uvažoval: mimozemský život člověk neviděl. Jak se dostat do ráje, kde je dobře, nebo se neoctnout v pekle není známo. Právě tady mu okultně napovím, v zájmu svého plánu.

A tak až dodnes po celém světě žrecové napovídají ve svém zájmu. Ale ovládnout svět úplně se jim nepodařilo hned, dokonce i tehdy, když, jak se jim zdálo, byla zničená nejmocnější bašta pohanské kultury - Řím. Přece na Zemi zůstával pouze jeden ostrůvek nepodřízený běžným kouzlům. Ještě před Římem a před objevením Ježíšova učení se vrchní žrec snažil zničit kulturu posledního vedického státu - Rusi.

(7 .)

TAJNÁ VÁLKA S VEDICKOU RUSÍ

Válka s vedickou Rusí začala dlouho před objevením Ježíše na Zemi, pádem Říma. Tisíciletá válka se nevedla pomocí kovového meče. Okultizmus útočil na nemateriální úrovni.

Do Rusi šli šířitelé okultního náboženství, o desítkách jejich jmen se můžeš dozvědět z dnešních církevních knih. Ale byly jich desítky tisíců. Nenesli vinu za své omyly. Byli fanatici, a tudíž, svou myšlenkou nemohli obsáhnout ani milióntinu vesmíru. Byli to žrecovi vojáci, již pokorně a s posvátnou úctou plnili jeho příkaz, nadšeně se pokoušeli objasnit lidem, jak je třeba žít. Snažili se říkat totéž, co říkali v římském státě, kdysi majestátním.

Pokoušeli se zavést rituál. A navrhovali budovat chrámy. Nevšímat si pozemského bytí, přírody. Tehdy pro každého člověka nastane království nebeské. Nebudu tě obtěžovat jejich kázáními. I dnes, když se ti zachce, si můžeš přechýst o tom, co se tehdy říkalo. Budu ti vyprávět, proč se jim po tisíciletí nedařilo nic udělat s vedickou Rusí.

Každý druhý člověk, žijící v té Rusi, byl básníkem a vtipálkem. Také byli bardy, v té Rusi, tehdy se jim říkalo bajani. A v těch dobách to vypadalo takhle. Žrecovi vojáci v průběhu mnoha desetiletí propagují, jak je třeba uctívat Boha. A v některých místech je lidé začínají poslouchat a přemýšlet nad jejich slovy. Bajani, když tohle uvidí, zasměje se a složí pověst, zazpívá ji. A pověst se rychle roznese po Rusi. A asi dalších deset let se Rus žrecovým kázáním v dobrém směje. Žrec ve vzteku znovu útočí. Ale na Rusi se opět zrodí pověst a opět se směje Rus. Z mnoha pověstí těch časů ti budu vyprávět tři.

V kterém z chrámů má přebývat Bůh (první Anastasiina pověst)

„V jedné z mnoha osad na Zemi šťastně žili lidé. Bylo tam devadesát devět rodin. Každá rodina měla překrásný dům ozdobený zvláštní řezbou. Zahrada kolem domu každoročně dávala plody. Sama rodila zeleninu a ovoce. Lidé radostně vítali jaro a vychutnávali si rozkoše léta. Řada veselých a přátelských svátků rodila písně a chorovody. V zimě odpočívali od každodenního jásání.

A pohlížeje na oblohu, pokoušeli se řešit otázku - je-li možno z hvězd a měsíce vytvořit lepší vzory, než jsou.

Jednou za tři roky, v červenci, se tito lidé scházeli na louce na okraji své osady. Jednou za tři roky na jejich otázky Bůh odpovídal obyčejným hlasem.

Obyčejným očím neviditelný, projevoval se Bůh každému v pocitech. A společně s každým obyvatelem osady řešil, jak lépe budovat další život. Rozhovor lidí s Bohem byl filozofický, ale občas úplně jednoduchý, žertovný.

Například vstal muž středního věku a oznamoval Bohu:

„Copak, že jsi nás, Bože, o svátku v tomto létě, když jsme se všichni za úsvitu scházeli, začal smáčet deštěm? Dopoledne lilo, jako vodopád nebeský, teprve v poledne zazářilo slunce. Copak jsi dopoledne spal?“

„Nespál jsem,“ odpovídal Bůh, „od úsvitu jsem přemýšlel, co mám udělat, aby se svátek povedl. Viděl jsem, že někdo z vás, než šel na svátek, byl líný omýt se čistou vodou. Co jsem měl dělat? Svým vzhledem by hříšníci zkazili svátek. A rozhodl jsem se nejdřív všechny omýt, pak rozehnat oblaka a nechat paprsky sluníčka, aby polaskaly lidská těla, omytá vodou.“

„Tak dobře, když je tomu tak...“ souhlasil muž, nenápadně setřel drobky jídla z vousů a začal utírat synovi pusku od borůvek.

„Řekni mi, Bože,“ ptal se starší muž - zádumčivý filozof, „nad námi v nebi je mnoho hvězd, co znamená jejich zvláštní kresba? Mohu-li, když si vyberu hvězdu, jež se zalíbí mé duši, a život na Zemi mě omrzí, ubytovat se tam se svou rodinou?“

„Kresba nebeských těles, blikajících ve tmě, vypovídá o životě celého vesmíru. Uvolněnost a koncentrace duše dovolí přečíst knihu nebe. Kniha nebe se neotevívá prázdnotě zvědavosti, ale pouze čistým a závažným úmyslům. Ubytovat se na hvězdě můžeš. A každý si pro sebe může vybrat nebeskou planetu. Přitom je třeba dodržet pouze jednu podmínku. Je třeba se stát schopným - stvořit na vybrané hvězdě lepší výtvoř, než jsou na Zemi.“

Z trávy vyskočila úplně mladičká dívenka. Upravila si rusý cop, zvedla nahoru tvářičku s ohrnutým nosánkem, drze si dala ruce v bok a najednou oznámila Bohu:

„Mám k tobě požadavek, Bože. Netrpělivě jsem dva roky čekala, abych Ti svůj požadavek přednesla. Teď to řeknu. Nějaký nepořádek, nenormálnost se děje na Zemi. Všichni lidé žijí, jak se patří, zamilovávají se, berou se a radují se. A čím jsem se provinila já? Jakmile přijde jaro, na tvářích se mi objevují pihy. Nejdou ani smýt, ani zabarvit. Copak jsi to vymyslel pro zábavu, Bože? Žádám, aby příští jaro se na mně neobjevila žádná pihka.“

„O, dcero má. To, co se na jaře objevuje na tvé překrásné tvářičce - nejsou pihy. Ale budu jim říkat tak, jak si přeješ.“

Když své pihy považuješ za nepohodlné, příští jaro je odstraním.“

V tu ránu se na druhém konci louky zvedl statný mládenec, skloniv hlavu, potichu řekl, obraceje se na Boha:

„Na jaře toho máme hodně udělat. Ty se, Bože, snažíš zúčastnit všeho. Nač potřebuješ ztrácet pozornost na pihy. Navíc, jsou tak překrásné, že si nemohu představit nic krásnějšího než obraz mladé děvy s pihami.“

„Tak copak mám dělat?“ zádumčivě řekl Bůh. „Prosila mě děva, slíbil jsem jí...“

„Jakpak „Co mám dělat?““, najednou skočila do rozhovoru děva, „vždyť lid říká: „ne pihami, ale jinými důležitými věcmi je třeba se zabývat“... A když už se bavíme o pihách, tak můžeš přidat ještě dvě, jen tak, pro souměrnost, tady na pravé tváři.“

Bůh se usmál, bylo to vidět podle úsměvů lidí. Všichni věděli, že v jejich osadě se vbrzku narodí nová překrásná rodina.

Takhle žili lidé s Bohem v té obdivuhodné osadě. A najednou k nim přišlo sto mudrců. Pohostinní obyvatelé vždy vítali hosty rozličnými pokrmy. Mudrcové ochutnávali různé plody a obdivovali jejich neobyčejnou chuť. Potom jeden z nich řekl:

„O, lidé, máte překrásný, spokojený život. V každém domě - pohodlí a dostatek. Ale nemáte kulturu komunikace s Bohem. Nemáte oslavování a uctívání Boha.“

„Ale proč?“ znepokojeně se pokusili obyvatelé namítnout. „S Bohem rozmlouváme tak, jako rozmlouváme mezi sebou. Komunikujeme jednou za tři roky. Ale on každodenně vstává v podobě sluníčka. Od jara v podobě včelíčky pracuje v zahradě kolem každého domu. V zimě pokrývá zem sněhem. Chápeme jeho konání a každou roční dobu máme rádi.“

„Nemáte to dobře zařízeno,“ řekli mudrcové. „Přišli jsme vás učit komunikaci s Bohem. Po celé Zemi jsou pro něho vybudovány paláce a chrámy. Lidé v nich mohou každý den komunikovat s Bohem. Vás to naučíme také.“

Tři roky obyvatelé osady naslouchali mudrcům. Každý ze sta obhajoval svou teorii, jak je lepší postavit pro Boha chrám a co je třeba v chrámu dělat každý den. Každý z mudrců měl svou teorii. Obyvatelé osady nevěděli, jakou ze sta moudrých teorií mají vybrat. A navíc, jak se mají zachovat, aby neurazili mudrce? A rozhodli se, naslouchající všem, že vybudují všechny chrámy. Po jednom na každou rodinu. Ale v té více bylo devadesát rodin, mudrců ale - sto. Znervózněli, když slyšeli rozhodnutí všech obyvatel. Takže někdo chrám nedostane a někdo z nich nebude mít dary. A začali se mezi sebou hádat, čí teorie uctívání Boha je efektivnější. A zatahovali do sporu obyvatele osady. Hádky se rozněcovaly a poprvé za mnoho let zapomněli obyvatelé vesnice na komunikaci s Bohem. Nesešli se, jako dřív, na louce v určený den.

Minuly další tři roky. Kolem osady stálo devadesát devět majestátních chrámů a jen domky již nezářily svou novostí. Část zeleniny zůstala nesklizená. A ovoce v zahradě začali požírat červi.

„Všechno je proto,“ hlásali v různých chrámech mudrcové, „že nemáte v sobě dostatečnou víru. Přinášejte do chrámu více darů, pilněji a častěji uctívejte Boha.“

A pouze jeden mudrc, ten, který zůstal bez chrámu, jednou tomu obyvati, podruhé jinému potají sděloval:

„Všechno jste udělali špatně. Máte špatnou konstrukci chrámu. A ve svých chrámech Boha nesprávně uctíváte, špatná slova v modlitbách pronášíte. Pouze já vás mohu naučit, jak lze s Bohem každý den hovořit.“

Jakmile se mu zdařilo někoho přemluvit, stavěl se nový chrám, přitom ihned chátral jeden z existujících. A opět jeden z mudrců zůstával bez darů a potají před lidmi se snažil zneuctít ostatní.

Uplynulo nemálo roků. Jednou si lidé vzpomněli na dřívější setkání na louce, kde slyšeli Boží hlas. Shromáždili se opět na té louce a začali se tázat s nadějí, že je Bůh uslyší a jako dříve jim odpoví:

„Odpověz nám, proč se stalo to, že naše sady dávají červivé plody? A proč

na zahradách neroste zelenina každý rok ? A proč se lidé mezi sebou hádají, perou se a přou, ale vybrat víru nejlepší pro všechny nemohou ? Řekni nám, v kterém z chrámů, pro tebe vystavěných, žiješ ?'

Bůh dlouho neodpovídal na jejich otázku. A když v prostoru zazněl hlas, nebyl veselý, ale unavený. Bůh odpověděl shromážděným lidem:

„Synové moji a dcery mé, vaše domy, obklopené zahradami, jsou dnes zpustlé proto, že to sám nestíhám. Všechno bylo původně vymyšlené tak, že pouze společně s vámi mohu tvořit překrásné. Ale částečně jste se odvrátili od domu-zahrady. Sám nestíhám tvořit, tvoření má být společné. A ještě vám všem chci říci: láska a svoboda volby je ve vás samotných, svou touhou jsem připravený následovat vaše snažení. Ale odpovězte mi, milí synové a dcery mé, v kterém z chrámů se mám usídlit ? Předě mnou jste si všichni rovni, tak kdepak se mám nacházet, aby nikdo nezůstal uražený ?

Když vyřešíte otázku, v kterém z chrámů se mám usídlit, budu následovat vaši společnou vůli.'

Takhle Bůh všem odpověděl a zmlkl. A lidé osady, která kdysi byla překrásná, i dodnes stále pokračují ve sporu. Jejich domy jsou zpustlé a chátrají. Kolem - stále vyšší chrámy a ostřejší spor."

„No, Anastasie, vyprávěla jsi nějakou nereálnou pohádkovou pověst. Nějací moc hloupí lidé byli v té osadě. Copak nechápali, že Bůh se chce společně s každým starat o zahradu ? A navíc říkáš, že tito hloupí lidé se v osadě i dnes stále hádají. A kde je tato osada, v kterém státě ? Můžeš to říci ?"

„Mohu."

„Tak to řekni."

„Vladimíre, ty a lidé různých států dnes žijete v této osadě."

„Ano ?.. Vždyť je to přesné, my ! Samozřejmě, že my. Stále se hádáme, či víra je lepší. A v zahradách - červivé plody !"

Nejlepší místo v ráji (pověst druhá)

„Ke hrobečku přišli čtyři bratři, aby uctili památku svého otce, který zemřel před mnoha léty. Chtěli se dozvědět, zdali jejich otec v ráji nebo v pekle přebývá. Současně si přáli, aby se jim otcova duše zjevila a pověděla, jak se jí žije na onom světě. A objevil se před bratry obraz otce v překrásném záření. Podivili se bratři, byli nadšení zázračným zjevením, a když se vzpamatovali, zeptali se: „Řekni, náš otče, přebývá tvá duše v ráji ?'

„Ano, synové mí,' odpověděl jim otec, „má duše si užívá zázračného ráje.'

„Řekni, náš otče,' tázali se dále bratři, „kde se octnou naše duše po smrti našich těl ?'

Každému z bratrů otec položil otázku: „Povězte, mí synové, jak hodnotíte své pozemské činy vy sami ?'

Jeden po druhém mu bratři odpovídali. Starší syn řekl: „Stal se ze mě velký vojevůdce, otče. Bránil jsem před nepřítelem rodnou zem a nestoupala na ni

nepřátelská noha, chudým a slabým jsem nikdy neubližoval, snažil jsem se chránit své vojíny, vždy uctíval jsem Boha, a proto mám naději dostat se do ráje.'

Druhý syn odpověděl otci: ‚Byl jsem známým kazatelem. Kázal jsem lidem o tom dobrém, učil jsem je uctívat Boha. Dostal jsem se vysoko mezi sobě podobnými, dosáhl jsem vysokých hodností, proto mám naději dostat se do ráje.'

Třetí syn odpověděl otci: ‚Stal se ze mě známý vědec. Vymyslel jsem množství zařízení, jež ulehčují lidský život. Postavil jsem mnoho budov užitečných pro lidi. Vždy, když začínám se stavbou, vzdávám chválu Bohu, Jeho jméno chápu a uctívám, proto mám naději se dostat do ráje.'

Mladší bratr otci odpověděl: ‚Já se, otče, starám o sad, pracuji na zahradě. Z překrásné zahrady posílám svým bratrům zeleninu a ovoce, snažím se nedělat nic špatného, Bohu nemilého, proto mám naději se dostat do ráje.'

Otec odpověděl synům svým: ‚Vaše duše, synové mí, po smrti těla budou přebývat v ráji.'

Otcovo zjevení zmizelo. Minuly roky, zemřeli bratři a jejich duše se potkaly v rajské zahradě, pouze duše mladšího bratra nebyla mezi nimi. Tehdy tři bratři začali volat svého otce, a když se jim zjevil ve svém úžasném záření, zeptali se: ‚Řekni nám, otče, proč mezi námi v rajské zahradě není duše mladšího bratra? Od té doby, když jsme s tebou hovořili u tvého hrobečku, uběhlo sto pozemských let.'

‚Nedělejte si starosti, mí synové, váš mladší bratr přebývá v rajské zahradě také, ale vedle vás teď není proto, že v tomto okamžiku rozmlouvá s Bohem,‘ odpověděl otec synům.

Minulo dalších sto let, opět se bratři potkali v rajské zahradě. Ale opět mezi nimi nebyl mladší bratr. A začali bratři volat svého otce, a když se zjevil, zeptali se: ‚Uběhlo dalších sto let, ale mladší bratr nepřišel na setkání s námi, nikdo ho neviděl v rajské zahradě. Řekni nám, otče, kde je náš mladší bratr?'

Otec odpověděl svým třem synům: ‚Váš mladší bratr rozmlouvá s Bohem, proto také není mezi vámi.'

A tři bratři začali prosit otce, aby jim ukázal, kde a jak hovoří s Bohem jejich mladší bratr.

‚Dívejte se,‘ odpověděl bratrům jejich otec. A uviděli bratři Zem, na ní překrásný sad, jenž obdělával jejich mladší bratr za života. V úžasném pozemském sadu jejich mladší bratr, omládlý, něco vysvětluje svému dítěti. Vedle něj se točí žena-krasavice. Podivili se bratři a zeptali se svého otce: ‚Náš bratr je stále ve své pozemské zahradě, ne ale v rajské, jako my. Čím se provinil před Bohem? Proč tělo našeho mladšího bratra neumírá? Uplynulo ne jedno století v pozemském letopočtu a my ho stále vidíme jako mladého? Vypadá to, že Bůh změnil vesmírný řád?'

Otec odpověděl svým třem synům:

‚Bůh nezměnil vesmírný řád, ve velké harmonii a nadšené lásce stvořený původně. Tělo vašeho mladšího bratra umíralo a ne jednou. Ale pro duši je lepší ta rajská zahrada, která je stvořená vlastníma rukama a duší. Stejně jako pro milující matku a otce vždy je nejkrásnější jimi stvořené dítě. Podle Božího řádu se duše vašeho mladšího bratra má dostávat do rajské zahrady, a jestli tato zahrada je na Zemi,

tak se také ihned objevuje v novém těle v pozemské zahradě pro ní milé.'

„Pověz nám, otče,“ pokračovali bratři, „říkal jsi, že náš mladší bratr rozmlouvá s Bohem, ale v jeho zahradě vedle něj Boha nevidíme?“

Otec odpověděl svým třem synům: „Váš mladší bratr, mí synové, se stará o Boží výtvary - stromy a trávu - to jsou materializované myšlenky Stvořitele. Dotýká se jich s láskou a uvědoměním, váš mladší bratr rozmlouvá s Bohem.“

„Řekni nám, otče, vrátíme se někdy na Zem v tělesné podobě?“ zeptali se synové a uslyšeli odpověď: „Vaše duše, synové moji, teď přebývají v rajské zahradě, pozemskou tvář dostanou pouze tehdy, jestli někdo pro ně stvoří na Zemi zahradu podobnou rajské.“

Vykřikli bratři: „Pro cizí duše se zahrady s láskou netvoří. My sami, když dostaneme tělo, vypěstujeme na Zemi rajský sad.“

Ale otec odpověděl svým synům: „Taková možnost již vám byla daná, synové moji.“

Otec domluvil a začal se tiše vzdalovat. Ale tři bratři opět vykřikli a zeptali se otce: „Náš rodný otče, ukaž nám své místo v rajské zahradě, proč se nám vzdaluješ?“

Otec se zastavil a odpověděl třem synům svým: „Dívejte se! V zahradě vedle vašeho mladšího bratra kvete košatá jabloň. Pod ní je malinká kolíbka, v ní již zahýbalo ručičkou překrásné tělíčko děťátka, začíná se budít, v něm žije má duše. Vždyť tuto překrásnou zahradu jsem zakládal já...“

Nejbohatší ženich (pověst třetí)

„Tuto pověst lehce změním, předělám ji na dnešní způsob.“

V jedné vsi žili dva sousedé. Jejich rodiny se přátelily, s potěšením pracovali na své půdě. Na jaře kvetly sady na dvou pozemcích a u každého vyrůstal nevelký lesík. Každému z dvou kamarádů se narodil syn. Když jim synové vyrostli, jednou u svátečního stolu se dvě rodiny pevně rozhodly: všechno odevzdají do řízení svých synů.

„Co se má stát a kdy, ať se teď rozhodují naši synové. A my oba, můj kamaráde, teď ani pohledem, ani náznakem nebudeme odporovat svým synům,“ řekl jeden.

„Souhlasím,“ odpověděl druhý, „ať naši synové, když se jim bude chtít, předělají podle sebe i dům. Ať si sami vybírají oblečení, ať se sami rozhodují, jaký potřebují dobytek a jaké svršky.“

„Dobře,“ pravil první, „ať se naši synové osamostatní. A ať si sami vyberou důstojné nevěsty. Namlouvat nevěsty pro naše syny, můj kamaráde, půjdeme spolu.“

Takhle se pevně rozhodli dva sousedé-kamarádi. Jejich počin podpořily manželky a rodiny začaly žít pod vedením dospělých synů. Ale od té doby se život dvou rodin vyvíjel odlišně.

V jedné rodině byl syn činorodý, vážil si každého, a proto se mu ve vesnici začalo říkat první. V druhé byl syn zádumčivý, všem se zdál být pomalý, říkalo se mu druhý. První pokácel mladý les, zasazený otcem, a odvezl ho na trh. Výměnou za koně koupil auto a malinký traktor. Syn prvního souseda se považoval

za podnikavého. Podnikatel určil, že v příštím roce se prudce zvedne cena česneku, a v tomto se také nezmýlil. Vytrhal ze své půdy všechno rostlinstvo a osázal pole česnekem. Otec a matka, když už dali slovo, snažili se synovi ve všem pomáhat. Česnek rodina prodala s velkým ziskem. Najali stavitele a začali budovat velký dům z moderního materiálu. A syn-podnikatel pokračoval dál, od rána do večera počítal, čím by bylo užitečnější osít pole na jaře. A ke konci zimy vypočítal, že nejvýhodnější je osázet pole cibulí. A opět výhodně prodal svou úrodu, koupil si auto, jež bylo považováno za přepychové.

Jednou se na polní cestě potkali synové dvou sousedů. Jeden jel autem, druhý na voze, taženém rychlou kobyolkou. Úspěšný podnikatel zastavil své auto a mezi dvěma sousedy se zapředel rozhovor:

„Podívej se, sousede, já jedu v elegantním autě a ty stále na voze. Já stavím velký dům, a ty - žiješ ve starém otcově. Naši otcové a naše matky se vždy kamarádili, mohl bych ti také, jako soused, pomoci. Jestli chceš, napovím ti, čím je výhodnější osít celé pole.“

„Děkuji za ochotu pomoci,“ odpověděl druhý soused z vozu, „ale já si vážím svobody svých myšlenek.“

„Vždyť já si nedělám nárok na svobodu tvých myšlenek. Jen ti chci upřímně pomoci.“

„I za upřímnost ti děkuji, dobrý sousede. To neživé bere člověku svobodu myslí, například auto, v kterém sedíš.“

„Jak může auto něco brát? Snadno předjede tvůj vůz a zatím, než dojeděš do města, já si stihnu vyřídit záležitosti. A všechno díky autu.“

„Ano, tvé auto, samozřejmě, může vůz předjet, ale ty přitom sedíš za volantem, ustavičně se ho musíš držet, za jízdy stále něco přepínat, celou dobu se dívat na přístroje a na cestu. Má klisna běží pomaleji než auto, ale přitom s ní nemusím nic dělat, čímž vlastně nevyrušuji svou mysl. Mohu třeba usnout a klisna přiběhne domů sama. Říkal jsi, že jsou potíže s benzinem, klisna si pastvu najde sama. A navíc, řekni mi, kam teď svým autem tolik pospícháš?“

„Chci si do zásoby nakoupit součástky. Víím, co se brzy může pokazit v mém autě.“

„Takže ty jsi poznal techniku tak dobře, že dokonce předvídáš budoucí poruchu?“

„Ano, dobře! Tři roky jsem studoval techniku ve speciálních kurzech. Pamatuješ se, také jsem tě zval na tyto kurzy“

„Této technice jsi na tři roky odevzdal svou mysl. Té, která se porouchá a stárne.“

„Tvá klisna také zestárne a umře.“

„Ano, samozřejmě, že zestárne. Ale před tím stihne porodit hříbě. Vyroste a já pojedu na něm. To živé vždy slouží člověku, mrtvé mu zkracuje věk.“

„Tvé názory jsou směšné celé vesnici. Mě všichni považují za úspěšného, bohatého, tebe - za žijícího pouze z toho, co nahromadil otec. Dokonce jsi na otcově půdě ani trochu nezměnil druhy stromů a keřů.“

„Ale já jsem si je zamiloval. Snažil jsem se pochopit jejich předurčení a vzájemný vztah. A ty, které začaly schnout, povzbudil jsem pohledem a dotekem. Teď

všechno v harmonii na jaře kvete, samo, nežádá o pomoc, pouze touží v létě a na podzim odevzdat své plody.'

„Skutečně, kamaráde, jsi divný,“ povzdechl podnikatel, „stále chodíš a kocháš se pohledem na svůj statek, zahradu a květiny. Takže tím, jak říkáš, dáváš svobodu svým myšlenkám.“

„Ano.“

„A nač potřebuješ svobodnou mysl? Jaký je užitek ze svobodné mysli?“

„Je zapotřebí proto, abych poznal všechny velké výtvary. Abych ti pomohl být šťastnější.“

„Mně?! To se ti povedlo! Mohu si vzít za manželku nejlepší dívku z vesnice, každá si mě vezme. Všechny chtějí být bohaté: žít v prostorném domě a jezdit mým autem.“

„Být bohatý - neznamená být šťastný.“

„A chudý?“

„Ani chudým není dobře být.“

„Ani chudým, ani bohatým, a jakým tedy?“

„Všichni potřebují dostatek. Je ještě dobré být soběstačný. Chápat všechno, co se děje kolem. Vždyť štěstí nepřichází k lidem náhle.“

Podnikatel se ušklíbl a rychle odjel. Za rok se otcové-sousedé sešli na poradu. Rozhodli se, že je na čase namlouvat svým synům nevěsty. Když se jich zeptali, koho z vesnických dívek by si chtěli vzít za manželky, syn-podnikatel odpověděl svému otci:

„Líbí se mi starostova dcera, chci si ji vzít za manželku.“

„Vidím, můj synu, že jsi pašák. Starostova dcera je nejkrásnější v celém okolí. Všichni hosté, kteří přijíždějí do naší vesnice na návštěvu z blízkých i vzdálených míst, jsou nadšení, když ji vidí. Ale také je náladová. Rozum této dívky je neobyčejný, ani rodiče ji nemohou pochopit. Může se zdát i divná, ale stále více žen z různých vesnic chodí za ní pro radu a pro vyléčení z nemoci, přináší k této mladé dívce své děti.“

„A co z toho, otče? Také nejsem žádné dřevo. Na vesnici není prostornější dům, lepší auto než mé. Navíc jsem dvakrát viděl, jak dlouze a zádušně se na mě dívala.“

Druhému otci na otázku: „Kdo se ti ve vesnici nejvíce líbí, synu?“ mládenec odpověděl:

„Miluji starostovu dceru, otče.“

„A jak se k tobě chová, synku? Viděl jsi její zamilovaný pohled?“

„Ne, otče. Když jsem ji náhodou potkal, dívka sklopila zrak.“

Dva sousedé se rozhodli současně namlouvat nevěstu svým synům. Přišli, důstojně se usadili. Starosta vesnice zavolal svou dceru a řekl jí:

„Tady, dcero má, zavítali k nám starosvati. Hned od dvou mladíků, kteří si přejí vzít

si tě za ženu. Společně jsme se rozhodli - ty máš určit vyvoleného. Můžeš nám ho jmenovat teď, nebo budeš přemýšlet do úsvitu ?'

„Strávila jsem nemálo úsvitů v touhách, otče,“ řekla tiše mladá dívka, „mohu vám teď odpovědět.“

„Tak mluv, všichni netrpělivě čekáme.“

Krasavice odpověděla starosvatům následovně:

„Děkuji vám všem, otcové, za pozornost. Synům starosvatů děkuji za přání spojit svůj život s mým. Vychovali jste překrásné syny, otcové, a mohlo by být těžké vybrat, komu ze dvou svěřit svůj osud. Ale chci porodit děti a aby byly šťastné. Aby mohly žít v dostatku, svobodě a v lásce, proto jsem se zamilovala do toho nejbohatšího.“

Podnikatelův otec se hrdě zvedl. Druhý otec seděl se svěšenou hlavou. A dívka přistoupila k druhému otci, klekla si před ním, a nezvedajíc oči, řekla:

„Chci žít s vaším synem.“

Zvedl se ze svého místa i starosta vesnice, chtěl vidět svou dceru žijící v domě, který byl považován za nejbohatší, a proto přísně řekl:

„Říkala jsi správná slova, dcero má, otcovo srdce potěšila tvá rozvážnost. Ale nepřistoupila jsi a neklekla jsi před nejbohatšího ve vesnici. Nejbohatší je někdo jiný. Tady je.“

Starosta ukázal na otce podnikatele a dodal:

„Jeho syn postavil rozlehlý dům. Mají auto, traktor, peníze.“

Dívka přistoupila k otci a odpověděla na přísná rozpačitá slova:

„Samozřejmě, máš pravdu, tatínku. Ale mluvila jsem o dětech. Jakýpak užitek budou mít děti z těch věcí, které jsi vyjmenoval ? Traktor se zničí, zatímco budou růst. Auto zrezaví, dům zchátrá.“

„Budiž, uznávám, že tvá slova jsou správná. Ale děti budou mít mnoho peněz a pořídí si nový traktor, auto a šatstvo.“

„A kolikpak „mnoho“, chtěla bych vědět ?“ Podnikatelův otec hrdě uhladil knír a bradu, důstojně a pádně odpovídaje:

„Můj syn má tolik peněz, že když to bude třeba, může koupit najednou tři taková hospodářství, jaká již máme. A takové koně, jako má soused, můžeme pořídít nejen dva, ale celé stádo.“

Dívka pokorně sklopila oči a odpověděla: „Přeji vám a vašemu synovi štěstí. Ale na Zemi nejsou takové peníze, za které by bylo možno koupit otcovskou zahradu, kde se každá větvička natahuje s láskou pouze k pěstiteli. A za peníze nelze koupit oddanost koně, jenž si jako hříbě hrával s dítětem. Váš statek produkuje peníze, statek mého milovaného - hojnost a lásku.“

Žrec měnil taktiku

V tisícileté válce žrec nejednou měnil svou taktiku, ale stále bezúspěšně. Rus se okultním pokusům stále smála. Těmto kazatelům říkal lid ubožáci.

Tehdy se ubohostí nemyslela fyzická vada, ale okultizmus. Ubohé kazatele lidé Rusi litovali, poskytovali jim potravu a útulek, ale jejich řeči nebrali vážně.

Za čtyři sta let si žrec uvědomil, že nezmůže nad vedickým státem. Přesně určil, v čem spočívá neobyčejná síla Vedizmu.

Vedizmus se pevně zakládal na božské kultuře. Způsob života každého člověka byl také božský. A každá rodina na svém statku tvořila Prostor Lásky, cítila celistvost přírody, a tudíž, všechno, co stvořil Bůh.

Fakticky v době Vedizmu lidé mluvili s Bohem prostřednictvím přírody. Neuctívali Ho, ale snažili se pochopit a milovali Boha tak, jak syn nebo dcera milují své dobré rodiče.

A žrec vytvořil plán, schopný přerušit dialog s Bohem. Pro tento účel bylo zapotřebí oddělit lidi od jejich statků, od Božských zahrad a společného tvoření s Otcem. Celé teritorium, na němž žili Védové, rozdrobit na státy a jejich kulturu zničit.

Na Rus přišli jiní kazatelé. Jejich činy byli jiné. Teď začali hledat lidi, v nichž by pýcha - nadutost - alespoň trochu převládala nad ostatními energiemi citů. A když takového člověka našli, snažili se v něm rozvíjet pýchu. Dělali to takhle.

Představ si, že do domu, kde šťastně žije rodina, přijde skupina starců příjemného zevnějšku. Ale nepokoušejí se, jako dříve, kázat a učit, jak je třeba žít. Naopak, najednou začnou projevovat úctu ke hlavě rodiny, dávat mu nevídané dary a říkat: „V daleké zemi jsme vyšli na vysokou horu. Vyšší horu nenajdeš na celé Zemi. Když jsme stáli na vrcholu, vyšším než oblaka, z nebe jsme slyšeli hlas o tobě. A bylo nám řečeno, že jsi nejmoudřejší na Zemi. Jsi jediný vyvolený a je nám ctí poklonit se ti, přinést dary a uslyšet tvé moudré slovo.“

A když viděli, že člověk podléhá úskoku, pokračovali ve své záludné řeči: „Musíš obšťastnit všechny lidi - řekl nám to hlas na hoře. Nemáš ztrácet drahocenný čas na jiné činy. Musíš řídit lidi, ve všem za ně rozhodovat je svěřeno pouze tobě. A tady máš nebeskou pokrývku hlavy.“

Při tomto se člověku, jako největší poklad, podávala pokrývka hlavy ozdobená klenoty.

A člověku, jenž uvěřil ve svou velikost, vyvolenost, byla dána pokrývka na hlavu. A ihned mu všichni příchozí ve velké úctě padali k nohám. A začínali velebit nebesa za to, že mají tu velkou čest - poklonit se. Pak příchozí tomu člověku budovali zvláštní dům, podobající se chrámu.

Tak se objevila první knížata ve Vedické Rusi. Sousedé se šli podívat na člověka, jenž se usadil na trůn v chrámu, jako na zvláštnost. Dívali se, jak se před ním skláněli cizozemci, jak vyhovovali každému jeho rozmaru, a dávali mu různé otázky.

Ze začátku přijali sousedé toto dění jako zámořskou hru, jeden ze zvědavosti, druhý z lítosti se rozhodli nahrát cizozemcům i svému sousedovi. Ale postupně si lidé zvykali na tuto hru. A postupně se ocitali v područí. Aniž by si toho všimli. Jejich myšlenky se odváděly od stvoření.

Žrecovi vyslanci museli vynaložit nemálo úsilí, aby se zrodila knížectví. Ze začátku, více než sto let, byly pokusy neúspěšné. Ale přece se to stalo, nakonec se Vedická Rus rozdělila na knížectví.

Následoval přirozený proces: knížata se začala prát o prvenství, vtahovat své sousedy do bratrovražedných svárů.

Potom historikové napíší, že prý se na Rusi našla velká knížata, která spojila jednotná knížectví v mocný stát. Popřemýšlej sám, Vladimíre, zda je to tak ? A o jakém spojení mluví historici ? Vždyť ve skutečnosti je všechno velice jednoduché. Jeden kníže dokázal zavraždit nebo podmanit ostatní. Spojit lidi může pouze kultura, způsob života.

Určení hranic vždy svědčí o oddělení. Když se vytvořil stát, založený ne na kultuře způsobu života, ale na umělé velikosti jednoho nebo několika lidí a na síle jejich armády najednou vzniklo mnoho problémů: jak udržet hranice a případně je rozšířit. Vystala nutnost velké armády.

Jeden člověk nemůže řídit velký stát - hned se objevili a rozmnožili správci, písaři a dodnes se jejich počet stále zvětšuje. Knížata, správci, písaři, kupci a všechna obsluha - to je kategorie lidí odtržených od výtvorů Boha. Teď je jejich předurčením stvoření umělého světa. Ztratili schopnost vnímat skutečnou realitu, jsou půdou pro okultizmus.

Ještě před pouhým tisícem let se Rus považovala za pohanskou. Pohanství ještě trochu zachovávalo smysl božské Vedické kultury. S objevením knížat, nevelkých údělných knížectví, potom větších, vládcové potřebovali větší sílu, než je armáda. Sílu schopnou vytvořit typ člověka náchylného k němé pokoře.

Žrecovi poslové také tady přišli knížatům a vládcům na pomoc a nabídli vhodné náboženství.

Podstata nového náboženství se knížatům líbila. Třebaže toho nového tam bylo málo. Všechno v něm bylo jako v Egyptě před pěti tisíci let.

Kníže, stejně jako faraón, se považoval za chráněnce Boha. Okultní služebníci nového náboženství, jeho rádcové, i tohle jako v Egyptě. Všichni ostatní - pouzí otroci. Vštípit něco podobného do hlav svobodných lidí, jejichž paměť zatím uchovávala svátky Vedické kultury, nebylo jednoduché. A opět knížatům přišel na pomoc žrec. Jeho vojíni začali šířit lživé zvěsti o tom, že se někde u pohanů stále častěji slouží Bohu obětováním.

Říkalo se, že svým božstvům přinášejí jako oběť nejen různá zvířata, ale i krásné dívky, mládence a třeba i malé děti. Tak se tato lživá pověst dostala i do dnešního dne. Tato pověst stále více zlobila pohanský národ. A k tomu se ještě nabízelo nové náboženství, které přísně zakazovalo obětování. Mluvílo o rovnosti a bratrství, samozřejmě vyjma knížat. Takhle se postupně v pohanské Rusi zavádělo nové náboženství. Potom jeden z vládnoucích knížat nařídil ho uznat za jediné a správné, Rus přejmenovat na křesťanskou a všechna ostatní náboženství zakázat.

Teď ať se každý člověk, jehož předkové - matky a otcové - před pouhým tisícem let byly pohany, zeptá sám sebe. Zda skutečně pohané obětovali zvířata nebo lidi v zájmu bohů ? A před každým člověkem, který je schopný alespoň devět minut popřemýšlet, vystane pravdivá podstata toho, co se dělo.

Ty také, Vladimíre, můžeš uvidět pravdu sám, když přivoláš svou logiku na pomoc. Lehce ti napomohu.

Nejdřív si polož logickou otázku. Jestli pohané přinášeli oběť Bohu, z čehož jsou obviňováni, proč dokonce pověst o obětování pobuřovala jejich rozum a city ? Logičtější by bylo něco podobného uvítat a s horlivým snažením to opakovat. Nerozhořčovat se a nové náboženství nepřijímat. Ale národ byl pobouřen, proč ? Samozřejmě proto, že ani v myšlenkách pohané nepřijímali obětování zvířat, tím spíše lidí.

Právě proto dosud nikdo nemůže předložit ani jeden pramen, který by potvrzoval, že mezi lidmi pohanské Rusi existovalo přinášení obětí. Mluví o tom pouze kronikáři křesťanství. Ale vždyť oni v pohanské Rusi nežili. Vždyť ani neovládají jazyk pohanské Rusi. A kdepak jsou prameny a rukopisy té - pohanské Rusi ? Částečně jsou schované, částečně - zničené, jako v Římě. A copak rebelského bylo v těch svitcích ? Co oznamovaly ? Dokonce i bez jejich čtení na to může přijít každý dnešní člověk. Odhalily by lživost obviňování pohanství. A mohly by předat vedické znalosti. Jde o to, že lidé celé pohanské Rusi nejenže neznali krvavé obětování. Oni vůbec nejedli maso. Nemohli na to ani pomyslet. Se zvířaty se pohané kamarádili. Jejich jídelníček byl rozmanitý, ale obsahoval pouze rostlinnou potravu. Kdo může předložit alespoň jeden recept ruského starodávného jídla, kde by byla zmínka o mase ? Nikdo !

Dokonce v pohádkách se mluví o tom, jak se na Rusi cenila vodnice, pilo se medové pivo. Ať se dnešní lidé, kteří dokonce konzumují maso, zkusí napít teplého medového nápoje s květovým pylem a bylinami. Po něm člověk nechce jíst nejen maso, ale vůbec nic. A když ho k tomu donutí silou, mnozí po masu mohou zvracet.

A navíc, posuď to sám, Vladimíre, proč měli konzumovat maso, když kolem bylo množství lehce stravitelné, kalorické potraviny.

Včela se v zimě stravuje pouze medem a pylem. A přitom v úlu přes celou zimu nekálí. Organizmus včely stravuje celý produkt.

A lidé svým hostům, hned po příchodu do domu, dávali nápoj svařený s medem. A kdopak po sladkém bude jíst maso ? Masitou stravu rozšířili do světa kočovníci. V pouštích a stepích toho moc k jídlu najít nemohli. Právě proto kočovníci zabíjeli dobytek. A konzumovali maso těch zvířat, která společně s nimi snášela těžkosti kočování, vozila jejich majetek, dávala jim mléko a svou kožešinu pro oblečení.

Takhle byla zničena kultura našich prarodičů a Rus byla ponořena do náboženství. Kdyby byla zaručeně pouze Kristovou, možná, že by teď byl jiný život. Ale žrec do Kristova náboženství zavedl své úskoky. Jedno náboženství se začalo různě vykládat. A křesťanský svět se dělil na množství konfesí, jež mezi sebou měly konflikty. Nemálo sil utratil vrchní žrec na Rus. V jiných částech Země lidé rozpoznali jeho činy a nepustili jeho šířitele na své území. Japonsko, Čína a Indie se nestaly křesťanské. Ale vrchní žrec je pokořil jinými způsoby. Tisíciletí okultizmu začalo před jedním tisícem let. Žili v něm lidé celé Země. A žijí i dodnes...

(8 .)

OKULTIZMUS

„Trvá pouze jedno tisíciletí.

V období okultizmu je lidstvo ponořeno do nereálného světa.

Začíná odevzdávat obrovské množství energie vymyšleným obrazům a abstraktním světům, jež se nacházejí za mezemi reálného života. Reálný svět se vši svou mnohotvárností dostává stále méně lidského tepla. Existuje díky zásobám minulosti a božskému prvotnímu nabití.

Lidstvo přestává plnit své hlavní předurčení. Stává se nebezpečným pro vesmír a dochází k planetárním katastrofám.

I dnes celé lidstvo žije v okultním světě. Ale ten skončil v roce dva tisíce. Samozřejmě, že ve skutečnosti název roku není dva tisíce.

Víš, že letopočet byl změněn teprve nedávno. Minulý časový předěl byl miliontým výročím pozemské civilizace.

A, jako vždy, mělo dojít k planetární katastrofě. Přesněji, lidstvo mělo začít nový pokus v přípravě k ovládnutí vesmíru pomocí vlastní dokonalosti. Ale katastrofa se nestala v žádném z okultních roků.

Pouze tři z nespících Vedů dokázali sejmout z dnešních lidí část okultních uspávajících kouzel. Vzpomeň si, jak se srdce tvých čtenářů začala chvět a vzpomínat si na svou lásku k zemi. Přebývají zatím ve spánku, ale síla Boží Vedické kultury se jim vrací. A k Bohu se vrací naděje. Ještě se ne zcela vzbudili, ale svou láskou zabránili katastrofě. Teď k ní na naší planetě nikdy nedojde.

Vbrzku se všichni lidé budou probouzet z hypnotického okultního snu. Začnou se vracet do reality.

Divíš se tomu, že lidstvo je pohroužené do hypnotického spánku nebo žije v nereálném světě? Myslíš si: „Jakpak je to možné? Tady jsem já a ve městech, velkých a malých, žije množství lidí. V ulicích jezdí auta.“

Nepospíchej s údivem nad mými slovy, Vladimíre. Popřemýšlej sám, uvaž, v jaké době, v kterém dnu nebo hodině reálného světa přebývají dnešní lidé. Vzpomeň si, například, kolik různých náboženství existuje ve světě. Různě objasňují podstatu člověka, uspořádání vesmíru a každé má svou sadu rituálů, odlišných od ostatních.

Připusťme, že jedno z náboženství je nejsprávnější. Ale to znamená, že ostatní budují nereálný svět. Ale lidé v ně také věří. A jestli věří, tak právě žijí podle nereálných zákonů.

Po celé Zemi se stále větší množství lidí snaží získat co nejvíce peněz. Ale co jsou to peníze? Vždyť je to symbol. Říká se, že za peníze se dá koupit všechno. Iluze. Ještě si nikdo za peníze nekoupil skutečnou energii Lásky, city matky, vlast a chuť plodů, jež jsou předurčené pouze tomu, kdo je s uvědoměním vypěstoval.

Peníze jsou symbolem a lze za ně koupit pouze symbolickou lásku. A obklopit se množstvím bezduchých věcí, odsuzující svou duši k osamělosti.

V okultním tisíciletí je lidstvo úplně dezorientováno vzhledem k prostoru, stvořenému Bohem. A lidské duše se zmítají, jako by byly ve tmě.

Podívej se pozorněji, Vladimíre. Jak prudce, pouze za poslední století, ve státě, v němž teď žiješ, společnost měnila svou orientaci.

Byl car, společenské zákony a úctyhodní lidé byli odměňováni různými odznaky, medailemi, řády s barevnými stužkami. Chodili v ozdobených stejnokrojích. A stavěly se kláštery a chrámy po celém státě, v němž teď žiješ.

A najednou to všechno bylo prohlášeno za zřůdnost. Stejnokroje a řády se stužkami se začaly považovat za oblečení pro klauny. Chrámy - za tmářství. A služebníci těch chrámů - za podvodníky.

A lidé s nadšením ničili chrámy, zběsile vraždili okultní služebníky. Potom všem bylo oznámeno, že za to nese vinu vláda sovětů. Ano, vláda se obrátila s výzvou k lidu. Ale vždyť lid se tomu nevzepřel, reagoval na výzvu vůdců-idolů.

Vždyť z dokumentů, existujících dodnes, víš, jak na Kubáni bylo brutálně zavražděno dvaadvacet křesťanských kněží. Byli nejen zabiti, ale brutálně mučeni. Jejich těla se házela na smetiště. Tohle všechno nedělali vůdcové, sám národ chtěl takové činy. Vůdcové jen tohle dovolili. V důsledku toho se v různých končinách státu po tisících vraždily duchovní osoby. Kdo nemohl utéct, vzdával se víry. V těch časech se nemnohým podařilo zachránit svůj život a víru.

Většina lidí ve státě se stala upřímnými ateisty. Změnili oblečení: odznaky a stužky nabyly jiného tvaru a barvy. Nemálo analytiků a historiků napsalo knihy o sovětské době, ale... Jestli později lidstvo uslyší o Leninovi a Stalinovi, potomci řeknou jen jedno: „Poprvé lidstvu bylo zjevně ukázáno to, že se okultizmus stal přežitkem. Okultní náboženství lid nepřijímá ani náhodou, okultizmus se udržuje násilnou, nepřirozenou cestou.“ Ale vždyť víra v Boha nebyla zničena. Pouze byl ponížěn okultizmus, jenž pronikl do víry.

Za poslední tisíciletí se pouze v samotném Rusku povedlo tak radikálně změnit filozofii v národě. Značně ponížit náboženství, přeměnit ho na víru v komunismus, třebaže to je také víra.

Úplně nedávno, jsi toho svědkem, opět národ tvého státu mění orientaci. Cesta, kterou nadšeně kráčeli všichni obyvatelé celého státu, je uznána za nesprávnou. A opět se mění priority.

Národ si vybral novou cestu ? Ani náhodou ! Pro národ cesta vůbec není jasná. V okultním, nereálném světě si národy nevolí cestu samy. Vždy ji někdo ukazuje. Kdo ? Vrchní žrec, který i dnes řídí svět.

Jak řídí lidi dnešního světa ? A proč ho nikdo nemůže svrhnout ? Kde se nachází ? Dívej se. Mohu ti ho ukázat."

Žrec, který i dnes řídí svět

„Teď vidíš staršího člověka. Nediv se jeho prostému zevnějšku. Svým oblečením a způsobem chování se neliší od většiny lidí. Jak vidíš, ve svém každodenním životě je obklopen obyčejnými věcmi. I jeho dům není tak velký, dva lidi - celé služebnictvo. Má rodinu: manželku, dva syny. Ale dokonce ani rodina neví, kdo ve skutečnosti je. A přece má jednu vnější odlišnost od všech lidí. Když ho pozorně sledujeme, lze vidět, že celý den tráví v osamocení. A na jeho tváři je vidět hluboké zamyšlení. Když jí, povídá si s manželkou, i když rozhovor neprobíhá často, jako by jeho oči byly zakryté mlhou. Dokonce i když se dívá na televizi, jsou jeho oči lehce přivřené, nikdy se nepodiví a nezasměje se. Ve skutečnosti se na televizi skoro nedívá. Pouze dělá, že se dívá, v tuto dobu intenzivně přemýšlí o svém. Snuje grandiózní plány. A řídí konání celých států. Je to vrchní žrec z dynastie žreců, jenž zdědil okultní znalosti, které také dokáže předat jednomu

ze svých synů. Pouze za jeden rok dokáže všechno ústně říci dědicovi, jehož připravuje tajně, aniž by o tom věděl: již dávno ve svém synovi rozvíjí určité schopnosti.

Všechny peníze světa patří vrchnímu žrecovi. Všechny peníze světa pracují pro něj. Dokonce i ty, které teď leží ve tvé kapse. Nediv se. Ukážu ti, jak to probíhá a pomocí čeho, a proč vrchní žrec nedává přednost životu na zámku, není obklopený mnohonásobnou ochrankou, ale dává přednost všednosti před přepychem.

Ochranku vrchní žrec nemá proto, že velice dobře ví: čím větší je viditelná moc, tím větší je potřebná ochranka. Ale žádnou ochrankou z lidí, byť statisícovou, se nedokáže žádný pozemský vládce ubránit. Stávalo se, že samotná ochranka zradila vládce nebo ho zavraždila. A navíc, s ochrankou je mnoho starostí. V určité okamžiky se vládce musí podřídít podmínkám ochránců. A sdělovat jim své záměry, například o plánovaných přesunech.

S ochrankou je člověk vždy pod dohledem, a proto je pro něj složitější přemýšlet.

Jistější a jednodušší je skrývat svou podstatu. Čímž vyloučí výpady protivníků, soupera o moc nebo fanatiků vůči své osobě.

Ted' si myslíš: „Jakpak je možné řídit obrovský počet lidí a přitom nemít pomocníky, správce, místodržící, nepsat zákony a netrestat viníky za nesplnění povinností?“

Všechno je velice jednoduché. Již dávno je většina lidí pohroužena do okultizmu.

Vrchní žrec zná techniky okultizmu. Má své pomocníky, správce, písaře zákonů, popravčí a věznice. Má armády a vojevůdce, ale ani jeden z těch, kteří plní jeho vůli, netuší, kdo jej neviditelně řídí a jakým způsobem rozdává příkazy.

Ale neviditelný a bezkontaktní systém řízení je přitom jednoduchý.

V každém státě jsou ve velkých a malých městech lidé, kteří najednou začínají slyšet hlasy, znějící neznámo odkud. A hlas neznámého původu může nařídít člověku, aby uskutečnil nějaký čin, a člověk se podvoluje příkazu.

Stává se, že člověk sám nerozumí, co se s ním děje: vzniká nějaké neobvyklé přání a člověk koná podle příkazu.

Podobný jev současná věda zná. Psychiatři a představitelé jiných věd se dávno pokouší poznat jeho podstatu, ale marně.

Dnešní věda podobný jev uznala za psychickou nemoc. Lidi, které přijdou k lékaři a sdělí mu, že slyší hlasy neznámého původu, jež jim dávají příkazy, se doktoři každopádně snaží dát do nemocnice. Do jaké? Říká se jí psychiatrická léčebna. V mnohých státech se podobá věznici. Takových nemocných je velké množství v dnešní Americe, Evropě a v Rusku. Lidé jsou tam léčeni různými prášky, injekcemi, aby se uklidnila jejich psychika. A od těchto léků člověk dlouhou dobu spí, stává se malátný, mnohé pocity se v něm otupují. A někteří lidé skutečně přestávají slyšet hlas. Druzí se před lékaři přetvařují, aby se dostali z věznice-nemocnice.

Ale ne všichni lidé, slyšící hlasy, se obrací na lékaře. Ted' si představ, že člověk, podřízený hlasu, ovládá atomovou raketu, nebo je velitelem armády, nebo ochraňuje nádobu se smrtelnými bakteriemi. A hlas mu dá určitý povel...

Věda nedokázala určit podstatu tohoto neobvyklého jevu. Dnes zjevně existuje a lidé se ho bojí dávat na odiv, škoda. A zatím je dávno třeba zamyslet se nad takovou prostou věcí: když existuje přijímač, jenž chytá signál, někde musí být i vysílač.

Vrchnímu žrecovi a jeho pomocníkům jsou známy způsoby předávání hlasů-příkazů. Také ví, jaký druh člověka je schopno vytvářet náboženství. Vždyť právě žrecové jsou zakladatelé náboženství, okultizmu. Potřebují ho, aby řídili lidi. Fanatik, jenž uvěří v nereálný svět, se podobá biorobotovi, je náchylný k slyšení hlasu k pokornému splnění jakéhokoliv příkazu.

Vrchní žrec a jeho pomocníci vědí, jak mají rozeštvát, donutit válčit mezi sebou lidi různých náboženství.

Příčiny válek jsou různé, ale vždy, v jakékoliv válce, hlavní zbraní byly odlišnosti v náboženských představách.

Technické prostředky, všechno to, co šíří nepřirozenou informaci, je také podřízené žrecům prostřednictvím lidí. A k tomu nepotřebují řídit každý pořad v televizi nebo hýbat rukou člověka, jenž píše. Postačí vytvořit všeobecné podmínky, při kterých všechna média budou pracovat za peníze. Například, reklama různého zboží se v televizi stává stále vytríbenější, dotěrnější a agresivnější. Kterýkoliv psycholog ti řekne, že to není nic jiného než agresivní sugesce, směřovaná na člověka. Často ne pro blaho člověka, ale na škodu. Ale lidem se tvrdí bez uzardění, že bez reklamy to nejde, protože prý vydělává pro televizi peníze. A zatím jakoukoliv reklamu financuje člověk, jenž se dívá na televizi a kupuje zboží pod vlivem reklamy. V ceně zboží jsou zahrnuté peníze na reklamu. Co může být smutnějšího než taková situace ?

A peníze jsou obrovskou, mohutnou pákou žrecova vlivu.

Řekla jsem ti, že dokonce ty peníze, jež leží ve tvé kapse, slouží vrchnímu žrecovi. Podívej se, jak to všechno probíhá.

Ve velice pomotaném bankovním systému je jedna zákonitost. Peníze, jež někdo vybere v bance, zvětšují její kapitál. Například Rusko si vezme půjčku v Mezinárodní bance. Vrátit má s úroky podstatně více, než vzalo. Kde se bere rozdíl ? Ty platíš daně, a když dokonce nepracující stařík si kupuje čtvrtku chleba, tak v její ceně je také zahrnuto daňové procento. A toto procento bude odevzdáno, nebo alespoň jeho část, do Mezinárodní banky. Takhle vzkvétá kapitál, ale čím ? Vrchního žrece. Je schopný směřovat proudy peněz na války, okultní věci nebo vyrábět smrtonosné léky, aniž by se dotýkal kapitálu.

A jeho cíl je jednoduchý ! Převládá v něm pýcha, která se snaží stvořit vlastní svět, odlišný od toho, jenž stvořil Bůh, a držet ho v pokoře. A žrecům se částečně daří dosáhnout svého přání. Shon mezi lidmi jim v tom pomáhá. A oni ho sami mezi lidmi vytvářejí.

Všimni si, ve shonu si lidé nevšímají, že se jim podává stále méně informací. Stále víc se zakazuje jedna otázka: je cesta, kterou teď směřuje celé lidstvo, správná ?

Kdyby se lidé osvobodili od shonu, mnozí by poznali: jestliže se mezi lidmi s každým rokem zvětšuje počet nemocí, nekončí války a katastrofy jsou stále větší, pak cesta, kterou kráčíme, je pochybná. Ale shon ! Nedovoluje přemýšlet. A žrec

přemýšlí každou chvíli a spřádá plány a vtěluje je prostřednictvím množství lidských rukou..."

Dlouho jsem poslouchal Anastasiino vzrušené vyprávění, nepřerušoval jsem ji, na nic jsem se neptal, nedával jsem upřesňující otázky. Tentokrát jsem byl v tajze déle než obvykle. Když jsem odcházel, pochopil jsem, že jsem přeplněný informací a bude pro mě těžké vyložit ji v knize. Navíc mluvila o dosti neobvyklých věcech, dotýkala se náboženství, vlády. V náboženských konfesích je velké množství různých fanatiků. Jsou připraveni vrhnout se na kohokoliv, jenž sahá na jejich víru ! Nač potřebuji tyto problémy ?

(9 .)

JE TŘEBA PŘEMÝŠLET

Když už jsem byl doma a připravoval knihu k tisku, do poslední chvíle jsem se nemohl rozhodnout, jestli mám zařadit do rukopisu všechno, co řekla.

Když Anastasia mluvila o překrásném budoucnu Ruska, jež lze dosáhnout prostřednictvím zakládání rodových statků, všechna její slova jsem chápal. Její idea byla podchycena čtenáři. Lidé začali konat.

Když v knize „Kdo vlastně jsme ?“ stejně vzrušeně odpovídajíc na otázku, nazvala Ježíše Krista svým starším bratrem a já jsem o tom napsal, někteří čtenáři, většinou věřící křesťané, začali vyjadřovat nespokojenost.

V předchozí knize jsem psal, jak na otázku „dokáže-li ji pochopit alespoň někdo z duchovenstva“ odpověděla, že jí pomůže římský papež Jan 2.. Tehdy začali pochybovat čtenáři-katolíci.

Kvůli podobným výrokům mě neopouštěly pochybnosti: stojí za to psát v knihách o Anastasiiných neobvyklých činech, slovech a chování ? Přinášejí užitek nebo škodu ? Zdalipak nezačnou někteří čtenáři pochybovat o zjevných reálných ideách zřízení společnosti prostřednictvím zlepšení blahobytu a způsobu života jednotlivých rodin ?

A navíc, také jsem pochyboval o jejích slovech. To je ale: „sestra Ježíše Krista“, „pomůže papež Jan 2..“

Kdybychom prohlédli celou Bibli, nenajdeme tam dokonce zmínku o tom, že Ježíš Kristus měl nějaké bratry nebo sestry.

A najednou se stala událost, kterou lze nazvat supersenzační, a v této souvislosti mě i Anastasiiny výroky opět a opět nutily zamýšlet se nad velikostí skutečných možností člověka.

Najednou se ke mně dostala informace o tom, že Vatikán zveřejnil informaci o dvou sestrách Ježíše Krista. Jen jsem nepochopil, zda jsou to vlastní nebo nevlastní... Slyšel jsem krátké sdělení, když jsem byl ve svém bytě a zabýval se nějakou domácí prací.

Současně byly puštěné rádio a televize, proto nemohu přesně říci, odkud zazněla. Podle mě v televizních zprávách.

Po tomto sdělení jsem po každé, když jsem se posadil za psací stůl, z nějakého

důvodu bral do rukou Anastasiiny neobvyklé výroky, jež jsem se dříve rozhodl nezařazovat do nové knihy. Mezi těmito výroky bylo i následující:

„Prezident USA George Bush svým jedním nestandardním činem, sám to nechápaje, zachrání svůj stát před strašlivou katastrofou a celý svět před válkou nevídanou svým ničícím účinkem na všechno živé.“

Tenhle Anastasiin výrok se po ničivých teroristických útocích a vojenských operacích jedenáctého září a válce v Afghánistánu s bezprostřední účastí USA, zdál být úplným protikladem ke skutečnosti. Avšak při analýze informací z tisku a televize jsem se stále utvrzoval v domněnku, že události, jež se staly v Americe jedenáctého září, mají pootevřít lidem důležité tajemství. Zabránit větším a globálnějším teroristickým akcím v různých zemích. A bude jim zabráněno pouze v tom případě, jestli toto tajemství bude odhaleno. Opět a opět jsem pročetl všechny Anastasiiny neobvyklé výroky. Vypadalo to takhle.

Jedenáctého září roku 2001 se ve Spojených státech amerických uskutečnila řada velkých teroristických akcí. Někým řízená dopravní letadla s lidmi na palubě vzletla z newyorského letiště a ihned změnila svůj směr. Letadla jedno za druhým vrážela do mrakodrapů obchodního centra a jiných strategicky důležitých objektů.

O tom všem slyšeli lidé různých zemí. Nejednou byly v televizi ukázány scény hroutících se budov. Brzy po této události byl určen hlavní viník - Usáma bin Ladin a jeho organizace. O něco později prezident a vláda USA za souhlasu a účasti řady evropských států a Ruska začali bombardovat Afghánistán, kde se podle jejich informace nacházel hlavní terorista a členové jeho organizace.

Tak v čempak je tajemství? Vždyť se záběry o následcích teroristických akcí a průběhu antiteroristické vojenské operace ukazovaly, a doteď se ukazují, v reportážích několikrát denně.

Tajemství je v úplné neznalosti nebo zatajování příčin teroristických útoků, v naprosté nepřítomnosti logiky v činech ne samotných vykonavatelů teroristických útoků, ale jejich organizátora.

Tajemství tkví také v tom, že média se ani nepokoušejí víceméně důkladně analyzovat příčiny toho, co se stalo, jako by dostala zákaz tuto otázku vysvětlit. Každodenně nám ukazují fakta a mluví se pouze o tom, co se stalo. Stálá opakování proměňují něco velmi neobyčejného na všední, obvyklé, jako každodenní reportáž o nehodách na cestách.

Podle sdělení informačních prostředků se vytvořil následující obraz. Nějaký velice bohatý terorista, podle všeobecné verze - Usáma bin Ladin, připravil a prostřednictvím vykonavatelů uskutečnil řadu bombastických teroristických útoků, které byly doprovázeny velkým počtem obětí s dříve nevídaným účinkem na lidi celého světa.

Čehopak v důsledku dosáhl hlavní organizátor teroristických útoků? Část světového společenství na úrovni hlav států se spojila proti němu. Používá nejdokonalejší technické prostředky a dobře vyškolené útvary pro jeho chycení a zničení.

Podle existující verze, terorista číslo jedna se schovává v horských jeskyních Afghánistánu. Letadla bombardují tyto hory a také vojska talibů, kteří se považují za pomocníky teroristy číslo jedna.

Nejrozvinutější státy v čele s USA se zároveň chystají skoncovat se všemi teroristickými organizacemi, ať jsou v jakémkoliv státě.

Mohl člověk, jenž je organizátorem teroristické akce, nepředvídat podobný vývoj událostí? Úplný nesmysl! Samozřejmě chápal, že se právě tohle stane. Pro něj, schopného dlouhou dobu se skrývat před speciálními oddíly, připravovat a uskutečňovat teroristické akce, potřebující důkladnou analýzu a propočet, nebylo těžké předpokládat podobný vývoj událostí.

Pak to vypadá, že na jednu stranu je moudrý stratég a taktik, výborný analytik, na druhou - úplný blbec. Vypadá to tak, že svými teroristickými činy přivolal svou záhubu, záhubu své organizace a všech teroristických organizací, dokonce i těch, kteří nejsou s ním spojeny.

Situace je nelogická, a tudíž činy světového společenství v boji proti terorismu mohou být neefektivní a v podstatě i nebezpečné. Logika napovídá o tom, že hlavní organizátor teroristických akcí zůstává mimo podezření.

Ať je to, jak je, jasné je jedno: z faktů, jež nám podávají informační zdroje, se vytváří právě takový nelogický obraz.

Samozřejmě, stejně jako mnozí lidé, i já jsem si toho ze začátku nevšiml, ale... To, co se stalo v USA, oživilo v mé paměti hned několik Anastasiiných výroků, které jsem, opět z důvodu jejich neobvyklosti a podivnosti, nechtěl publikovat. Ale teď, po amerických událostech, právě ony mi mnohé objasnily. Třebaže zdaleka ne hned. Tady, například, je jeden z nich:

„Vládcové velkých a malých států, ještě od doby egyptských faraónů, jsou nejnesvobodnější lidé na Zemi. Větší část svého času tráví v umělém informačním poli, jsou nuceni řídit se všeobecně uznávanými rituály chování. Stále se jim dodává obrovský objem typické, jednotvárné informace, ale faktor času jim ani nedovoluje analyzovat ji. Přemístění vládce státu z umělého informačního pole do přirozeného, byť na tři dny, je nebezpečné pro žrece různé úrovně. Včetně světských konkurentů vládce, Nebezpečí tkví v tom, že vládce může začít samostatně analyzovat mnohé situace, osvobodí se zpod moci okultních působení a osvobodí od nich svůj národ.

Přirozeným informačním polem je příroda, její vzhled, vůně a zvuky. Úplně ochránit člověka před okultním působením může příroda vlastního statku - místo, ve kterém se flora a fauna chovají k člověku s láskou.”

Teď, když jsem seděl u psacího stolu z cedru, jenž mi darovala Anastasia, vzpomněl jsem si právě na tento výrok, který se mi nezdál být, jako dříve, divný.

A skutečně, podívejte se, co se děje třeba s naším prezidentem. Stálá setkání jednou s hlavami zahraničních států, podruhé s úředníky našeho. Všichni přicházejí ne na čaj, ale s různými problémy, k tomu ještě žádají jejich okamžité řešení. A tisk? Jen co se ve státě stane nějaká neobyčejná událost, ihned se píše: „A jaká je reakce prezidenta?“ Nebo ještě lépe: „Proč na místo události nejel prezident?“ A chválí se, když jede na místo, kde došlo k záplavám nebo k něčemu dalšímu. Je to dobře?

A kdy tedy má v klidu přemýšlet, analyzovat přicházející informace? Jakmile se něco stane - „Chceme prezidenta!“ žádá národ. Tak už to chodí. Tak je to

zavedeno. Ale co kdyby to bylo jinak. Prezident nemusí nikam vyjíždět, jako hasič. Nemusí přijímat úředníky, ztrácet čas na porady.

Je třeba mu dát možnost sedět ve své zahradě, odtud pozorovat to, co se děje ve státě a analyzovat přicházející informace. Zřídka přijímat nějaké řešení. Možná, že tehdy i národ by začal žít lépe. „Co je to za blbost ?“ pomyslí si zřejmě mnozí lidé, stejně jako já jsem si myslel ze začátku. Blbost ? A to, že člověku nedávají možnost přemýšlet, je tedy normální ? Někomu moc vyhovuje, aby prezidenti různých států co nejméně mysleli. Co se stane s naším státem, jestli dáme možnost našemu prezidentovi v klidu přemýšlet ? Nebudeme ho vyrušovat. Dáme mu možnost alespoň na čas vyjít z umělého informačního pole.

A najednou ! Při této myšlence jako by mým tělem projel elektrický proud a psací stůl se zahřál. Neuvěřitelná domněnka... Z rozrušení jsem z nějakého důvodu chytl telefonní sluchátko a aniž bych vytočil číslo, protože telefon nemá, jsem vykřikl: „Anastasio !“

Sluchátko nevydávalo obvyklé zvuky. A za okamžik jsem zřetelně slyšel známý, čistý a klidný Anastasiin hlas, odlišný od všech hlasů na světě: „Buď zdrav, Vladimíre. Pokus se vícekrát tak silně nerozrušovat. Vidíš to sám, jak nepřírozené činy vyvolává přebytké vzrušení. Nebudu s tebou mluvit telefonicky. Prosím, uklidni se. Vstaň od stolu, vyjdi na čerstvý vzduch do lesíka, jenž je vedle tvého domu.“

Ve sluchátku se ozvalo pípání. Položil jsem ho.

„To jsou věci,“ pomyslel jsem si, „tolik jsem se rozrušil. Zajímalo by mě, zda to skutečně mluvila Anastasia, nebo se mi to v rozrušení zdálo ? Opravdu je třeba vyjít na čerstvý vzduch a uklidnit se.“

Za nějakou dobu jsem se oblékl a šel do lesa, jenž roste vedle mého domu, zašel jsem do něj. A uviděl jsem... Anastasia stála pod borovicí, trochu stranou od cestičky, a usmívala se. Dokonce jsem nereagoval na její neobvyklé objevení, ihned jsem začal mluvit.

Kdo zachránil Ameriku

„Anastasio, pochopil jsem... Proanalyzoval jsem, porovnal jsem tvé výroky s událostmi, které se staly v Americe, a je mi to jasné... Poslouchej, pokud udělám chybu, oprav mě. Řada teroristických akcí, které se uskutečnily jedenáctého září v Americe, nebyla úplná. Jejich organizátoři připravovali něco značně většího. Je to tak ? Ano ?..

Samozřejmě, že je to tak. Jenomže si nemohu představit detaily. Celkově... zdá se mi, jsem se to naučil. Ale do detailů... Můžeš mi to povědět podrobněji ?“

„Mohu.“

„Tak to pověz.“

„Hlavní organizátor plánoval postupně zapojit šest teroristických skupin. Každá z nich měla konat samostatně v určenou dobu. Nic o sobě nevěděly. Jejich vedoucí také nevěděli, kdo je hlavní organizátor a jaký je konečný cíl. Do každé skupiny byli zařazeni náboženští fanatici, připravení jít na smrt.“

Pouze jedna skupina se skládala z lidí, kteří souhlasili s uskutečněním zločinu za peníze.

První skupina se měla zmocnit všech osobních letadel, jež se ve stejnou dobu nacházela ve vzduchu nad státem, vzlétajících z letišť a přibližujících se ke státu. Plánovalo se nasměrovat všechna letadla na zničení objektů důležitých pro stát.

Šest dnů před tím měla jiná skupina nakazit vodu v rozvodech dvaceti největších hotelů. Byl vymyšlen způsob, při kterém skoro není možné určit, kde se nachází zdroj nákazy nebo zločinec-vykonavatel. Vykonavatel se měl ubytovat v jednom z pokojů velkého hotelu. Nasadit na kohoutek se studenou vodou speciální zařízení a otevřít kohoutek. Voda by z něj nevytékala. Naopak, tlak vzduchu by vytlačil do rozvodu smrtelný prášek. Potom se kohoutek zavře a další den se úkladný zločinec přemísťuje do hotelu v jiném městě.

Bakterie, jež se dostaly do vody, se stanou lepkavými. Budou se lepit na stěny potrubí, nabobtnávat, množit se a stékat dolů. Za dvanáct dnů jich bude hodně. V obyčejném přirozeném vodním prostředí by se množit nemohly. Zničily by je jiné bakterie. Ale ve vodovodním systému takové vyvážení neexistuje. Člověk zbavil vodu mnohých přírodních vlastností.

V době velké spotřeby vody, když se ráno lidé budou mýt, proud vody bude odtrhávat část bakterií a z kohoutku poteče nakažená voda. Člověk, jenž se jí umyje, ze začátku nic nepocítí. Ale za osm nebo dvanáct dnů se na jeho těle začnou objevovat vřidky. Stále víc a víc. Budou se zvětšovat, hnisat. Nemoc je nakažlivá a její léčení velice obtížné. Organizátoři teroristické akce mají protijed. Nemocní lidé se měli objevit v mnohých státech. Vbrzku by se zjistilo, že byli ubytováni v hotelích. O tomto se lidé měli dozvědět již po spadnutí letadel.

Je mi nepříjemné vyprávět, jaké zločiny měli spáchat jiní zločinci. Důsledkem všech teroristických akcí měly být strach a panika.

Mnozí lidé by začali s rodinami odjíždět ze státu, snažili by se převést svůj kapitál do bank států, podle jejich mínění, méně nebezpečných pro život. Ale ne každý stát by souhlasil s přijímáním uprchlíků z USA. Děs a strach by se zmocnily obyvatelstva většiny států: když nedokázala odolat země, jež se považovala za nejsilnější..."

„Zastav, Anastasie. Zkusím to sám. A po těchto akcích by se objevili, no, hlavní organizátoři. Myslím tím to, že by přes nějaké prostředníky vznesli své požadavky."

„Ano."

„Ale nepovedlo se jim uskutečnit všechny zamýšlené teroristické akce. Nepovedlo se jim zastrašit Američany úplně. Proto nedokázali uskutečnit vše, co zamýšleli, byli nuceni začít značně dříve, než byla dokončena úplná příprava. Proto jim to vyšlo nelogicky. Teroristické útoky jsou, ale požadavky nejsou. Nepovedlo se jim to! A já se domnívám proč. Protože ti hlavní, nejhlavnější, jsou mezi žreci dnes žijícími. A oni se polekali Bushova chování a byli nuceni začít dříve. Je to tak?"

„Ano. Oni..."

„Počkej, Anastasie, musím na všechno přijít sám. Naučit se chápat. Jestli to dokážu já, tak také lidé, stejní jako já, dokážou vidět realitu, v které žijeme. Tudíž, všichni pochopí, co je třeba udělat pro zlepšení života."

„Ano, Vladimíre, jestli jsi to dokázal ty, dokážou to i ostatní. Někdo dříve, někdo později, ale lidé začnou budovat život v překrásné realitě. Mluv jenom klidněji, není třeba se tak silně rozrušovat.“

„Už jsem skoro klidný. I když ne. Tady je to těžké bez rozrušení. To je neuvěřitelné. Prezident Ameriky Bush, připravil jim takový poplach. Pochopil jsem: vyděsili se, když... Když prezident Ameriky Bush najednou odjel na svůj ranč ve státě Texas. Jen půl roku po tom, co se stal prezidentem. Najednou si bere dovolenou a odjíždí skoro na měsíc ! A kam odjíždí ? Ne do reprezentativních lázní. Ne na nějaký exotický zámek. Odjíždí na ranč do nevelkého domu. Není tam ani prezidentská linka. Pouze jeden obyčejný telefon. A mnoho televizních programů chybí. Protože není kabelová anténa. Novináři-analytikové mluvili o těchto faktech, ale co stojí za nimi, nikdo nepochopil. Četl jsem na internetu všechno, co se týkalo Bushovy cesty na jeho ranč. Uváděl se pouze samotný fakt. Ano, vyvolalo to údiv, proč si vzal tak brzy dovolenou. Proč na tak dlouhou dobu. Šestadvacet dnů strávil na svém ranči. Nepouštěl tam novináře, nezval tam žádné úředníky.

A nikdo ! Nikdo to nepochopil. Prezident Ameriky George Bush udělal velký skutek, který před ním neudělal žádný prezident za celou dobu existence státu. A možná, že tohle uskutečnit, vůbec nenapadlo žádného vůdce za posledních pět nebo deset tisíc let.“

„Ano, nenapadlo.“

„A jeho grandióznost tkví v tom, že poprvé se vládce velkého, nejdůležitějšího státu na světě, ke zděšení všech druhů žreců, najednou vytrhl z umělého informačního pole. Jednoduše a klidně z něj vyšel. A tudíž vyšel zpod kontroly okultistů. Teď jsem to pochopil: vládcové jsou vždy pod kontrolou. Jsou bedlivě sledováni ve svých každodenních vyjádřeních, v intonacích hlasu a výrazu tváře. Jejich činy jsou korigovány a podvrhuje se jim všemožná informace. A Bush z tohoto pole vyšel. Zděsili se. Pokoušeli se ho dostat okultním způsobem. Jak jsi říkala, na dálku diktovat hlasem. Ale kdepak, nedostali ho ! Říkala jsi to, pamatuješ se ? Mluvila jsi o tom, že příroda, flora, fauna - to je přirozený svět, který nepřipouští k člověku škodlivé okultní působení. Chrání člověka, pokud je v kontaktu s přirozeným světem. Sám ho vytváří.“

„Ano. Je to skutečně tak.“

„George Bush zjevně nevytvářel svět rostlin na svém ranči. Ale sám vybral toto místo. Zachoval se k němu s láskou. K přírodě, která je tam, je to vidět z mnoha faktů. Ona, příroda, reagovala na jeho lásku. Odpověděla mu tímtež. Ubránila ho stejně tak, jako rostlinstvo rodového statku. Je možné, Anastasie, že ono reaguje, i když ho nevysazuješ sám ?“

„Je to možné. Občas reaguje, jestliže se člověk sám zachová k okolí s upřímností a s láskou. V daném případě s Georgem Bushem se tohle stalo.“

„Ano. I já jsem to pochopil. Prezident se nacházel na svém ranči. Všichni si mysleli, že je připraven o informace. Ale ve skutečnosti se zmenšil proud informací umělého světa. A proud přirozené informace z okolního světa značně vzrostl. Prezident ho přijímal prostřednictvím šelestu listoví, pleskotu vody, zpěvu ptáků a závanu větříku a přemýšlel. Analyzoval ! Myslel ! Tento fakt se mnozí pokusí ututlat, zapomenout. Odpoutat od něj pozornost. Nepovede se jim to ! Stejně

vejde do dějin tisíciletí. Pochopil jsem to, Anastasie. Lze pronášet hodně rozumných projevů. Napsat mnoho písní a veršů, jako biblický král Šalamoun. A lze se zachovat výrazněji a přesvědčivěji, jak to udělal Bush, čímž vlastně řekl světu: „Dívejte se, lidi, jsem bohatý, mám nejvyšší moc nad nejsilnějším státem na světě. Ale tohle všechno není nejdůležitější pro lidskou podstatu. Lidské duši, její božské podstatě se líbí něco jiného: ne umělé stvořený svět, ale přirozený, stvořený Bohem. Můj ranč je mi milejší než zlato a technokratické vymoženosti. A proto jedu na ranč. Přemýšlejte i vy, lidé, nad snaženími ve svém životě !” Prezident Ameriky udělal nejlepší a nejpřesvědčivější reklamu rodovým statkům, o nichž jsi mluvila. Budoucím ruským rodovým statkům. Statkům celého světa. A jestli po tomto lidé nepochopí, tak lidstvo skutečně spí. Nebo skoro všichni lidé jsou někým zhypnotizováni. A proto se trápí, jsou nemocní, užívají drogy a válčí, vraždíce jeden druhého.

Jestli se lidstvo nedostane z této hypnózy po tvých slovech, po Bushových činech, pak je potřebná katastrofa. Bush je prezident. Je nejinformovanější člověk technokratického světa, protože má přístup ke speciálním informačním službám, informace mu dodávají analytické ústavy. A on zná informace přirozeného světa. Může porovnávat, analyzovat. Porovnal ji a svými činy ukázal... Stop. Opět neuvěřitelná náhoda. Ne, celý řetězec náhod, jestli jsou to náhody. Říkala jsi... Ty mluvíš a potom se stává... Ruský prezident začátkem nového tisíciletí vydá zákon o půdě, aby se všem lidem, každé ruské rodině dal hektar půdy bezplatně.

21. února 2001 se ve všech televizních zprávách vysílala reportáž ze zasedání Státní rady za vedení prezidenta V. V. Putina. Na zasedání se projednávala otázka půdy. O soukromém vlastnictví půdy, včetně zemědělské. Názory guvernérů, kteří se sešli na radě, byly různé. Většina z vedení regionů - členů Státní rady - se přiklonila k tomu, že je třeba dát Rusům půdu do soukromého vlastnictví.

Prezident, soudě podle jeho poznámek, projevu a podle toho, že právě on předložil na Státní radě otázku půdy, je také pro přidělení půdy lidem do soukromého vlastnictví s právem dědění.

Výsledek zasedání: vládě je nařizeno do května roku 2002 připravit projekt nového zákonodárství o půdě a předložit ho k projednání ve Státní dumě.

Samozřejmě, že jde o prodej, ne o bezplatné přidělení půdy pro rodové statky, a zemědělské půdy se nedotýkají, ale přece, zřetelný pohyb kupředu je cítit.

Anastasie, je to řetězec náhod, nebo to ty nějak působíš na lidi ? Ano ? Také můžeš na dálku řídit hlasem ? Samozřejmě. Můžeš. A také to děláš. Mluvíš s nimi ?”

„Vladimíre, se žádným člověkem, kromě tebe, a to pouze dnes po telefonu, jsem na dálku nemluvila, jak si to myslíš. A nikdy nepoužiji možnost násilného působení.”

„Ale vždyť jednou, když jsem byl v Moskvě, slyšel jsem tvůj hlas, Anastasie. Nebyla jsi vedle mě, ale hlas zněl.”

„Tenkrát vedle tebe byl dědeček, Vladimíre.

Mnozí lidé mohou zachycovat myšlenky, existující v prostoru. Je to přirozená schopnost člověka. Dříve ji měli všichni lidé a na tomto není nic špatného. Jelikož v tom není násilí. Na dálku se může jeden člověk svým paprskem-

myšlenkou dotknout druhého člověka - zahřát ho, a tím zrychlit jeho myšlenkový proces. Paprsek-myšlenka je v každém člověku, pouze jeho síla je různá."

„Ale tvůj paprsek je velice silný, zkoušela ses jím dotýkat lidí ?"

„Ano, ale neřeknu ti jejich jména."

„Proč ?"

„Dotek paprsku není pro tyto lidi důležitý. To podstatné je v jejich schopnostech vnímat skutečnost."

„Dobře, neříkej jejich jména. Jenom... To jsou věci ! Víš, co mě napadlo ? To je grandiózní. Vždyť můžeš na dálku nejen ohřát svým paprskem, ale i spálit. Dokonce kámen proměnit v prach. Vždyť jsi to jednou ukázala. Tak spal ty, kdo připravují teroristické akce. Spal žrece a vůbec všechno nečisté. Vždyť jsi to říkala. Pamatuji si to, psal jsem to: ‚V mžiku zničím svým paprskem tmou odvěkých postulatů. Nestůjte mezi Bohem a lidmi...‘ No a tak dále. Pamatuješ se na tato svá slova ?"

„Ano, pamatuji se."

„Tak pročpak otálíš ? Proč je nezničíš ? Vždyť jsi to říkala."

„Mluvila jsem o postulátech. Ale spalovat paprskem lidi si nikdy nedovolím."

„Ani hlavní organizátory teroristických akcí ?"

„Ani je."

„Proč ?"

„Popřemýšlej sám, o čem mluvíš, Vladimíre."

„O čem tady mám přemýšlet ? Všem je jasné, že organizátory teroristických akcí a jejich napomahače je třeba okamžitě zničit. Do toho už jsou zapojeny armády různých států. Speciální služby. Hynou lidé."

„Jejich úsilí je marné. Opravdové organizátory nenajdou a nezničí. Teroristickým akcím se takovým způsobem nezabrání."

„Tím spíše. Jestli můžeš určit a spálit v jeden okamžik hlavní organizátory a jejich napomahače, udělej to. Spal je !"

„Vladimíre, a mohl bys ještě popřemýšlet a určit, kdo jsou napomahači hlavních organizátora a kolik jich je ?"

„Popřemýšlet je, samozřejmě, možné. Jenom to stěží určím. Jestli víš, řekni to, vyjmenuj jejich jména."

„Dobře. Mezi napomahači teroristů jsi ty, Vladimíre, tví sousedé, přátelé, známí."

„Cože ? Co to říkáš, Anastasie ? O sobě a o svých přátelích vím absolutně přesně - nejsme napomahači."

„Způsob života většiny lidí, Vladimíre, je živnou půdou pro teror, nemoci a různá kataklyzmata. Copak ten, kdo pracuje v továrně, jež vyrábí samopaly a náboje k nim, není napomahačem vražd ?"

„Ten, kdo vyrábí zbraň, je možná nepřímým napomahačem. Ale mluvila jsi o mně. A já nepracuji tam, kde se vyrábí zbraně."

„Ale ty kouříš, Vladimíre."

„No ano. A co s tím má společného kouření ?“

„Kouření je škodlivé, což znamená, že terorizuješ své tělo.“

„Své ?.. Ale jde o něco jiného...“

„Pročpak by mělo jít o něco jiného. Ať každý člověk pozorně proanalyzuje svůj způsob života. Obzvlášť ti lidé, kteří žijí ve městech. Copak lidé jedoucí v autě nevědí, jakým smrtelným plynem zamožuje vzduch jejich auto ? Copak lidé žijící ve velkých domech, rozdělených na množství bytů, nevědí, že žít v těchto bytech je škodlivé a nebezpečné ? Uspořádání života velkých měst je zaměřené na zničení člověka, na dezorientaci člověka vůči přirozenému prostoru. Většina lidí, žijících takovým způsobem, jsou právě napomahači terorismu.“

„Připustíme. Ted' to ale mnozí lidé začínají chápat a chtějí změnit svůj způsob života. Tak jim pomoz, spal svým paprskem hlavního organizátora teroru.“

„Vladimíre, na to, abych splnila tvou prosbu, svým paprskem musím nasměrovat mnoho zlobné energie, schopné zničit člověka.“

„No a co ? Tak to udělej. Vždyť tento člověk je hlavní organizátor teroristických útoků.“

„Chápu to. Ale dříve, než nasměruji zlobnou energii na někoho jiného, musím v sobě zkoncentrovat a vyprodukovat velký objem této energie. Potom se může ve mně opět usídlit nebo se po částech umístit v jiných lidech. Zničím vrchního žrece, ale jeho program bude účinkovat dál. A to zlobné si najde jiného žrece a ten bude ještě silnější než zničený. Pochop, Vladimíre, terorismus, vraždy a loupeže jsou mnoho tisíc let staré. V Egyptě žrecové otrávilí faraóna za to, že se pokusil vzepřít jejich činům. Když vědci v minulém století našli jeho hrobku, určili, že Tutanchamonovi bylo pouze osmnáct let. Z Bible víš o válce žreců. Vzpomeň si sám, co se o tomto mluví ve Starém zákonu. Před tím, než všichni Židé vyšli z Egypta, mezi žreci vznikl spor. Žrec Mojžíš žádal o neomezenou vládu nad Židy, ale jiní žrecové mu nechtěli vyhovět, a tehdy sarančata napadla osení Egypta. Pak mor postihl všechny děti. Lidi a dobytek potkalo mnoho nemocí. A faraón pustil Židy. Ze strachu jim obyvatelé Egypta dávali svůj dobytek, zbraň, zlato a stříbro.

Ve Starém zákonu se říká, že tyto činy konal Bůh.

Mohou být podobné činy od Boha ? Samozřejmě že nejsou. Bůh tvoří šťastný život pro všechny. A teroristické akce v Egyptě žrecové produkovali, když mezi sebou dělili moc. A ze svých zločinů obviňovali Boha. Ještě si, Vladimíre, vzpomeň, jak byl ukřižován Ježíš. Kdo byl vedle něho, ukřižovaného, na sousedních křížích ? Lupiči ! Mluví o tom Nový zákon. A tohle bylo víc než před dvěma tisíci let. Ale i tehdy mezi lidmi byly loupeže. Lupiči byli trestáni. A jaký je výsledek ? k loupežím dochází i dnes. Každým dnem je jich víc a víc. Proč ? Po tisíciletí žijíce ve shonu, si lidé neuvědomili, že nejde bojovat proti zlu zlem. V takové válce se zlo bude pouze zvětšovat. Právě proto, Vladimíre, nemohu na zlo odpovědět zlem.“

„Nemůžeš nebo nechceš, zkrátka, to není podstatné. Když mluvíš, Anastasie, tvé důvody jsou pádné. Skutečně lidstvo nedokázalo za tisíce let zvítězit nad zločinností. Možná, že jsme bojovali špatnými způsoby. Jenomže když se člověk dívá na dnešní situaci ve světě, nic jiného ho nenapadá, než přemoci teroristy vojenskou silou. Ted' stále častěji zní výraz: „náboženský extremismus“. Slyšela jsi o tom ?“

„Ano.“

„A ještě se říká: „islámský náboženský extremismus“. Je považován za nejsilnější náboženský extremismus.“

„Ano, říká se to.“

„Tak co máme dělat ? Vždyť islámské náboženství se šíří rychleji než ostatní. Mezi mými známými jsou muslimové a nejsou to špatní lidé, ale z druhé strany, mezi islamisty jsou také extremisté. Uskutečňují velké teroristické útoky. A jak jinak lze s nimi bojovat než pomocí vojenské síly ?“

„Nejprve, nelhat.“

„Komu nelhat ?“

„Sobě.“

„Jak to ?“

„Rozumíš, Vladimíre, slyšel jsi o muslimském náboženském extremismu. Mnozí lidé byli prohlášeni za teroristy. Víš o tom nejen ty, tato zpráva se usilovně roznáší po světě. Vnutit takovou myšlenku mnohým lidem není těžké, když se teroristické akce konají a zúčastňují se jich muslimové. Ale když se mluví o muslimském terorismu, zamlčuje se jiný pádný argument.“

„Jaký ?“

„Ti lidé, kterým se říká extremisté a teroristé, si myslí, že právě oni se snaží zastavit teror, zachránit svůj národ před utrpením. A jejich důvody jsou pádné. Myslí si, že zachraňují celý svět před morem, který vnáší západní, nemuslimský svět.“

„Říkala jsi, že jejich argumenty jsou pádné. Ale já jsem o jejich argumentech vůbec nic neslyšel. Jestli je znáš, pověz mi o nich.“

„Ano, povím. A ty zkus rozsoudit, potom mi řekneš, na které straně ze dvou bojujících je pravda. Muslimští duchovní učitelé říkají svým věřícím přibližně následující: „Dívejte se, lidé, dívejte, co nám přináší jinověrci. Západní svět podlehl mravní zkáze a smilstvu. Svými strašnými nemocemi chtějí naočkovat i naše děti. Alláhovi vojáci musí zastavit vpád jinověrců.““

„Počkej, Anastasie, vždyť to jsou pouze slova, v čem spočívají jejich argumenty ?“

„Uvádějí fakta o tom, že v západních zemích, nemuslimských zemích je prostopášnost, prostituce a vzkvétá cizoložství. Dochází k loupežím. A s každým dnem stále větší množství lidí užívá drogy. A nemohou zastavit strašné nemoci, například AIDS a pití.“

„A u nich, v muslimských státech, tohle není ?“

„Vladimíre, v muslimském světě je mnohem méně opilců a kuřáků. Nezměrně méně nemocných na AIDS. Neklesá porodnost a v porovnání s jinými státy je mnohem méně manželských nevěr.“

„Vypadá to, že obě strany jsou přesvědčené o tom, že bojují za pravdu ?“

„Ano.“

„A co do budoucna ?“

„Žrecové si myslí, že udělali všechno pro to, aby se začala velká válka. Západní státy se sjednotily, křesťané se spojili proti muslimskému světu. Po čemž se spojí k boji muslimský svět. Ale síly budou nerovné: muslimové nemají současné zbraně. Tehdy oni, vidíce jak hynou jejich souvěrci, začnou připravovat tisíce teroristů, aby donutili západní svět zastavit se. Válka se začne, ale bude zastavena, nedají jí možnost rozvinout se.“

„Kdo ?“

„Tví čtenáři. Formuje se v nich nový světonázor, odlišný od toho, který existoval za poslední tisíce let. Teď tvoří ve svých touhách. Když se touhy začnou vtělovat do reality, všechny války a nemoci budou ustupovat.“

„Myslíš, že se to stane, když se začne zakládání rodových statků ? Ale co mají společného statky se zastavením konfliktů, náboženských sporů po celém světě ?“

„Dobrá zpráva se o nich roznese po celém světě. Lidé celé Země se osvobodí z hypnotického zajetí, vzbudí se z tisíciletého spánku. Změní svůj způsob života a po celé Zemi začnou nadšeně budovat božský svět.“

„Samozřejmě, když se to začne dít a navíc na všech místech, svět se skutečně změní. Víím, Anastasie, že po tom toužíš. Věříš své touze a nikdy ji nezradíš. Mnozí lidé také pochopili tvou ideu o rodových statcích. Tito lidé skutečně začínají konat. Ale ty, Anastasie, nevíš všechno. Pojďme ! Pojďme do mého bytu, do mé pracovny. Přímó teď ti ukážu jednu věc a uvidíš, pochopíš sama, s čím se lidé střetli.“

„Pojďme, Vladimíre, ukážeš mi, co tě tolik rozrušilo.“

Kdo je pro a kdo je proti

Když jsme vešli do bytu, Anastasia sundala svou vatovanou vestu, šátek, po jejích ramenech se rozestřely zlatavé vlasy. Lehce pohodila hlavou a byt se naplnil úžasnou vůní tajgy.

Vzal jsem židli a postavil vedle svého křesla u psacího stolu v pracovně, zapnul jsem počítač a zadal program připojení k internetu.

Ne všichni lidé v Rusku ví, co je to. Proto krátce objasňuji. Internet - to je informační síť, která se intenzivně vyvíjí v mnohých zemích světa. Pomocí počítače se lze napojit na tuto síť, přes telefonní linku se spojit se serverem - to je speciální, výkonný počítač, jenž obsahuje množství různých informačních sdělení. Na většině serverů lze umístit i vlastní sdělení.

Vladimírský Fond kultury a podpory tvorby „Anastasia“ společně s moskevskou firmou „Ruský expres“ také vytvořily své webové stránky a svůj server, jehož název je „Anastasia.ru“.

Tedy čtenář, jenž má počítač, může vyťukat dané slovo na klávesnici a dostat se na naše webové stránky, vyjádřit své mínění ohledně přečteného, poslat textovou zprávu, seznámit se s názorem jiných čtenářů, diskutovat nebo probírat nějakou otázku.

Ti lidé, kteří nemají vlastní počítač, mohou udělat totéž, když se obrátí najeden

z internet-klubů, které teď fungují ve všech oblastních a krajových centrech a zřejmě i ve většině měst Ruska.

Občas jsem se pomocí svého počítače připojoval k internetu a seznamoval jsem se s vyjádřeními čtenářů. Nedělal jsem to často, protože jsem nestíhal odpovídat na poštu, která přicházela na mé jméno. A na webové stránky „Anastasia.ru“ za poslední rok přišlo více než čtrnáct tisíc zpráv. Lidé probírali konkrétní otázky, spojené s Anastasiinými ideami o rodových statcích. Navrhovali projekty oprav ústavy, chtěli uskutečnit referendum na toto téma.

V dopisech čtenářů prezidentovi se podstata Anastasiiny ideje přidělit každé rodině, jež si to přeje, neméně než hektar půdy pro založení rodového statku, vykládala přesněji a více odůvodněně, než jsem to udělal já ve svém dopisu, který jsem publikoval v knize „Kdo vlastně jsme ?“. Ostatně, posudte to sami. Pro ty čtenáře, kteří nemají možnost přístupu k internetu, uvedu výňatek z jednoho dopisu.

Otevřený dopis prezidentovi Ruské federace Vladimíru Vladimíroviči Putinovi

Vážený Vladimíre Vladimíroviči !

Za roky sovětské moci, na které i teď ještě mnozí lidé vzpomínají jako na nejlepší roky svého života, se patrně stalo, řekl bych, to nejstrašnější: my, občané velkého státu - Ruska, jež se v dějinách ukázalo jako mocná země, která zvítězila v strašné druhé světové válce a dokázala během fantasticky krátkého období obnovit ekonomiku, rozvrácenou válkou, aniž bychom si toho všimli, proměnili jsme se ve... slabochy... parazity a příživníky.

Podívejte se - všichni jsme chodili do práce, bez jakýchkoliv starostí o volné pracovní místo, a dostávali jsme pravidelný plat, za nějž se dalo normálně žít. Dávali jsme své děti do škol a věřili jsme v jejich budoucnost. Věděli jsme, že po dosažení důchodového věku dostaneme stabilní důchod a v klidu prožijeme stáří... A tato stabilita, tento mohutný totalitní systém si s námi zle zažertoval. Teď, když jsme si zvykli na sociální pasivitu a sociální apatii - lhovost, již nemajíce tak stabilní materiální základ pro život, začali jsme se bouřit.

Podívejte se, nezačali jsme konat a zlepšovat svůj život, ale jednoduše jsme začali nadávat a spílat, až hrůza, na dnešní vládu - každého dalšího prezidenta a další vládu, považující je, a pouze je, za viníky Skutečnosti. Vždyť si myslíme, že nám někdo musí pravidelně dávat výplatu, pečovat o náš dnešek a budoucnost. A my si jednoduše budeme užívat... a nic nedělat pro udržení této Stability a Blahobytu. Jistě souhlasíte, že jednostranný pohyb - je parazitizmus. Když člověk chce dostávat, aniž by přitom něco dával na oplátku, je to pozice příživníka.

A najednou se stalo něco ZÁZRAČNÉHO: tisíce a desetitisíce Rusů se nadchli v zápalu - VYBUDOVAT, VYTVOŘIT ! VYTVOŘIT - překrásný kvetoucí koutek své vlasti - RUSKA; VYTVOŘIT - překrásnou Skutečnost a Budoucnost pro sebe a své děti; VYTVOŘIT - svůj Materiální a Duchovní Blahobyť; VYTVOŘIT - z Ruska nejbohatší a vzkvétající stát !

A tito lidé pro tohle potřebují, všeho všudy, malinký pozemek velikosti jednoho hektaru. A jistotu, že nikdo jim tuto půdu nevezme, jejich Vlast, kde budou navěky tvořit PROSTOR LÁSKY pro sebe a své děti, v kterém splynou všechny kvetoucí

koutky nezměrného Ruska a zvěstují celému světu o velkém zázraku - Obrození velkého Ruska !

Myslím si, že právě teď se v Rusku vytvořila situace, o níž by mohl snít kterýkoliv vládce, nazveme ho prezidentem svého státu: situace, kdy sami lidé chtějí pracovat a tvořit pro sebe svůj materiální a duchovní blahobyť, nežádající od státu nic, kromě pozemku a symbolu stability, zahrnutého v zákoně.

Není to snad touha kteréhokoliv státu - otevřít NEVYSYCHAJÍCÍ PRAMEN bohatství a blahobytu uvnitř sebe, získat STABILITU v sobě samém a nezávislost na vnějších nepříjemnostech !

Vážený Vladimíre Vladimíroviči ! Já, stejně jako tisíce občanů Ruska, ještě jednou potvrzuji svůj záměr VYTVOŘIT svůj malinký koutek Vlasti, Ruska, udělat z něj kvetoucí zahradu pro mnoho generací potomků.

Stejně jako i tisíce občanů Ruska, ještě jednou potvrzuji svůj záměr pracovat pro blaho své rodiny a blaho své vlasti.

Stejně jako tisíce občanů Ruska, přestal jsem bezmyšlenkovitě a bezuzdně kritizovat jak Vás, tak i naši vládu, chápaje složitost a zodpovědnost Vaší práce.

Stejně jako tisíce občanů Ruska, věřím ve vaši moudrost a prozíravost, v to, že se vši zodpovědností ohodnotíte vzniklou situaci.

Konečně je na čase, abychom společně vytvořili jeden přátelský kolektiv, kolektiv stejně smýšlejících lidí, kdy budeme chápat a vnímat Vás jako blízkého přítele, Vy budete cítit naši lásku a podporu a také s láskou se starat o nás, jako o Národ Vám svěřený.

A SPOLEČNĚ VYTVOŘÍME SKUTEČNOST A PŘEKRÁSNOU BUDOUCNOST NAŠICH DĚTÍ, NAŠEHO RUSKA !

Vadim Ponomarjov,
občan Ruska 20.07.2001

Takže oni očernili naše prarodiče

Jednou jsem zapnul vyhledávač, který podle klíčových slov určuje počet webových stránek, jež používají uvedená slova. Napsal jsem slovo „Anastasia“. Na monitoru se mi objevila velká číslice: 246 ruskojazyčných webových stránek a byly uvedeny jejich adresy. Zatím nevěře, že se všechny týkaly sibiřské Anastasie, začal jsem postupně otvírat tyto adresy a seznamovat se s jejich obsahem. Jak se ukázalo, drtivá většina posuzovala v různém rozsahu právě sibiřskou Anastasii. Na mnohých webových stránkách se její idea přijímala pozitivně. Nejdřív mě tento fakt potěšil, ale když jsem se začal nořit do informací na internetu, narážel jsem na ještě neuvěřitelnější fakta. Řada webových stránek obsahovala soubor článků z tisku a anonymní sdělení, v nichž se hovořilo o tom, že hnutí, spojené s Anastasií, je sekta. Všichni čtenáři knih jsou sektáři. Na jedněch z webových stránek byl lakonický seznam všech nebo většiny sekt existujících v Rusku, mezi nimi se uváděla Anastasia a ti lidé, kteří ji podporují. Z jakého důvodu bylo uděláno takové prohlášení a kdo šíří tyto pověsti, o tom se nemluvalo, jednoduše se to uvádělo jako existující fakt, dávno všem známý.

Články a krátké noticky z různých centrálních a regionálních vydání, rozmístěné na jednotlivých webových stránkách, si byly velice podobné a vždy obsahovaly jeden závěr: hnutí „Zvonící cedry Ruska“ je sekta nebo byznys. Hnutí „Anastasia“ se porovnávalo s takovými sektářskými organizacemi jako „Om Shinrihyo“. Mluvílo se o tom, že čtenáři jsou totalitní sektou. Používala se i taková slova jako „tmáři“, „destruktivismus“. Žádná konkrétní fakta se neuváděla - jednoduše byl udělán závěr a hotovo.

Neznal jsem přesnou formulaci slova „totalitarismus“, proto jsem otevřel velký encyklopedický slovník a přečetl jsem tam následující: „Totalitarismus - jedna z forem vládnutí, které je charakterizováno úplnou kontrolou všech oblastí života společnosti, faktickou likvidací ústavních práv a svobod, represáliemi vůči opozici a odlišně smýšlejícím lidem (například, různé formy totalizmu ve fašistickém Německu, Itálii, komunistický režim v SSSR).“

To jsou věci. Vypadalo to tak, že já nebo Anastasia jsme vůdcové takové totalitní sekty, jež je připravena svrhnout vládu, rušit ústavní svobody a nastolit fašistický režim. Ale já vůbec nestojím v čele žádné organizace. Anastasia - tím spíše. Posledních šest let pracuji pouze na knihách, jednou nebo dvakrát do roka vystupuji na čtenářských konferencích, přístupných všem zájemcům. Mé výstupy se nahrávají a každý člověk, jenž si to přeje, se s nimi může seznámit.

Ale proč, s jakým cílem se rozšiřuje tato zjevná lež? Například v jednom z novinových článků, ve Vladimírské příloze ke „Komsomolské pravdě“, se vůbec mluví o tom, že Anastasia v knihách vyzývá lidi, aby opouštěli své byty a odcházeli do lesa.

„Jakpak je to možné?“ přemýšlel jsem. „Vždyť Anastasia mluví o úplně opačných věcech. Tady jsou její konkrétní slova: ‚Není třeba odcházet do lesa, nejdříve uklid tam, kde jsi udělal nepořádek.‘ A vyzývá lidi, aby vedle měst budovali své rodové statky, postupně měnili způsob života na civilizovanější, více přijatelný pro fyzické zdraví a pro duši.“

Neměl jsem možnost seznámit se s obrovským objemem informací sám, a tím spíše je proanalýzovat, proto jsem se obrátil na několik známých odborníků-politologů, aby nezávisle na sobě proanalýzovali situaci a udělali svůj závěr. Za svou práci požadovali nemalý honorář, jelikož každý musel přečíst všech pět dílů a také rozsáhlé informace na internetu spojené s knihami. Musel jsem souhlasit.

Za tři měsíce jsem dostal závěry prvního odborníka a za nějakou dobu i ostatní. Vykládaje své myšlenky, nezávisle jeden na druhém, jelikož se neznali, udělali přibližně stejné závěry. Uvedu tady výňatek z jednoho, typického:

„Proti idejím, vyloženým v sérii knih „Zvonící cedry Ruska“, se vede účelová zřetelná kampaň s cílem zabránit jejich šíření ve společnosti... Základními ideami knih je posílení státu, dosažení největší shody mezi různými sociálními vrstvami společnosti prostřednictvím blahobytu každé jednotlivé rodiny. Blahobyť se dosahuje tím, že každé rodině, jež si to přeje, se přidělí neméně než hektar půdy na doživotí. V kontextu knih tato idea zní dosti přesvědčivě, dominuje nad ostatními. Tudiž, oponenti, uvádějí-li jakékoliv argumenty, ve skutečnosti vystupují právě proti této ideji.“

Další otázka, již se dotýkají knihy ze série „Zvonící cedry Ruska“, - božská podstata člověka, její duchovní základy - může vyvolat nepřijetí u mnohých náboženských konfesí. Hlavní hrdinka knihy tvrdí, že rajský život se má budovat na Zemi a samotným člověkem. Člověk je věčný, pouze mění své tělo z věků do věků. Všechna příroda, která nás obklopuje, je stvořena Bohem a je Jeho živými myšlenkami. Pouze v kontaktu s přírodou člověk může pochopit program Boha, podstatu svého předurčení na Zemi...

Daná koncepce, její odůvodněnost a přesvědčivost nemohou nevyvolat odpor, obzvláště mezi náboženskými fanatiky, kteří věří, že konec světa a přechod jedněch lidí do nadpozemského ráje, druhých do pekla je nevyhnutelný. Taková koncepce je výhodná pro mnohé lidi, neschopné si vybudovat šťastný život v podmínkách pozemského bytí.

Odpor vůči idejím hlavní hrdinky série knih „Zvonící cedry Ruska“, Anastasii, se uskutečňuje cestou šíření pověstí v médiích o příslušnosti čtenářů, kteří projeví iniciativu v uskutečnění projektů, vyložených v knihách, k nějaké totalitní sektě.

Daný postup nebyl zvolen náhodou, je totiž schopný izolovat vládu od kontaktů s iniciativními čtenáři, od zvažování jejich konkrétních návrhů a také od toho, aby byly v informačních zdrojích projednávány problémy, o nichž se mluví v knihách, je schopný zabraňovat šíření knih a idejí v nich obsažených. Je nutné poznamenat, že opoziční strana svého cíle dosáhla. Podle existující informace je v mnohých administrativních orgánech rozšířen názor o příslušnosti čtenářů k sektě.

Cíle opoziční strany vypadají nejasně a velice záhadně.

Zpravidla je při používání nečistých praktik v konkurenčním boji kandidátů na vládu lehké určit zákazníka. V ekonomické sféře, již je vlastní konkurenční boj mezi jednotlivými firmami, také není těžké určit zákazníka diskreditace, tím spíše cíl. Ten je vždy jasný - odstranit nebo oslabit konkurenta.

Anastasia mluví o novém vědomí člověka, o novém způsobu života, změně uspořádání státu na dokonalejším základě.

Kdo může klást odpor danému snažení? Pouze síly, jež mají zájem o destruktivní stav jednotlivých rodin, států a celé společnosti. Fakt existence takových sil se projevuje díky zřetelné opozici, jež v tomto případě tkví v organizaci činů, směřovaných jak proti Anastasii, její idejím, tak i proti čtenářům knih „Zvonící cedry Ruska“. Konají, podle všeho, prostřednictvím struktur, jež jsou pod jejich přímou nebo nepřímou pravomocí, a prostřednictvím jednotlivé osoby."

Ukázal jsem Anastasii jednotlivé úryvky z projednávání tématu na internetových webových stránkách, přečetl jsem závěry odborníků s nadějí, že vzniklá situace se jí dotkne, znepokojí ji a ona ji začne nějak napravovat.

Ale Anastasia klidně seděla s rukama v klíně na židli vedle mě, její tvář neprojevovala žádné vzrušení, naopak, dokonce se lehce usmívala.

„Proč se usmíváš, Anastasie?“ zeptal jsem se. Copak tě vůbec nerozčiluje to, že tví čtenáři jsou pomlouváni? Jak se blokují jejich iniciativy ohledně získání půdy pro rodové statky?“

„Těší mě, Vladimíre, nadšené vzplanutí mnohých lidí, chápání podstaty a významnosti nadcházejících činů. Dívej se, jak uvědoměle vykládají své myšlenky a budují plány do budoucna. I dopis prezidentovi zformulovali lépe, než

ty ve své knize. Také chtějí uspořádat konferenci s dobrým názvem „Vyber si svou budoucnost !" Je velice dobré, když lidé začínají přemýšlet o své budoucnosti."

„Ano, chtějí. Ale copak nevidíš, jak se jim dělají překážky ? Jak chytrý tah je vymyšlen proti nim: všechny pojmenovali sektáři, čímž polekali národ a odradili administrativní orgány. Copak si toho nevšímáš ?"

„Všímám si. Ale nic chytrého a nového v takovém odporu není. Právě takovým způsobem byla zničena kultura způsobu života a vědění našich prarodičů. I teď temné síly jednájí podle starých metod. Dále budou vymýšlet i provokace, potom šířit zastrašující pověsti. Tohle již bylo, Vladimíre."

„No právě, bylo. Zvítězily. Vždyť to sama říkáš, že zničily kulturu našich prarodičů. Překroutily dějiny. Takže i teď, konajíce prověřeným způsobem, zvítězí. Jestli už nezvítězily. To je neuvěřitelné, takovou jednoduchou otázku, jako přidělení hektaru půdy pro každou rodinu, jež si to přeje, není možné vyřešit již rok. Nevadilo by to, kdyby se tento hektar žádal pro něco nepotřebného. Ale není možné dostat půdu pro vytvoření svého rodového statku, normálních podmínek pro život a stravování. Podívej, uprchlíci již více než tři roky žijí ve stanovém městečku. A kdyby se jim dalo, no, těm, kdo si to přeje, po hektaru půdy, za tyto tři roky by si již zařídili víceméně lidský život. Hodně jsem přemýšlel, Anastasie, o tom, jaké obrovské změny by mohly nastat v našem státě, kdyby se lidem nekladly překážky, ale pomáhalo by se těm, kteří se snaží založit své statky. Ale taková jednoduchá otázka se neřeší."

Dobrá zvěst

„Tato otázka vůbec není jednoduchá, Vladimíre. Právě ona má za následek globální změny na naší planetě a ve vesmíru. Když miliony šťastných rodin začnou uvědoměle proměňovat planetu v kvetoucí zahradu, harmonie, jež zavládne na Zemi, zapůsobí na jiné planety a vesmírný prostor. Teď z naší planety do kosmu vychází zapáchající čmoud. A na zemské dráze se hromadí stále více špíny. A ze Země vychází zlobná energie. Když se uvědomění pozemšťanů změní, bude vycházet jiná energie. A blaho, jdoucí ze Země, daruje ostatním planetám kvetoucí zahrady."

„To je ale, jak je to grandiózní ! A copak v dějinách lidstva dříve taková možnost nebyla ? Vždyť i v Rusku před revolucí statkáři měli své pozemky. A v mnohých zemích je i dnes půda v soukromém vlastnictví. U nás jsou také farmáři, dává se jim do nájmu půda na dlouhou dobu. Ale nic dobrého to nepřináší. Proč ?"

„Nebyla ta uvědomělost, která dnes v mnohých lidských duších a rozumech prorůstá jako božský klíček. To, co jsi nazval „jednoduchá otázka", Vladimíre, ve skutečnosti bylo největším tajemstvím okultních tisíciletí, jež chránili žrecové. Mnoho náboženství všech dob mluví o Bohu, ale žádné z nich nehovoří o tom zjevném. Když člověk uvědoměle komunikuje s přírodou, přibližuje se Boží mysli. Pochopit prostor - znamená pochopit Boha. A dokonce myšlenka, touha po rodovém statku, kde všechno je v harmonii s tebou, má v sobě větší sblížení s Bohem, než množství důmyslných rituálů. Člověku se budou otevírat všechna vesmírná tajemství. Najednou pocítí v sobě takové schopnosti, o kterých se mu

dnes ani nezdá. A stane se vskutku podobný Bohu, ten člověk, který začne kolem sebe tvořit božský svět.

Popřemýšlej, proč se o tomto nikde nezmiňují mudrcové. Všechno je proto, že člověk, který pochopí svou pozemskou podstatu a své možnosti, se osvobodí od okultních čar. Zmizí moc žreců. Nikdo a nic nebude vládnout člověku, jenž kolem sebe vytvořil Prostor Lásky. A Stvořitel pro takového člověka nebude krutým a přísným soudcem, ale otcem a přítelem. Právě proto se po staletí vymýšlelo množství úskoků, aby se člověk vzdálil od hlavního předurčení. Půda ! Taková jednoduchá otázka, říkáš, Vladimíre. Ale popřemýšlej, proč ubíhají staletí a člověk rodovou půdu nemá ? Mluvil jsi o farmářích, statkářích. Ale vždyť oni na své rodové půdě nutili pracovat ostatní lidi. Ze své půdy se snažili vytěžit co největší zisk. Ti lidé, kteří pracovali ne na své půdě, nemohli se k ní chovat s láskou. A semena se často házela do země se zlobou, a to zlobné vyrůstalo. Po tisíciletí se před lidmi skrývaly jednoduché pravdy. Rodové půdy se nemají dotýkat cizí ruce a myšlenky násilnou cestou. Vládcové různých dob dávali lidem takové pozemky, aby lidé nepochopili smysl pozemského dění.

Jestliže dají člověku malou plochu půdy, například čtvrtinu hektaru, rodina na ní nedokáže vytvořit oázu, která by jí sloužila, nežádajíc lidského úsilí. Velkou plochu člověk nedokáže samostatně řídit svou myslí a pozve pomocníky, přitáhne cizí myšlenky. A tak chytráctvím a úskoky byl člověk stále odváděn od toho hlavního."

„A copak to vychází, že v průběhu tisíců let žádné náboženství nevyzvalo lidi k vytváření božských oáz na zemi ? Naopak stále zvala lidi někam od země ? Takže náboženství..."

„Vladimíre, nepoužívej nelichotivá slova o náboženstvích. Tvůj duchovní otec, mnich Feodorit, tě přivedl k dnešnímu dnu. A my jsme se spolu jednou potkali z velké části díky němu. Dnes přišla doba, kdy věřící všech náboženství musí popřemýšlet, jak mají zachránit své duchovní vůdce před neštěstím."

„Před jakým neštěstím ?"

„Takovým, které se dělo v minulém století. Kdy lidé ničili chrámy a vydávali na smrt sloužící různých věr."

„Máš na mysli za sovětských časů, ale vždyť teď je demokracie, svoboda vyznání a vláda projevuje loajalitu ke všemu, alespoň co se týká hlavních náboženství. Z čeho by se najednou měly opakovat události minulých let ?"

„Pozorněji se podívej na dnešní události, Vladimíre. Je ti známo, že mnohé státy se spojily v boji s terorizmem."

„Ano."

„Určily jiné státy, jež rodí terorismus. Jmenovaly podněcovatele. Mezi jinými byli obvinění i duchovní a náboženští vůdcové. Je na ně zahájena honba speciálními vojsky. Ale to je pouze začátek. Již existuje nejedná zpráva pro vládcy velkých a malých států, v kterých se odhaluje podstata mnohých náboženství. V těchto zprávách se uvádějí příklady o tom, že války na Zemi a teror vytvářela ona - náboženství. Zprávy jsou připraveny. Analytikové v nich všechno vyložili přesvědčivě a přesně. Posléze se postupně budou zveřejňovat fakta mnohých zločinů, jež připomenou lidem nekonečnou řadu křížových válek, intrik, zvráceností a chamtivosti mezi okultními sloužícími. Když v mnohých lidech dozraje

hněv, všude mohou začít pogromy a ničení chrámů. Teď se sloužící mnohých náboženství pokoušejí zastavit náboženský extremismus a činí prohlášení o tom, že extremisté s nimi nemají nic společného a otevřeně odsuzují extremismus. Jejich prohlášením se zatím naslouchá. Přesněji, vládcové se tváří, jako by tomu nerozuměli... a že prohlášení je uspokojující. Mezitím je v tajných hlášeních již shrnuto: náboženství kódují lidi, nezáleží na tom pod jakou záminkou. Záminky mohou být kladné a vyzývat k tvorbě dobra. Ale víra v to, co člověk nevidí a přitom pokorně přijímá jako pravdu od kazatele, vždy hrozí tím, že dává možnost přesměrovávat zakódovaného věřícího podle vůle kazatele. A z věřícího člověka je vždy možné udělat sebevražedného teroristu. A jako důkaz takového závěru se v tajném hlášení uvádí množství různých fakt z minulé a dnešní doby. Vbrzku se vládci shodnou ve svém mínění - vybrat jedno náboženství a vzít ho pod svou úplnou kontrolu. Všechna ostatní uznat za destruktivní a zničit je. Posléze, když se nepovede zaujmout všechny národy jedním náboženstvím, zničit všechna náboženství alespoň ve svých státech. Podobné řešení povede k nepřetržité válce. Fakticky již je položen začátek takové války, ta již probíhá. Je třeba ji zastavit. A udělat to lze pouze jedním způsobem - vyvolat u duchovních vůdců uvědomělost: pouze radostná zvěst může po celé Zemi obnovit mír. Ti, kteří přijmou radostnou zvěst, oznámí ji ve velkých a malých chrámech, zaplní je množstvím lidí. Ti, kteří ji nepřijmou, octnou se v prázdných a rozpadajících se chrámech."

„Jakou zvěst máš na mysli, Anastasie ? Řekni to nějak jednodušeji."

„Ti, kteří si říkají duchovní učitelé, mluví o Bohu a vyučují děti v současných školách, mají uznat za bohulibý čin stvoření Prostoru Lásky na vlastním statku každou rodinou na Zemi žijící. Uznat to a spolu s farníky vytvářet projekty budoucích statků. Společně s lidmi se snažit o vracení znalostí Původních Pramenů. Toužit a projednávat, zdokonalovat projekt v detailech. Proces tvoření touhou zabere nejeden rok. Potom, když se všechno začne uskutečňovat na Zemi, lidé budou žít v harmonii, v reálném a božském prostoru."

„Anastasie, pochopil jsem. Chceš, aby ve všech chrámech, k tomu ještě různých náboženských směrů, na základních a vyšších školách se začala studovat příroda. Studovat vědu stvoření rodového statku podle speciálního projektu. Připustíme, že tohle opravdu může spojit různé náboženské konfese a ne ve slovech, ale ve skutečnosti."

Připustíme, že opravdu dokáže probudit lidi z hypnotického spánku, zastavit terorismus, narkomanií a mnohé další negativní procesy ve společnosti."

Připustíme. Ale... Jakým způsobem dokážeš přesvědčit všechny patriarchy, všechno duhovenstvo k tomu různých duchovních konfesí ? Jak dokážeš přesvědčit všechny světské školy ? Mnohé se ti daří, Anastasie, ale to, o čem teď mluvíš, je více než nereálné."

„Je to reálné. Již nemají jinou cestu."

„Ale to si myslíš ty. Pouze ty. To jsou tvá jednoduchá slova."

„Ale Ten, kdo mi dovoluje, jak jsi řekl, Vladimíre, pronášet tato jednoduchá slova, má nepřekonatelnou sílu. Vzpomeň si, před více než sedmi lety, tehdy jsi ještě podnikal, nakreslila jsem ti klackem do písku u jezera v tajze písmena."

„Ano, pamatuji si to, no a co ?"

„A začal jsi najednou psát knihy, již je čte množství lidí. Co myslíš, čím je to zásluha ? Písku u jezera v tajze nebo klacku, kterým jsem kreslila, nebo slov, jež jsem pronášela, nebo tvá ruka sama stvořila všechny knihy ? Potom poezie začala tryskat v lidských srdcích svatým pramenem. Kdo byl hlavním Tvůrcem toho všeho ?"

„Nevím, možná, že tady nějak zapůsobily všechny faktory."

„Uvěř mi, Vladimíre, prosím, pochop. U všeho, co se stvořilo, stála Jeho energie. To ona podněcovala lidská srdce. A také bude podněcovat dál."

„Možná, ale je nějak těžké uvěřit, že duchovenstvo začne jednat tak, jak říkáš."

„Musíš tomu věřit. A modelovat radostnou situaci v sobě, tehdy se také zhmotní. Tím spíše, že teď to pro tebe není těžké. Vzpomeň si, jak k tobě přijížděl kněz z venkovské pravoslavné církve, aby podpořil tvého pokleslého ducha. Další kněz kupoval tvé knížky a sám je roznášel po věznicích. A tvůj otec Feodorit ti o mnohém povídal... Pamatuješ se ?"

„Ano."

„Ještě pochop, sluhové církve nejsou stejní ve svém světonázoru. Najdou se mezi nimi ti, kteří ponese radostnou zvěst."

„Ano, myslím si, že se najdou. Ale budou i jiní, kteří se budou stavět na odpor. Navíc vrchní žrec, o němž jsi vyprávěla, a jeho okultní pomocníci vymyslí ještě nějakou nástrahu."

„Vymyslí, samozřejmě, ale teď všechna snažení temných sil budou marná. Proces, který začal, je již nezvratný. Lidé poznají zemský ráj. Říkáš, že pronáším jednoduchá slova. Podívej, teď vyslovím dvě obyčejná slova, a část toho temného se ozáří světlem. Ostatní ať se třesou, skrývajíce svá jména a ztrácejíce možnost vtělení ve skutečnost. A slova jsou úplně jednoduchá: „RODOVÁ KNIHA"."

(1 0 .)

RODOVÁ KNIHA

„Skutečně, slova jsou obyčejná, a nechápu, proč by se temné síly měly před nimi zatřást ?"

„Bojí se toho, co stojí za těmito slovy. Víš, kdo napíše tuto knihu ? A kolik v ní bude stran ?"

„Kolik ? A kdo ji napíše ?"

„Uplyne jen málo dnů a miliony otců a matek, v různých koncích Země, budou tvořit Rodovou knihu, zaplňujíce stránky svou rukou. Bude jich velké množství - Rodových knih. A v každé - pravda, jdoucí ze srdce, pro děti své. Záludnost v těchto knihách nebude mít místo. Před nimi padne historická lež.

Představ si, Vladimíre, co by se stalo, kdybys dnes mohl vzít do rukou knihu, kterou osobně pro tebe začal psát tvůj dávný prarodič. Pak v ní pokračoval druhý, potom - dědeček, tvůj otec a matka.

Dnes člověk čte knihy, mezi nimiž je množství těch, které se píšou za určitým cílem: překrucují dějiny, podstatu života. Mnoho lživých teorií speciálně dezorientuje

člověka v prostoru. Nelze se v tom hned vyznat. Ale ihned se objevuje jasnost, když syn přečte knihu svých prarodičů, v níž pokračovali otec a matka osobně pro něho."

„Ale, Anastasie, počkej, vždyť ne každý člověk umí psát knihy."

„Dokáže to každý, jestli pocítí její potřebnost. Jestli bude chtít ochránit své děti a v budoucnu i sebe od lživých postulátů. Ve Vedických dobách každý otec a matka psali rodovou knihu pro své budoucí děti a vnoučata. Nebyla ze slov, ale z činů. Stvořený prostor děti mohly číst jako knihu a chápat činy a úmysly svých rodičů a byly šťastné, přejímající šťastný prostor. Pouze jedno nebylo v té knize - varování dětí před okultním světem."

Všechno znající Vedové o něm nevěděli. Teď, když celé lidstvo poznalo zhoubné projevy okultních teorií na sobě, dokáže před nimi zachránit své děti."

I když neexistují statky, na jaře rozkvétající, myšlenky o nich již žijí v mnohých lidských duších. Právě o svých úmyslech je třeba začínat psát knihu pro děti."

„A proč má psát každý rodič? Třeba já píši knihy o statcích, architekt z městečka Medvídkovo pracuje na projektu celého statku, na internetu se toto téma bouřlivě projednává, copak tohle nestačí?"

„Nestačí, Vladimíre. Pozorněji se podívej na vzniklou situaci. Ty píšeš knihy, ale někdo jiný také píše, jako protiklad tvým. Knih je tolik, že jeden člověk za jeden život nestihne přečíst ani polovinu z nich. A vždyť se ještě na člověka každodenně vylévají proudy informací nejen z knih. A zdají se být různorodé, a zatím, všechny informace říkají jen jedno - oslavují a obhajují okultní, nereálný svět. Co může pomoci člověku, jenž opět přišel na svět, vyznat se, kde je pravda a kde lež? Pomůže mu v tom hlavní svatyně rodiny - Rodová kniha. V ní otec a matka napíší svému synovi a své dceři o tom, že to nejdůležitější pro štěstí v životě je třeba stvořit. Děti budou pokračovat v Rodové knize. Na celé zemi nebude pro rodinu moudřejší a pravdivější kniha. Splynou v ní všechny znalosti Původních Pramenů."

„Anastasie, ale jakpak se mohou znalosti Původních Pramenů objevit v knihách, jež začnou psát dnešní lidé? Kde mají získat tyto znalosti? Vždyť jsi říkala, že kultura našich předků a jejich knihy byly zničeny."

„Ti, kteří začnou psát, mají tyto znalosti v sobě. Jsou uchovány uvnitř každého. Když se lidé zamyslí a začnou psát ne pro někoho, ale pro své děti, všechny znalosti Původních Pramenů se v nich uvědoměle rozjasní."

„To znamená, že dříve než se začne psát, je třeba přemýšlet, aby v knize hned z prvních stránek byly vyloženy moudré myšlenky?"

„První strany mohou být navenek jednoduché."

„Jaké, například?"

„Kdy se narodil člověk, jenž začal psát rodovou knihu? Jak se jmenoval? Proč a s jakými myšlenkami se začal dotýkat perem stránek nejdůležitější knihy, co se chystal tvořit v budoucnu?"

„Začít psát takovou knihu je lehké pro toho člověka, který byl, například, známým hercem nebo guvernérem, vědcem nebo solidním podnikatelem. A co mají dělat ti lidé, kteří žili prostě? Například člověk chodil do práce, aby vydělal na chléb

a oblečení, sotva vycházel s penězi. Co může napsat svým dětem, co jim může poradit ?"

„Dnešním vládcům a tomu, kdo zářil před lidmi v paprscích slávy, a tomu, který vydělal hodně peněz, bude složitější ospravedlňovat se před dětmi v budoucnu. Na uskutečněné činy lidé rychle zapomínají. Ale to, co člověk vnesl do budoucna, ocení budoucí generace. Copak ty, nebo někdo jiný často vzpomínáte na dřívější státníky, významné herce nebo na podnikatele ?"

„Ne často, přesněji, vůbec na ně nemyslím. Dokonce ani neznám jejich jména. Ale jejich děti s hrdostí budou vzpomínat na činy svých rodičů."

„A děti se pokusí na ně zapomenout, budou se stydět za zmínky o jménu svých rodičů."

„Proč se děti mají stydět ?"

„Osud poskytl rodičům velké možnosti, ale oni nedokázali pochopit: možnosti se vždy dávají, aby se tvořila budoucnost. V jednom svém životě se člověk má snažit tvořit další, tehdy se opět vtělí a bude žít věčně."

Na statek a Prostor Lásky může každý člověk pomyslet již dnes, vytvořit svůj projekt a vynasnažit se dostat půdu, vzít několik sazenic nebo semínek a vypěstovat na té zemi rodové stromy. Ať nestihne vyrůst háj, zelený plot, překrásná zahrada. Ať chudý starý člověk nedokáže položit ani základ domu. Ale napíše v rodové knize svým vnukům a dětem svým: „Byl jsem chudý, teprve ke stáří jsem začal přemýšlet nad smyslem života, nad tím, co jsem dal svým dětem. A stvořil jsem projekt prostoru našeho rodu, popsal jsem ho v knize pro vás, děti mé. Sám jsem dokázal, stihl zasadit devět ovocných stromů a pouze jeden strom na tom místě, kde má být háj."

Minou roky, vnuk bude číst tu knihu a vzpomínat na dědečka, přistoupí k mohutnému, majestátnímu cedru nebo dubu, jenž roste mezi množstvím jiných stromů na půdě rodového statku.

Do prostoru vzlétne vnukova myšlenka, plná lásky a vděčnosti, splyne s dědečkovou myšlenkou a tehdy se zrodí nový aspekt bytí pro dva. Člověku je v plné míře dán život ve věčnosti. Pochopení Země, vesmírných planet není nic jiného než přerod každým člověkem sebe sama.

Rodová kniha pomůže předat radostnou zvěst potomkům, duši člověka, jenž ji začne psát, pomůže opět se vtělit na Zemi."

„Ty, Anastasie, přikládáš tak velký význam této knize, že se mi také chce začít s jejím psaním pro mé potomky. Intuitivně cítím, že se ve tvé ideji o knize skrývá něco grandiózního a velkého. To je ale, takový název - „Rodová kniha", „Kniha rodu", „Nejsvětější kniha pro rodinu". Ale na čem se má psát ? Na obyčejném papíře, tak ten se rychle opotřebuje, ztrouchniví. A svázané v sešitcích nebo blocích vždy vypadá primitivně. Ale vždyť jestli kniha předurčená potomkům, jak to říkáš, má velký význam, tak papír i vazba mají být odpovídající. Co myslíš, jaké ?"

„Takové, například," a ukázala pohledem na knihu ležící na mém stole. Podíval jsem se směrem jejího pohledu a za okamžik jsem držel v rukou něco neobyčejného...

Před nějakým časem mi Sergej z Novosibirsku poslal knihu „Anastasia". Obyčejná

vydavatelská vazba byla uříznutá a stránky byly vloženy do jiné... Chtěl jsem říci „vazby pro knihu“, ale to, do čeho byly vloženy stránky, již nebylo možné nazvat vazbou pro knihu. Sibiřský řemeslník stvořil umělecký výtvar. Přebal, včetně hřbetu, byl udělán z cenných druhů stromů. Po krajích - buk, uprostřed - cedr. Všechny části byly ozdobeny dovednou řezbou: ornamentem, textem a obrázky. Tohle všechno se těžko dalo nazvat obvyklým slovem „přebal“. Zřejmě, přesnější pojmenování by bylo - obložení. Přední a zadní část se spojovaly hřbetem a z druhé strany - malinkým zámečkem. Všechny součástky byly k sobě přesně přizpůsobeny. V zavřeném stavu papírové stránky byly stlačovány ideálně rovně k sobě horní a dolní částí obložení, nenechajíce papír, aby se krabalil při zvýšené nebo snížené vlhkosti. Nedeformovaly se ani v průvanu, jak to bylo s knihami, které jsem dával vedle pro porovnání. Mnozí lidé, kteří viděli tento výrobek, ho dlouho drželi v rukou, prohlíželi ho a projevovali nadšení.

Podíval jsem se směrem Anastasiina pohledu, vzal jsem do rukou knihu v dřevěném obložení, pocítil jsem její teplo a pochopil. Pochopil jsem, možná díky tomuto neobyčejnému výtvaru, nevídanou významnost Rodové knihy, o níž mluvila Anastasia.

Seděla skromně na židli vedle mě, pokorně položivši ruce na klín. Ale měl jsem pocit, že je moudřejší než všichni žreci, kteří vychovávali své dynastie od hlubokého starověku, moudřejší než současní analytici. A svou moudrostí, čistotou úmyslů je schopna přemoci všechny negativní projevy v lidském společenství. Odkud má v sobě takové schopnosti? Jaká škola, jaký systém výchovy je schopný obdařit člověka něčím podobným?

No to je ale, vymyslet takový nestandardní, neuvěřitelný tah s Rodovou knihou! Mimovolně a rychle jsem začal přemýšlet a... Posudte sami, co vymyslela.

Nikdo nedokázal čelit proudu všemožných ovlivňování, jež se každou chvíli sypou na lidi v různých zemích, a v první řadě na naše děti.

Ovlivňování! V televizi se neustále ukazují akční filmy, jakoby pro zábavu publika, ale ve skutečnosti se ukazuje, jak překrásně lze zabezpečit svůj blahobyt pomocí násilí.

Ovlivňování! Jak je pěkné být známou zpěvačkou. Zářit v moři světél a potlesku, jezdit ve velkolepém autě na recepci. Ovlivňování! Jinak bychom zároveň museli ukázat jiné, časově značně větší úseky života těchto lidí. Velice těžká každodenní práce, neustále intriky show-konkurentů, neustálé všemožné útoky závistivců a lidí z tak zvaného svobodného tisku, kteří si přejí vydělat na známé osobnosti.

Nestvůrné ovlivňování - agresivní vychytralá reklama, připravená propagovat vše, co je libo, jen aby se platily peníze.

Ovlivňování! Nepřetržité zprávy o různých mezinárodních dobročinných fondech, zázračných politicích -au lidí se vytváří dojem, že pouze díky nim v domech může být teplo, útulně a hojnost všeho. A když v nějakém domě ochladne radiátor, lidé se již ani nepokouší myslet na to, jak by měli změnit svůj život, stát se nezávislími na ústředním topení, zásobování vodou a elektrickou energií. Lidé, jako šílení, vychází do ulic s heslem „Dejte!“ Sugerování vlastní bezmocnosti! Dospělým i dětem se vnucují lživé teorie.

Děti! O jaké výchově dětí lze vůbec mluvit, jestli my všichni - rodiče - stojíme stranou této výchovy? Dovolujeme někomu a v nějakých institucích

přijímat naše děti při porodu. Potom dovolujeme někomu je vzdělávat ve školce a škole. Dovolujeme, aby se na početných pultech před nimi rozkládala pornografická literatura otevřeného i skrytého charakteru.

Dovolujeme, aby někdo doporučoval našim dětem knihy, učebnice. Dovolujeme někomu, aby pro ně vytvářel televizní programy.

Komu ? Komu vyhovuje držet všechnu výchovu našich dětí ve svých rukou ? Možná není důležité, komu to dovolujeme. Možná je důležité to, že cítíme svou úplnou bezmocnost a nicotnost ? Cítíme nemožnost zastavení bakchanálií. Ale to není pravda ! Udělat to může každý rodič ! Když se mu zachce. Když se zamyslí. Rodová kniha ! Skvěle vymyšleno ! Konec bakchanálie vypočítavého ovlivňování. Ať se tato bakchanálie ještě trochu pocvičí, předvede se. Ale vbrzku člověk vezme do svých rukou Rodovou knihu a tam bude napsáno rukou dědečka, babičky, otce a matky, v čem je předurčení člověka. My, dnešní rodiče, si rozhodně dokážeme udělat jasno „v čem“. Rozhodně ! Jsme zkušení, již jsme toho mnoho viděli, slyšeli a vyzkoušeli sami na sobě. Je třeba se pouze trochu pozastavit, odvrátit se od proudu ovlivňování a sami, svou hlavou popřemýšlet. Rozhodně je třeba, aby se každý rodič zamyslel. Sám ! Jenom sám. Je marné hledat odpovědi na otázky ve velice moudrých knihách minulého století. Ať budou jakkoliv vychvalovány a propagovány. Také je marné hledat odpovědi v pracích mudrců, uznávaných v průběhu tisíciletí.

Oni - mudrcové - byli velkými kazateli a mesiáši. Snažili se kázat a psát své práce pro budoucí generace. Ale ani jednu ! Ani jednu z těchto prací nikdy neuvidíme. Jsou mistrovsky zničeny. Lze to lehce pochopit, jestli se zastavíme a popřemýšlíme.

Ale posuďte sami, stačí pouze přesunout čárku v nevelké větě, a smysl řečeného se změní. Vzpomeňte si na známý příklad: „Popravit nelze, omilostnit !“ - „Popravit, nelze omilostnit !“ A kolik podobných změn bylo uděláno v pracích starověkých myslitelů ? Uděláno záměrně i neúmyslně přepisovači, překladateli, vydavateli a historiky. A tady nejde jen o přehození rozdělovacích znamének, vynechávaly se celé kapitoly, stránky, psaly se vlastní výklady. V důsledku toho žijeme v nějakém iluzorním světě. Lidstvo neustále válčí. Lidé zběsile zabíjejí jeden druhého a nemohou pochopit, proč nepřestávají války. A jak se mohou zastavit, jestliže lidstvo ani jednou nedokázalo určit původce války ? Nedokázalo proto, že nemyslí samostatně, přijímá vnucené jako pravdu.

Kdo začal druhou světovou válku ? Kdo s kým válčil ? Kdo zvítězil ? Celé světové společenství ví: válku začalo hitlerovské Německo v čele s Hitlerem. Zvítězil Sovětský svaz v čele se Stalinem. A tato polopravda, a přesněji nesmysl, je většinou lidí vnímána jako absolutní, všem jasný historický fakt.

A pouze několik historiků-badatelů se občas zmiňuje o Hitlerových duchovních vůdcích, například o ruském lámovi Hudžijejovi, jenž konal prostřednictvím Karla Haushofera. Další Hitlerův duchovní učitel - Dietrich Eckart. Historikům jsou také známé kontakty těchto duchovních učitelů s výše postavenými, s vyšší hierarchií. A tady již jména nikdo neřekne, badatelé pouze mluví o tom, že stopy vedou do Himalájí a Tibetu k tajným a otevřeným okultním spolkům, jež existovaly v Německu, a o tom, že Hitler byl jejich členem.

V Německu byla zřízena organizace „Německý řád“, společenství „Thule“, symbolem posledního byl hákový kříž s věncem a mečem.

Někdo zjevně a účelně vytvářel v Německu zvláštní, dříve neznámou ideologii. Vychovával v lidech určitý druh světonázoru. A důsledek - velká válka, množství lidských obětí, Norimberský proces, v němž byli souzeni Hitlerovi spolubojovníci. Ale před soud předstoupili vojáci, a i kdyby byli v hodnosti generálů nebo polních maršálů, stejně by to byli vojáci, včetně Hitlera. Vojáci neviditelného žrece, jenž vytvořil ideologii. A o něm - o hlavním stratégovi a organizátorovi - není v soudních protokolech ani zmínka. Kdo je? Kde jsou jeho nejbližší, tajní spolupracovníci a pomocníci? A je to tak důležité o nich vědět? Je to důležité! Neobyčejně důležité! Vždyť to právě oni vyvolali válku. A zůstávají ve stínu, začnou ji opět. Po zkušenostech budou nové války vytríbenější a rozsáhlejší.

Co ve skutečnosti chtěli, když vyvolali druhou světovou válku? Možná, že pochopení následujícího faktu nás může přiblížit k rozluštění?

Pro ideology nacizmu, jenž existoval v té době v Německu, sbírala organizace „Ahnenerbe“ starodávné knihy po celém světě. V první řadě se zajímali o staroruská vydání předkřesťanské doby. Vzniká podivný řetězec: Himaláje, Tibet, lámové, tajná společenství a v důsledku - honba za vědění našich předků z pohanské Rusi. Nám se zdály nepotřebné, ale pro někoho jiného - životně důležité. Proč? Jaká tajemství jsou uchována v těchto vědění? A tato tajemství jsou zjevně solidnější než všechno to, co znají tibetští mniši. Jak se ale máme přiblížit alespoň k jednomu z těchto tajemství? Pouze k jednomu! A jestli se ukáže důležité, jaký ztracený svět se může otevřít našim dnešním lidem, jestli se zveřejní ještě několik dalších nebo všechny? Ale kde, v jakých tisíciletích je třeba hledat rozluštění?

Řím! Starověký Řím! Také se tam dělo něco neobvyklého před čtyřmi tisíci lety. Neobvyklejšího než dobývání římských legií. Ano! Tady je toto neuvěřitelné! Římští senátoři, vyšší šlechta té doby, jež měla otroky, najednou začali dávat svým otrokům, kteří uměli a chtěli pěstovat potraviny... Začali dávat půdu... na doživotí s právem dědění. Rodině otroka se přidělovaly prostředky na stavbu domů. Rodinu otroka nebylo možné předat jinému majiteli bez jeho půdy. Byla neoddělitelnou částí otrokovy rodiny.

Ale jak to, že se najednou otrokáři rozhodli pro takový humánní a altruistický čin? Z dobrých šlechtetných pohnutek, nebo něco dostávali na oplátku? Dostávali - deset procent úrody pro svůj stůl. Zřejmě to byla nejmenší daň za celou dobu, kterou známe. Vzniká otázka: proč se římská šlechta rozhodla pro takový krok? Vždyť otrokář mohl donutit své otroky, aby pracovali na polích v potu tváře, a vzít si tolik, kolik by uznal za vhodné. Ale ne! Proč? Proto, že v pohanském Římě ještě byly uchovány vedické znalosti. A patricijové a senátoři věděli: stejný produkt, vypěstovaný otrokem na cizí půdě, se výrazně liší od toho, který vyrůstá na vlastní půdě a pěstuje se s láskou.

Tehdy se ještě vědělo, že všechno rostoucí na zemi nese v sobě také psychickou energii. Aby člověk byl zdravý, musí používat k jídlu hodnotné plody. O tomto se vyprávělo také v některých starodávných knihách Alexandrijské knihovny, jež byla zničena. Jaké další znalosti, jaká modrost byla zatajena spolu s těmito knihami?

Anastasia říká, že je možné v sobě vzkřísit znalosti a všechnu moudrost, počínaje od Původních Pramenů. Každý člověk to může udělat. Chtělo by se mi věřit takovému tvrzení, ale úplně mu nevěřím. Kde mám najít důkazy, že tohle je možné, jaká fakta mám vydolovat z paměti, abych jí úplně uvěřil ?

Mám si vzpomenout na všechno, co jsem slyšel od otce a matky, co se vyučovalo ve škole, co jsem za celý život přečetl ? Ale v mých vzpomínkách nejsou pádné, absolutní důkazy. Mám si vzpomenout na všechno, co mi vyprávěl duchovní otec Feodorit ? Ale ten mnoho nemluvil, více poslouchal a dával mi číst starodávné knihy, ale ani tam nejsou důkazy. Jak tedy ? Jak může současný člověk najednou v sobě otevřít tyto skryté znalosti Původních Pramenů ?

Může !!! Přece jsou, zřejmě, ve vzpomínkách každého člověka typické příklady a důkazy ! Ve svých jsem jeden našel.

Hodná a pozorná babička

Babička ! Má babička byla čarodějnici. Ne pohádkovou, ale reálnou, skutečnou, bílou čarodějnici. Staří lidé se možná pamatují na její neuvěřitelná kouzla. Žila na Ukrajině ve vesnici Kuzniči Horodňanského okresu Černigovské oblasti. Jmenovala se Jefrosinie a příjmení - Verchuša. Jednou v raném dětství jsem byl přítomný při jejích kouzlech.

Tehdy jsem toho málo pochopil, ale teď je mi jasné absolutně všechno. Ach Bože, taková jednoduchost v nejpohádkovější neuvěřitelnosti. Myslím si, že polovina dnešních lidí, obzvlášť léčitelé, by klidně dosáhli jejích výsledků. Abych byl důkladnější, stalo se následující.

Celé rané dětství jsem strávil v ukrajinské vsi, v malinkém bílém domečku pokrytém slámou. Rád jsem pozoroval, jak má babička kuchtí u pece. Jednou, když jsem se pohádal s nějakým ze svých vrstevníků, uslyšel jsem urážlivé: „A tvá babička je čarodějnice.“ Ostatní se hned začali zastávat mé babičky: „Mamka říká, že je hodná.“

Nejednou jsem viděl, jak babička léčila lidi. Nepřikládal jsem tomu žádný význam. V těch dobách na vesnicích bylo hodně léčitelů. Někomu se lépe dařilo léčení jedné nemoci, někomu - druhé. A nikomu se neříkalo čarodějník. Ale babiččiny schopnosti nezapadaly do rámce obyčejného léčitelství. Má pologramotná babička, jak se ukázalo, lehce léčila mnohá zvířata. Děla to navenek neuvěřitelným způsobem. Na čtyřiaadvacet hodin zmizela spolu s nemocným zvířetem, potom se vracela s uzdraveným, nebo téměř zdravým a říkala majiteli, jak má probíhat další léčení.

Když jsem slyšel od vrstevníka urážlivé slovo „čarodějnice“ na adresu mé babičky, i když jsem se bál různých čarodějníků, nikterak hůř jsem se nezačal chovat k mé hodné babičce. Ona, nebo spíše její činy, jen ve mně vyvolaly zájem.

Jednou k babičce přivedli předsedova koně - čistokrevného, nedávno koupeného pro služební cesty předsedy kolchozu. My, místní děcka, jsme se vždy kochaly pohledem na koně, když kolem projížděl předseďa. Vzprímeně držel svou hlavu, běžel mnohem rychleji a krásněji než všichni ostatní vesničtí koně. Ale tentokrát nebyl zapražen do lehké bryčky a nebyl osedlán. Tentokrát byl přiveden k babičce skleslý pomalu se pohybující, pouze na uzdě. Pro mě to byla nevídaná událost -

předsedův kůň na našem dvoře, a já jsem se zájmem pozoroval všechno, co se dělo. Babička přistoupila ke koni, začala ho hladit jednou po lysině, podruhé za uchem a něco laskavého mu klidně šeptala. Potom babička odstrojila koně, vynesla z domu na dvůr lavici, rozložila na ní svazky bylin, přivedla k lavici koně a začala mu postupně nabízet různé suché bylinky. Kůň si některých nevšímal a odvracel se, k jiným si přivoněl, a dokonce je trochu ochutnal. Ty svazky, kterých si kůň všiml, babička hodila do železnáčku s vodou, jenž stál na uhlících, a také tam dala svůj čepec.

Slyšel jsem, jak řekla lidem, kteří přivedli koně: „Přijďte pozítří ráno.“ Když lidé odešli, pochopil jsem, že se babička opět chystá někam zmizet spolu s koněm, a začal jsem ji prosit, aby mě vzala s sebou. Babička, která vždy plnila má přání, mě ani tentokrát neodmítla, ale stanovila podmínku: jít spát dříve než obvykle. Podvolil jsem se.

Babička mě vzbudila za úsvitu. Před domem stál kůň, pokrytý nevelkým plátěným přehozem. Babička omyla můj obličej vývarem ze železnáčku, dala mi nevelký uzlík s jídlem, vzala do rukou krátkou otěž, jež byla připevněna k uzdě, a šli jsme po mezi, rozdělující zelinářské zahrady, k lesíku, jenž začínal za zahradami. Po kraji lesa jsme šli velice pomalu. Abych byl přesnější, babička šla vedle koně a pokaždé se zastavila, jakmile kůň sklonil hlavu k trávě a ochutnával nějaké bylinky. Uzdu babička držela tak lehce, že občas vyklouzla z jejích rukou, když si kůň najednou něčeho všiml v trávě a prudce odklonil hlavu stranou.

Občas babička přece vedla koně za sebou, ale když jsme přišli na nové místo, opět mu dávala úplnou volnost. Jednou jsme šli po okraji lesa, podruhé jsme zašli hlouběji. Již odpoledne jsme se dostali k hati (bahnitému místu uprostřed pole). U malého stohu po prvním kosení jsme se usadili, abychom si odpočinuli a naobědvali se. Trochu jsem se najedl chleba s mlékem a unavený z dlouhé cesty jsem chtěl spát. A k tomu ještě babička vyndala ze svého uzlíku nevelký kožíšek, ustlala ho u stohu a navrhla: „Lehni si, vnoučku, prospí se. Určitě ses unavil.“

Ulehl jsem a začal jsem zápasit se spánkem ve strachu, že babička spolu s koněm tajně zmizí beze mě, ale spánek mě přemohl.

Když jsem se vzbudil, viděl jsem, jak babička trhá nějaké bylinky vedle koňského čumáku a dává je do svého uzlíku. Zanedlouho jsme zamířili směrem k domu, ale šli jsme již jinou cestou. Když se začalo stmívat, opět jsem chtěl spát a babička mě uložila na kožíšek. Vzbudila mě ještě za tmy a pokračovali jsme v cestě domů. Slyšel jsem, jak babička čas od času koňovi něco říkala. Význam slov jsem si nezapamatoval, ale jasně si pamatuji intonace jejího hlasu: klidné, laskavé a radostné. Doma babička ihned napojila koně vodou, přidavši do kýblu vývar ze železnáčku.

Potom jsem viděl, jak dávala lidem, kteří přišli pro koně, svazky bylin natrhaných v průběhu našeho cestování a něco jim vysvětlovala.

Trochu veselejší kůň s nechutí šel z našeho dvora, již opět byl na uzdě a natahoval otěž, otáčeje hlavu k babičce.

Několik dnů jsem se zlobil na babičku za to, že mi neukázala čarodějnické zmizení a pouze jen pásala koně, trhala bylinky a vázala je do svazků.

Na pochod a čarodějnictví bych zapomněl rychleji, ale když jsem řekl tomu chlapci, jenž nazval mou babičku čarodějnící, že moje babička nikam nemizí

a jednoduše pase nemocná zvířata, on, jenž byl trochu starší než já, uvedl pádný argument, proti němuž jsem nemohl mít žádné námitky ani já, ani ti vesniční kluci, kteří byli na mé straně: „A pročpak pokaždé, když předseda projíždí kolem vašeho dvora, přestává kůň běžet, prochází mimo pouze krokem a dokonce nereaguje na bič ?“

Nepamatuji se, jak mi to vysvětlila babička. Příčinu jsem pochopil až teď. Jsem pevně přesvědčen o tom, že léčit zvířata tak, jak to dělala ona, by mohlo mnoho lidí, kteří mají dobré srdce, pozorně se chovají k přírodě a ke zvířatům.

Teď jsem pochopil: dávajíc nemocnému koni ochutnávat svazky různých bylin, babička jednoduše určovala, které byliny potřebuje nemocné zvíře, a podle toho také volila takovou cestu, na které by rostly tyto byliny a navíc ty, jež neměla doma.

Odcházet na čtyřadvacet hodin potřebovala proto, že každá rostlina má nejvhodnější dobu používání k jídlu. Otěž měla povolenou, aby kůň mohl určit, které a kolik bylin potřebuje požit. Zvířata to nepochopitelným způsobem cítí. Jelikož vývar byl z bylin, jež vybralo samo zvíře, umývání se a namáčení čepce se zřejmě dělalo pro větší přízeň zvířete k člověku. Tedy ve skutečnosti je to všechno jednoduché. Není jasné, odkud toto všechno pogramotná babička věděla ? A jak jsme tuto jednoduchost zkomplikovali ! Snad ne proto v Evropě řadí rozsáhlé epizootie (- tedy hromadné onemocnění zvířat) a současná věda nedokáže vymyslet nic lepšího, než po desetitisících spalovat zvířata.

Uvedl jsem pouze jeden příklad, vypovídající o tom, že úspěchy naší medicíny jsou iluzorní, ale lze uvést množství podobných příkladů iluzornosti úspěchů dnešní společnosti. Ale nač potřebujeme podrobnosti a detaily, když je možné mluvit hned o tom hlavním.

Život v překrásné realitě

V jaké společnosti vůbec dnes žijeme ? O co usilujeme ? Co předpokládáme vybudovat v budoucnu ? Drtivá většina lidí bez váhání řekne: „Žijeme v demokratickém státě a snažíme se vybudovat demokratickou společnost, jako ve vyvinutých, civilizovaných západních zemích.“

Právě takhle odpoví většina politiků a politologů.

Právě tak se mluví z televizních obrazovek a píše se na stránkách novin.

Právě takto uvažuje většina lidí našeho státu.

Právě toto mínění většiny je důkazem Anastasiina tvrzení, že část lidí současné civilizace v dnešní době spí, druhá je zakódovaná a je biorobotem v ruce skupiny žreců, kteří si o sobě myslí, že jsou vládci světa.

Kdyby se člověk trochu pozastavil v každodenním horečném a jednotvárném shonu a popřemýšlel samostatně, pochopil by následující.

Demokracie ! A co to vůbec je ? Jaký jev určuje samotné slovo ? Většina lidí odpoví úryvkem ze známého Velkého encyklopedického slovníku nebo z výkladového slovníku ruského jazyka, v kterých jsou přibližně stejná a lakonická objasnění:

„Demokracie - forma státního politického zřízení společnosti, založena na uznání lidu jako pramene vlády. Základní principy demokracie - vláda většiny, rovnoprávnost občanů..."

A většinou hlasů lidé vyvinutých demokratických států volí parlamenty a prezidenty.

Volí ?! Úplný nesmysl ! Úplná iluze ! Nejsou žádné volby. Ani jednou, v žádném státě, jenž se považuje za demokratický a civilizovaný, lid nevládl.

A volby ? Jsou úplně iluzorní ! Vzpomeňte si, co se vždy děje před volbami v kterémkoliv tak zvaném demokratickém státě. Bojují mezi sebou skupiny politologů různých kandidátů, využívající obrovské finanční prostředky, vytříbené metody psychologického působení na lidi prostřednictvím informačních prostředků, televize, názorné agitace.

A čím vyvinutější je stát, tím vytříbenější, v technickém smyslu, jsou způsoby ovlivňování.

Úplně jasný je ten fakt, že vítězí skupina těch politologů, která dokázala nejvíce zapůsobit, ovlivnit. Teprve potom, pod vlivem tohoto ovlivnění, lidé jdou a volí. Myslí si, že volí podle svého přání. Ve skutečnosti plní něčí vůli.

Tedy současná demokracie - *je iluze lidských mas. Jejich víra v nereálné vybudování společenství, v nereálný, iluzorní svět.*

Jde o to, že podřizování většině v přírodě neexistuje. Všechna společenství rostlin, zvířat, hmyzu se mohou podřizovat instinktu, pohybu planet, přírodnímu řádu, vůdci smečky. Lidskou společnost také vždy řídila menšina.

Ne většina dělala revoluce a způsobila války, ale pod účelovým působením menšiny se zúčastňovala revolucí a válek. Tak to bylo a tak to je.

Demokracie je nejnebezpečnější iluze, které je vystaveno obrovské množství lidí. Nebezpečná proto, že v demokratickém světě skutečně jeden nebo několik lidí mohou lehce řídit všechny demokratické státy. Potřebují na to pouze mnoho peněz a dobrou skupinu psychologů a politologů.

A my - dnešní rodiče, nacházejíce se pod vlivem působení iluze, se ještě snažíme vychovávat své děti. Ale fakticky je sami uvádíme, vtlačujeme jejich vědomí do iluzorního světa... Fakticky je odevzdáváme někomu do drápů... Ale ne Bohu. Odevzdáváme je nějakému protikladu.

Svět Boha není iluzorní, je reálný a překrásný. Má svou nepřekonatelnou vůni, květiny, tvary a zvuky. Brána do tohoto světa je vždy otevřená, vždy lze do ní vejít, pokud by se člověk dokázal oprostít od iluzí, jež spoutávají naše vědomí.

Také budu psát svou RODOVOU KNIHU pro své potomky, pro sebe. A mimo jiné v ní napíšu: „Já, Vladimír Megre, jsem žil v období, kdy lidstvo nežilo v reálném světě. Jeho tělo se živilo dary reálného světa, ale vědomí bloudilo v iluzorním. Bylo to velice nelehké období života lidí. Teď se snažím vrátit své vědomí do reálného božského světa. Tento božský svět přírody byl poškozen vědomím lidí. Silně poškozen. Pochopil jsem to a pokusím se ho napravit. Kolik toho dokážu, kolik stihnu, možná, že pouze vytvořím projekt svého statku. Možná, že pouze jeho část. Důležité je - pochopit a aby to pochopily děti."

Anastasia stále tiše seděla vedle mě a poslouchala jak přemýšlím nahlas. Když jsem zmlkl, vstala a přistoupila k oknu:

„V nebi se začínají rozsvěcovat hvězdy. Musím odejít, Vladimíre. V mnohém máš pravdu. Ale ať nová vidění skutečnosti nevyvolají v tobě přání řídit lidi. Překonej pokušení a nevstupuj do žádné organizace. Jiní lidé také vidí realitu. Zorganizují se a udělají na Zemi to významné. Svě předurčení v životě pochopíš."

„Nesnažím se někam vstupovat a někoho řídit, Anastasie. Ale o jakém mém předurčení mluvíš ?"

„Přijde čas, pocítíš ho sám. Teď si lehni do postele, usni a odpočiň si. Jsi rozrušený. Netrénované srdce by nemuselo vydržet vzrušení."

„Ano. Já vím. Ale když usnu, odejdeš. Vždy odcházíš. Občas moc chci, abys neodcházela. Chci, abys vždy byla vedle mě."

„Vždy jsem vedle tebe. Když na mě vzpomínáš. Brzy to začneš cítit a pochopíš. Teď se umyj a usni."

„Nedokážu usnout. Vůbec v poslední době špatně usínám. Myšlenky mi nedají spát."

„Pomohu ti, Vladimíre, chceš, abych ti přečetla básně, které posílají čtenáři, a zazpívala ukolébavku ?"

„Dobře, zkus to, možná, že skutečně usnu."

Když jsem se umyl a lehl do již připravené postele, Anastasia se posadila vedle mě a položila ruku na mé čelo. Pak mě pohladila po vlasech a tiše zazpívala píseň, kterou napsala jedna čtenářka z Ukrajiny. Anastasia zpívala úplně tiše, ale měl jsem pocit, že její hlas slyší mnozí lidé a hvězdy. Slyší její čistý hlas a slova:

*Tady je má ruka
Zas vyjde slunce zář
Zítra, a prozatím
Přitiskni svoji tvář.*

*Ať se ti každou noc,
Spát v klidu podaří,
Chci sejmout smutku moc
Z tvých tmavých kadeří.*

*A nahodím modř,
Vyšívání hvězd.
Žiji tady tak dlouho,
Abys nemrznuł.
Pokud si mě pamatuješ.*

*Věk co věk přicházet
Tak budu za noci.
V rukou mám nadání,
Co bolest zahání. Pokud mi věříš.*

*Padá kámen shora dolů,
Okolo tvých ramen.
Co bude, vím předem,*

Kde tvých trampot pramen.

*Brány paláců a chrámů
Jsou ti, hrdino můj, zotvírány.
Všechny krásné dámy jsou
Zastíněny mnou.*

*I já také budu žít
V černobílém světě,
By nebyly potřebné
Ni střely, ni meče.*

*Jestliže, jestliže
Jestli se do mě zamiluješ.*

*K jeřábovi pouštím
Sýkoru, co prošla houštím.
Miluji tě příliš jemně
Aniž by ses ve snu poutal ke mně.*

Předtím, než jsem se ponořil do hlubokého a klidného spánku, stihl jsem si pomyslet: „Samozřejmě, zítra bude další den. Bude lepší. Popíšu úsvit nového dne. A mnozí lidé ve svých Rodových knihách začnou psát, jak se začínal nový překrásný úsvit lidstva. A budou to největší historické knihy pro potomky na tisíce let. A mezi nimi - jedna má. Zítra začnu psát novou knihu, teď již nebudu psát tak zmateně. A nová kniha bude o tom novém, o historickém obratu pozemských lidí k překrásné božské realitě.“

Na shledanou, vážení čtenáři, v nové překrásné realitě !

Vladimír Megre

Další důležité, související informace naleznete na:

www.andele-nebe.cz

www.vesmirni-lide.cz

www.andele-svetla.cz

www.universe-people.cz

www.heavenly-angels.org

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu